

THURSDAY

พ บ กั น วั น พ ฤ หั ส ๓

พิชชากร พงศ์เมธีกุล

THURSDAY

พ บ กั น วั น พ ฤ ห์ ส ๙

โดย พิษชากร พงศ์เมธีกุล

THURSDAY

พบกัันวันพฤหัสบดี

วรรณกรรมเยาวชน สำหรับเด็กอายุ ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๒

ผลงานสร้างสรรค์วิชา วด ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปากกากับสีไม้
ตำราเล่มหนาข้างสมุดวาดเล่น
เสียงหัวเราะและคราบน้ำตา

เรื่องของฉัน เรื่องของเธอ
เรื่องของเราในวันพฤหัสบดีเดียวกัน

๑

วันพฤหัสบดีที่ ๒๒ พฤศจิกายน

บรรยากาศในห้องเรียนวันนี้วุ่นวายกว่าวันไหน ๆ เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจดังไปทั่วห้อง ทุกคนแตกตื่นเหมือนผึ้งแตกรัง วุ่นวายไม่ต่างกับกลุ่มเซตของห้องเมื่อคืนตอนที่ทุกคนรู้ว่าครูภาคตรวจข้อสอบฟิสิกส์เสร็จอย่างรวดเร็ว และพร้อมจะประกาศคะแนนในคาบเรียนแรกวันนี้ เพียงไม่กี่วินาที ทุกคนก็พากันส่งสติ๊กเกอร์ร้องให้มาอย่างรวดเร็วจนโทรศัพท์แทบระเบิด เข้านี้ เพื่อนบางคนจึงพยายามทำตัวสนุกสนานพูดล้อเล่นกันเพื่อขับไล่ความกดดัน บางคนอาการหนัก ลงไปคุกเข่าสวดมนต์ภาวนาอ้อนวอนให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วย ฉันหัวเราะเบา ๆ เมื่อเห็นเพื่อนเริ่มออกลดฉายแสดงการรำขอร้องฟ้าดินบนเก้าอี้ สุดท้ายก็กลับมานั่งถอนหายใจ

๐๘.๒๐ น.

ยังอีก ยังอีกเทรอ

ฉันเหลือบมองหน้าบัดนาฬิกาหน้าห้องแล้วคิดในใจ ว่ากันว่าเมื่อใดที่คนเรามีความสุข ช่วงเวลานั้นจะผ่านไปไวเพียงพริบตา แต่เมื่อใดที่เรารู้สึกทุกข์ใจ เวลาจะเดินช้าเป็นพิเศษ ก่อนหน้านี้เคยคิดว่าเวลาก็เดินไปเรื่อย ๆ ของมันดังเดิมไม่เคยหยุด เว้นระยะห่างเท่าเดิม ๑ ชั่วโมงมี ๖๐ นาที ๑ นาที มี ๖๐ วินาที เป็นเรื่องแน่นอนอยู่แล้ว มันจะไปเร็วขึ้นช้าลงตามอย่างไร้ที่เราคิดได้จริงเทรอจิตใจเราปรุงแต่งไปเองกันทั้งนั้น ฉันคิดมาตลอดว่าทฤษฎีทางความรู้สึกนี้คงไม่มีผลกับฉัน

ฉันคิดผิด การสอบพิลึกส์ครั้งล่าสุดทวนใจฉันมาหนึ่งสัปดาห์

หนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมา คือ ๗ วัน ๑๖๘ ชั่วโมง ๑๐,๐๘๐ นาทีที่ยาวนานที่สุดในชีวิตฉัน

พิลึกส์เป็นวิชาที่ฉันไม่ถนัดที่สุดในบรรดา ๓ วิชาหลักที่เด็กห้องวิทย์ต้องเรียน มีกฎ มีสูตร มีทฤษฎีที่ต้องทำความเข้าใจมากมาย เรียนได้เรียนดีมาตลอดชีวิต มาเจอพิลึกส์กลับรู้สึกว่า เป็นวิชาที่ไม่ถูกชะตาด้วยมากที่สุด แค่พอจะเอาตัวรอดได้ในระดับหนึ่ง ขึ้นชั้น ม. ๕ เทอมสองแทนที่จะยังเรียนยังเข้าใจกลับรู้สึกว่ายากขึ้นกว่าเดิม มองโจทย์ไม่ออก ตีโจทย์ไม่แตก จับจุดไม่ได้ จัดการไม่ได้ ยิ่งกับการสอบครั้งล่าสุดมีน้ำหนักคะแนนมากเป็นพิเศษ เรียกได้ว่าตัดสินชี้เป็นชี้ตายเกรดปลายเทอมเลยทีเดียว ด้วยเหตุนี้เอง ฉันจึงรู้สึกกังวลมากกว่าทุกครั้งด้วย ช่วงก่อนสอบ ฉันใช้เวลาอย่างมาก พยายามทำความเข้าใจกับทุกสูตร ทุกโจทย์ ทบทวนแบบฝึกหัดเก่า ๆ ก่อนสอบจริงไม่รู้กี่ครั้งต่อทีครั้ง อดหลับอดนอนอยู่กับกองหนังสือเรื่อยมาจนวันสอบ

แต่แล้วเมื่อเห็นข้อสอบจริง มือฉันสั่นไปหมดจนเกือบจะจับปากกาไม่ได้ สิบนาทีแรกของกรรสอบฉันสติแตก ความรู้ในหัวกระจัดกระจายไปคนละทิศคนละทาง ทุกสิ่งที่ทำมาเหมือนจะเปล่าประโยชน์ กว่าจจะรวบรวมสติกลับมาแล้วลงมือทำข้อสอบได้ก็เกือบจะสายไปแล้ว ฉันทำข้อสอบทั้งหมดทันเวลาอย่างฉิวเฉียด น่าเสียดายที่ไม่มีเวลาตรวจทานคำตอบสักข้อ ตอนส่งข้อสอบก็รู้สึกกังวลไม่มั่นใจแม้แต่นิดเดียว วันนั้น ฉันกลับบ้านไปด้วยความรู้สึกอึดอัด ทั้งตัวลงบนเตียงแรง ๆ กดหน้าลงกับหมอน อยากจะร้องให้ออกมาให้รู้แล้วรู้รอด แต่ดันร้องไม่ออก ความรู้สึกมากมายยังคงถูกเก็บไว้ในใจมากระทั่งวินาทีนี้

อยากรู้ผลให้มันจบ ๆ ไปเสียที

จิตใจฉันจดจ่ออยู่กับการรอคอยให้ครูปรากฏตัวพร้อมกับกองกระดาษคำตอบ ไม่ว่าจะคำทักทายของเพื่อน ๆ บทสนทนาพูดคุยเรื่องโน้นเรื่องนี้ทุกอย่างเข้าหูซ้ายแล้วทะลุออกหูขวาไปจนหมด ฉันพยักหน้าตอบรับทุกคนไปงั้น ๆ ทั้งที่ความจริงไม่ได้รับรู้ว่าทุกคนกำลังคุยอะไรกันอยู่ ไม่คิดว่าตัวเองจะเป็นเอามากขนาดนี้

รู้สึกว่ตอนนี่ตัวเองกำลังสติแตก ทั้งที่คาบเรียนแรกกำลังจะเริ่มสิ่งที่ควรทำคือหยิบกล่องดินสอขึ้นมา เปิดสมุด ขีดเส้นคั่นหน้าให้เรียบร้อยเตรียมตัวเองให้พร้อมที่สุดกับบทเรียนใหม่ ถึงจะพยายามย้ำกับตัวเองแบบนั้นแต่สมองกลับไม่ฟัง ถ้าไม่ได้รู้ผล ฉันคงเป็นบ้าตายไปก่อน

“เฟิร์ส เป็นอะไร”

เสียงเรียกที่อึกกับสัมผัสที่ไหลเรียกให้ฉันละสายตากลับไปมองข้างตัว เห็นเมย์กำลังขยับเก้าอี้ออกก่อนจะนั่งลงแล้วเริ่มโบกมือผ่านหน้าฉันไปมาก่อนหน้านี้ เธอคงพูดอะไรบางอย่างกับฉันขณะที่ฉันมัวแต่สนใจนาฬิกาแขวนหน้าห้อง

“เปล่า” ฉันตอบปฏิเสธ ไม่อยากจะอธิบายอะไร ไม่อยากให้คนอื่นรู้ด้วยว่าฉันกำลังหมกหมุ่นอยู่กับเวลาด้วยเหตุผลี่เงา สุดท้ายสายตาเจ้ากรรมดันกลับไปทีเดิมโดยอัตโนมัติ

๐๘.๒๘ น.

เหลืออีกสองนาที่

“กลัวผลสอบเหวอ” แน่นอนว่าแม่ย์จับได้ เธอมองหน้าฉันสลับกับนาฬิกา แล้วพูดสรุปเอาเอง ฉันพยักหน้าตอบรับ กลัวจริง ๆ นั้นแหละ กลัวเพราะรู้ว่าตัวเองทำได้ไม่ดี ไม่เขียดใกล้คำว่าดีด้วยซ้ำ มันไม่เคยเป็นแบบนี้ ฉันไม่เคยต้องมานั่งกังวลว่าตัวเองจะสอบตกใหม่ คะแนนจะดีหรือเปล่า ถ้ายังพอมีโชคอยู่บ้าง ฉันน่าจะได้สักสามสิบถึงสี่สิบคะแนนจากคะแนนเต็มห้าสิบ อยู่ในระดับที่รับได้

“จะกลัวอะไร ระดับเฟิร์ส คงที่ออฟห้องตามเคยแหละ นะอะ”

ระดับเฟิร์ส..ที่ออฟห้องอีกตามเคย

ระดับเฟิร์ส มันคือระดับไหน

ที่ออฟห้องอีกตามเคย มันเป็นเรื่องปกติไปแล้วไซ้ใหม่

คิดขึ้นมาได้ก็อยากจะทำอะไรสักอย่างมาตีหัวแรง ๆ ไล่ความคิดแย่ ๆ ออกไปให้เร็ว เอาละ ฉันกำลังนิสัยไม่ดีอีกแล้ว แม่ย์ต้องการให้กำลังใจ เธอคงไม่อยากจะฉันเครียด ฉันไม่ควรโกรธเธอสักนิด มีคนหวังดีด้วย จะโกรธจะโมโหทำไม ถึงแม้ว่าคำพูดของเธอจะทำให้ฉันรู้สึกไม่ดีนิด ๆ ก็เถอะ ฉันไม่ชอบคำพูดยกยอ พวกนี้เลย ไม่เคยชอบ โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่ฉันรู้ตัวดีอยู่แล้วว่าฉันทำไม่ได้ ที่ออฟห้องเหมือนทุกทีนะ เลิกหวังไปเถอะ เป็นไปไม่ได้ อยากจะคิดเข้าข้างตัวเอง สักนิดสักหน่อยเหมือนกันว่าน่าจะยังพอมีแต้มบุญเก่าอยู่ สิ่งศักดิ์สิทธิ์อาจจะเห็นใจ และทำให้ผลคะแนนดีกว่าที่ฉันคิดไว้ อย่างน้อยคิดแบบนี้แล้วฉันอาจจะรู้สึกสบายใจขึ้นบ้าง

“ไม่ห rokok ครั่งนี้เราทำไม่คอยได้”

“โห ถ้าเฟิร์สทำไม่คอยได้ พวกเราเน็เตรียมตกกันทั้งห้องเออะ”

เสียงที่ตอบฉันกลับมาไม่ใช่เสียงของเมย์ แต่เป็นเสียงของพายที่นั่งอยู่ข้างหน้า เพื่อน ๆ ที่นั่งใกล้ ๆ ก็พากันพยักหน้าสนับสนุนพร้อมด้วยรอยยิ้ม สายตาของทุกคนที่มองมาที่ฉัน เรียกว่าชื่นชมได้หรือเปล่า คงจะเป็นแบบนั้น ฉันฝืนยิ้มกลับมาแล้วปิดปากเงียบไม่พูดอะไรต่อ ถ้าฉันแสดงออกไปว่าไม่พอใจกับคำพูดของเพื่อน ๆ คงพาลทำให้บรรยากาศในห้องเสียไปหมด

ตั้งแต่ประถม มัธยม จนตอนนี้อยู่ ม. ๕ ตอนเด็ก ๆ ดีใจอยู่ห rokok เวลาที่มีคนชื่นชม แต่พอโตขึ้นมาหน่อย กลับรู้สึกไม่มีความสุขกับมันอีกแล้ว ยิ่งโตขึ้น ยิ่งมีคำถามว่าทุกคนพูดออกมาด้วยความรู้สึกแบบไหน กำลังชื่นชม หรือมีเจตนาไม่ดี ยิ่งโตขึ้นยิ่งตั้งคำถามกับตัวเองว่าฉันเก่งขนาดนั้นจริง ๆ เห รอก มากเกินไปหรือเปล่า

ทั้ง ๆ ที่ต้องเจอกับประโยคพวกนี้ับไม่ถ้วน ยั้มรับยั้มสู้มาได้ทุกครั้ง แต่ไม่เคยชิน กลับรู้สึกอึดอัดทุกครั้งที่ได้ยิน รู้สึกกระอักกระอ่วน ทำตัวไม่ถูก ฉันควรจะยินดีรับคำสรรเสริญเียนยอเห รอก มันจะดูเป็นการใช้อวดมากไปไหม ถ้าฉันพูดว่าทำไม่ได้แล้วเกิดทำได้ดีขึ้นมา สุดท้ายแล้วคงจะดูเป็นคนที่ถ่อมตัวมาก จนเกินความจำเป็น

พูดเต็มปากเต็มคำว่าทำได้ มั่นใจก็ดูเป็นคนขี้วด
พูดว่าทำไม่ได้ก็ไม่มีใครเชื่อ

ฉันต้องตอบอย่างไรทุกคนถึงจะพอใจ

“ครูมาแล้ว!” เพื่อนคนหนึ่งตะโกนขึ้น ส่งผลให้ทุกคนที่กำลังจับกลุ่มคุยกัน อยู่ตามมุมต่าง ๆ รีบแยกย้ายกลับที่นั่งของตัวเอง เพราะเป็นที่รู้กันดีว่าคุณครูจะมา เข้มงวดแค่ไหน ถ้าหากเข้ามาเห็นว่าทุกคนวิ่งวุ่นทั่วไปหมด ไม่ยอมเตรียมตัวเอง ให้เรียบร้อย คงจะบ่นชุดใหญ่ และแน่นอนว่า ไม่มีใครไม่ยอมก็ให้เป็นแบบนั้น

๐๘.๓๐ น.

ในที่สุด ได้เวลาสักที

ห้องที่ก่อนนี้เคยมีเสียงพูดคุยกะโกรกโหวกเหวกโวยวายเจี๊ยบลง บรรยากาศสนุกสนานครื้นเครงแปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกกดดันอย่างน่าประหลาด เมื่อคุณครูปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับกระดาษปึกใหญ่ที่คาดว่าเป็นกระดาษคำตอบ ของพวกเรา

เหมือนว่าจะเผลอจ้องกองกระดาษนั้นนานไปหน่อย จนเมย์ต้องสะกิดไหล่เพราะกลัวว่าฉันจะลืมน้ำที่

“ทั้งหมดทำความเคารพ”

“สวัสดีค่ะคุณครู” ทุกคนกล่าวอย่างพร้อมเพรียงแล้วนั่งเจี๊ยบสนิท เหมือนเดิม เจี๊ยบจนได้ยินเสียงกระดาษคำตอบกันไปมาระหว่างที่คุณครูกำลัง จัดเรียงให้เป็นกอง เดียวว่าทุกคนคงตื่นเต้นไม่ต่างกัน ฉันเองก็ด้วย

ฉันจ้องคุณครูด่าไม่กระพริบ มองทุกการกระทำ จนกระทั่งคุณครูละมือ
ออกจากกองกระดาษ เป็นสัญญาณว่าการประกาศคะแนนสอบย่อยกำลัง
จะเริ่มต้น

“อ้อ พร้อมกันแล้วนะ ก่อนเริ่มเรียนวันนี้มาฟังคะแนนทดสอบย่อยกัน”

ขอให้ทุกอย่างผ่านไปได้ด้วยดี

ฉันคิดในใจ

“เลขที่ ๑ ๒๕ คะแนน”

จากคะแนนเต็ม ๕๐ คะแนน เพื่อนคนแรกเปิดมาก็คาบเส้น น้อยนิด
จนน่าหวาดเสียว ชวนให้รู้สึกใจเสียมากกว่าเดิม กระดาษคำตอบถูกส่งจาก
มือคุณครูคืนสู่เจ้าของเดิม เลขที่ ๑ รู้เป็นคนแรก โลงใจคนแรก ฉันเห็นเธอ
ถอนหายใจออกกระดาษคำตอบไวแน่นอน ท่าทางดีใจ โลงอกที่สามารถผ่านไปได้
แม้จะเฉียดฉิวไปหน่อย

“เลขที่ ๒ ๒๖ คะแนน”

“เลขที่ ๓ ๒๗.๕ คะแนน”

เลขที่ ๔ เลขที่ ๕ เลขที่ ๖ เลขที่ ๗...

คุณครูประกาศคะแนนไปเรื่อย ๆ มีทั้งคนที่โล่งอกโล่งใจ เพราะคะแนนออกมาดีกว่าที่คาดคิด หรืออย่างน้อย ไม่สอบตกให้ต้องวุ่นวายกับการซ่อมอีก ในขณะที่เดียวกันก็มีเพื่อน ๆ ที่ต้องผิดหวังกับคะแนนของตัวเอง บางคนอีกไม่กี่คะแนนเท่านั้นจะผ่านเกณฑ์แล้ว ส่วนบางคน ไม่ใกล้เคียงคำว่าผ่านสักนิด ฉันเห็นทั้งเพื่อนที่กรี๊ดออกมาเสียงดังด้วยความดีใจจนครูต้องเอ็ดเห็นเพื่อนที่ถึงขั้นนั่งกุมขมับเมื่อเห็นคะแนนตัวเอง เพื่อนที่บ่นไม่หยุดเพราะเสียสายกับความผิดพลาด ส่วนคนที่ยังไม่รู้ชะตากรรมตัวเองยังคงนั่งนิ่ง นิ่งภาวนากันต่อไป

เลขที่ ๘ เลขที่ ๙ เลขที่ ๑๐...

ฉันหันมองซ้ายทีขวาที บรรยากาศรอบตัวเริ่มทำให้ฉันตื่นตื่นขึ้นมาอีกครั้ง และนั่นยิ่งทำให้ความคิดเตลิดเปิดเปิงไปไกล อีกไม่นานจะถึงเลขที่ของฉันแล้ว เปลี่ยนใจตอนนี้ทันไหม เริ่มไม่อยากรู้แล้วสิ ฉันจะได้คะแนนเท่าไร ยังมีโอกาสดีใจ และถอนหายใจโล่งอกอย่างคนอื่นบ้างหรือเปล่า ยิ่งคิดฉันก็เริ่มปวดหัวตุบ ๆ ฉันจึงก้มหน้าลง พยายามกำหนดลมหายใจเข้าออก สลัดความคิดต่าง ๆ ออกไปให้หมด เพื่อจะทำให้ตัวเองฟุ้งซ่านน้อยลงได้บ้าง แต่แล้วก็ต้องชะงักแล้วเงยหน้าขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

“เลขที่ ๑๑ ๑๐ คะแนน”

“ท้อปห้อง”

เสียงฮือฮาดังขึ้น ทุกคนหันไปหาพริ้ม เจ้าของเลขที่ ๑๑ ที่ตอนนี้มีสีหน้า
ตกใจไม่ต่างกับคนอื่น ๆ เธอคงแทบไม่เชื่อหูตัวเองเหมือนกันที่ได้ยินว่า
เธอได้คะแนนมากที่สุดในห้อง เพื่อน ๆ ทุกคนปรบมือให้พริ้มเสียงดัง ฉันรู้ว่า
ที่ผ่านมาพริ้มเป็นอีกคนที่พยายาม เป็นอีกคนหนึ่งที่ย่านหนังสืออย่างหนัก สมควร
แล้วที่ครั้งนี้จะทำคะแนนได้ดีที่สุดในห้อง ฉันยินดีกับเธอ ในขณะที่เดียวกัน
ฉันก็เริ่มวิตก เพราะรู้ว่าลำดับถัดไปไม่ใช่ใครอื่น

เลขที่ ๑๒

เป็นไปได้ไหม ที่จะมีที่อบห้องติดกันสองคนนะ

“จรรย์ญา...เลขที่ ๑๒ ไซ้ไหม หัวหน้าห้องอยู่ไหนนะ” เสียงเรียกของคุณครู
ทำฉันแทบหยุดหายใจ ฉันค่อย ๆ ยกมือขึ้น คุณครูพยักหน้าก่อนลดสายตาลงไป
มองกระดานในมือ นำแปลกที่เมื่อครูยังรู้สึกว้าวของเพื่อน ๆ ถูกขานผ่านไป
อย่างรวดเร็ว แต่เมื่อถึงชื่อของตัวเองกลับรู้สึกราวกับว่าเวลาผ่านไปเป็นนาทีกว่าที่
คุณครูเงยหน้าขึ้นจากกระดานคำตอบ

ฉันไม่รู้ว่าสายตาที่คุณครูมองมาที่ฉันหมายความว่าอย่างไร

แต่แน่นอนว่าสิ่งที่ครูทำไม่ใช่รอยยิ้มแสดงความยินดีอย่างที่เคยเป็น

“๓๕ คะแนน”

๓๕ คะแนนจากคะแนนเต็ม ๕๐

จบแล้วนะความทรมานหนึ่งสัปดาห์เต็ม

แต่ทำไมล่ะ ทำไมไม่โล่งเลยสักนิด ไม่เลย

“คราวหน้า ต้องรอบคอบกว่านี้นะ”

สิ้นเสียงของคุณครู ทั้งห้องเงียบกริบ เงียบผิดปกติ ไม่มีเสียงปรบมือหลังชื่อของฉันจนรู้สึกโหวงในใจ แต่เพียงครูเดียว เพื่อน ๆ เริ่มพูดคุย ส่งเสียงฮือฮากัน โดยไม่ได้นัดหมาย ไม่ว่าจะหันมองไปทางซ้าย หรือทางขวา ทุกคนมีสีหน้าประหลาดใจอย่างปกปิดไม่มิด แสดงท่าทีงุนงงกับสิ่งที่เกิดขึ้น ฉันพยักหน้ารับคำคุณครูนี้ ๆ แล้วก้มลงหลีกเลี่ยงการปะทะสายตากับเพื่อน ๆ ไม่รู้เหมือนกันว่าต้องทำตัวอย่างไรควรจะทำอะไร ควรจะหัวเราะ หรือร้องไห้พึมพายออกมาดี ฉันจึงนั่งนิ่ง ๆ รอให้กระดาศำตอบถูกส่งมาถึงมือ

ฉันเปิดกระดาศำตอบที่ละหน้า เห็นร่องรอยของดินสอที่ลบไม่สะอาด ตัวหนังสือไขว่เย้ เส้นคั่นระหว่างข้อบิต ๆ เบี้ยว ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างบนหน้ากระดาศำตอบพาฉันย้อนคิดไปยังวันสอบ วันที่ไม่มีอะไรได้ตั้งใจ วันที่ควบคุมอะไรไม่ได้สักอย่าง ฉันพลิกหน้ากระดาศ กวาดสายตามองทั้งหน้า และหลังเห็นวงกลมสีแดงเต็มไปหมดก็สามารถเข้าใจคำที่คุณครูพูดกับฉันได้ทันที

ให้ตาย ฉันนี่ใช้ไม่ได้เลย ข้อนี้ไม่ควรพลาด อีกนิดเดียว อีกข้อหนึ่งสุดส่าห์ ทดคำตอบไว้ถูกต้องแต่ต้นเขียนคำตอบผิด บางข้อมานั่งอ่านโจทย์เอาป่านนี้กลับรู้สึกว่าจะสามารถทำได้ วิธีที่วันสอบคิดเท่าไรก็คิดไม่ออกกลับผุดขึ้นมาในหัวตอนนีให้รู้สึกเจ็บใจเล่น

น่าหงุดหงิด

ไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน

ผู้ผลสอบสักที ฉันไม่ต้องกังวลอีกต่อไป คะแนนมากเกินกว่าตกลาไกล ไม่จำเป็นต้องไปเรียนพิเศษหลังเลิกเรียนแต่ถ้าลองเทียบกับข้อสอบที่เคยทำผ่านมาเทียบกับคะแนนที่เคยทำได้ในหลายวิชา ความแตกต่างชัดเจนทำเอาฉันยิ้มไม่ออก

การประกาศคะแนนดำเนินต่อไป เสียงคุณครูดังอย่างต่อเนื่อง ยังมีเพื่อนบางคนที่ยังมองมาที่ฉัน เมื่อรู้ว่าฉันจับได้ก็แสวงงั้นหน้าหนีไปทางอื่น พวกเขาเริ่มซุบซิบกัน ฉันไม่รู้ว่าพวกเขาพูดอะไร อ่านใจคนก็ไม่ออก แต่เดาได้เลยว่าไม่ใช่เรื่องดีแน่ สายตาที่เพ่งมองมากับคำพูดกระซิบกระซาบที่ฉันไม่ได้ยินทำให้ฉันรู้สึกวก่ากำลังตัวเล็กลงเรื่อย ๆ โดนไล่ต้อนจนมุมหมดหนทางตอบโต้

ทุกคนทำเหมือนกับว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องแปลก ไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าทำไมคะแนนของฉันน้อยลงกว่าเดิม แต่จริง ๆ แล้วมันไม่ได้แย ฉันไม่ได้สอบตกแปลกมากนักหรอกที่ฉันได้คะแนนน้อยลงไปจากเดิม มีคนได้คะแนนน้อยกว่าฉันอีกทำไมเป็นฉันคนเดียวที่ถูกมองด้วยสายตาแบบนั้น ทำไมความผิดพลาดของฉันถึงถูกขยายให้ใหญ่กว่าของคนอื่นอยู่เรื่อย

แม้แต่ข้างตัวของฉันตอนนี้

เมย์กำลังมองฉันด้วยสายตาที่แปลกไปจากเดิม

เธอกำลังคิดว่า ‘ระดับเฟิร์ส’ ที่ควรจะเป็น ‘ท็อปห้องอีกตามเคย’ ทำได้แค่นี้สินะ

เธอเองก็คิดเหมือนคนอื่น ๆ ไซ้ใหม่

“เฟิร์ส” เมย์บีบไหล่ฉันแน่น

ฉันทำได้เพียงผินยิ้มแล้วตอบว่า “ไม่เป็นไร”

กว่าฉันจะรู้ตัว การประกาศผลก็สิ้นสุดลงแล้ว เมย์ไม่ได้พูดอะไรต่อ เธอหยิบสมุดจดของเธอขึ้นมาตามคำสั่งของคุณครู กลืนอุณของปากกาเคมีลอยเตะจุ่มกบ่งบอกว่าทุกคนกำลังไปสู่บทเรียนใหม่ แต่ฉันยังคงติดอยู่ที่เดิมอยู่กับคำถามที่ยังคิดไม่ตก ฉันถือปากกาไว้ในมือ แต่สมุดของฉันว่างเปล่า มีเพียงรอยขีดข่วนที่เกิดขึ้นจากการเคาะปากกาเล่นซ้ำไปซ้ำมา ฉันอยากจะทำสมาธิกับบทใหม่ อยากจะจดทุกตัวอักษรลงไปอย่างตั้งใจ แต่เมื่อสายตาเหลือบไปเห็นตัวเลข ๓๕ สีแดงบนกระดาษคำตอบที่สอดเอาไว้ได้สมุด ฉันก็หงุดหงิดเกินกว่าจะทำอะไรต่อไปได้

“จริชญา พังอยู่หรือเปล่า”

ฉันสะดุ้งสุดตัว

เมื่อเสียงของคุณครูเรียกฉันกลับมาจากห้วงความคิดของตัวเอง รีบลุกขึ้นยืนอย่างร้อนรน เพิ่งจะรู้ว่าทุกสายตากำลังจับจ้องมาที่ฉันอีกครั้ง คุณครูถอดอกเล็กคิ้วเชิงถาม บนกระดาษมีเพียงคำว่า ‘ไฟฟ้า’ ซึ่งไม่ได้ช่วยให้ฉันเข้าใจเลยว่าระหว่างที่กำลังนั่งเหม่อ ทุกคนกำลังพูดเรื่องอะไรกันอยู่

“ว่าไงจ๊ะ ตอบได้ไหม”

“ครูถามว่าอะไรนะคะ”

“คุณถามว่าหนูพอจะรู้ข้อแตกต่างระหว่างไฟฟ้าสถิตกับไฟฟ้ากระแสตรงไหมจ๊ะ”

“เออ...ไม่...ไม่ทราบค่ะ” เป็นครั้งแรกที่ฉันไม่มีคำตอบให้ครูอย่างทุกที ฉันตอบกลับไปด้วยเสียงเบาหวิว สายตาลอกแล่งไปมา รู้สึกอับอายจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน สถานการณ์เดิมจากตอนประกาศคะแนนสอบวนซ้ำกลับมาอีกครั้ง

อีกแล้ว

หยุดมองกันด้วยสายตาแบบนี้สักที
ทั้งเพื่อน ๆ ทั้งคุณครู หยุดกันให้หมดนั่นแหละ

“อะ เอาเถอะ ไม่เป็นไรจะตั้งใจหน่อยนะอย่าเหม่อ เดี่ยวตามไม่ทันกันพอดี” คุณครูถอนหายใจออกมาก่อนจะหันหลังกลับไปทีกระดาน เปิดปากกาเคมีออกแล้วเริ่มอธิบายคำตอบของคำถามเมื่อครู

ฉันนั่งลง หัวสมองว่างเปล่าพอ ๆ กับหน้ากระดาษตรงหน้า หยิบปากกาขึ้นมาอีกครั้งพยายามจะเขียนตามทุกตัวอักษรบนกระดาน แต่มันยากมาก เหลือเกินที่จะบังคับให้ตัวเองจดจ่อกับบทเรียน ทั้ง ๆ ที่ยังสลดความรู้สึกแย ๆ ออกไปไม่ได้ ยากพอกับการพยายามกลั้นไม่ให้หน้าตาไหลออกมาในตอนนั้น

ถ้าเปรียบว่าชีวิตการศึกษาคือการปีนขึ้นไปยอดเขาสูงชัน ฉันคงเป็นคนหนึ่งที่สะพายเป้ แบกสัมภาระหนักอึ้ง มุ่งหน้าปีนเพื่อไปไปถึงยอดเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย ไม่รู้แล้วว่าตัวเองปีนมาสูงขนาดไหน คิดแต่ว่าต้องทำให้ได้อีก สูงขึ้นไปอีก เพราะพิชิตยอดเขามาได้มากมาจนรู้สึกวางใจ ไม่เคยเตรียมตัวเตรียมใจ ไม่เคยคิดเลยว่าวันหนึ่งตัวเองจะตกลงไป

ฉันพลัดตกลงมาจากที่ตรงนั้น

ตกจากจุดสูงสุดที่ฉันเคยยืน เพราะสะดุดขาตัวเองแบบโง่ ๆ

เพิ่งรู้ว่ามันเจ็บขนาดนี้เชียย

๒๖

วันหยุดสัปดาห์เดียวกัน

ช่วงเวลาพักหลังมื้ออาหารกลางวัน มีเวลาสามสิบนาทีก่อนเริ่มเรียนคาบต่อไป มากพอสำหรับพวกเราห้อง ม. ๕/๓ จะทำอะไรสนุก ๆ เล่นกันได้ ไต่เรียนบางตัวถูกขยับให้ขึ้นมาชิดกับแถวข้างหน้า เพิ่มพื้นที่ให้กว้างพอ เพื่อน ๆ ในห้องค่อย ๆ มารวมตัวกันทีละนิด ไม่ว่าจะเปลี่ยนเสาไม้ที่ซอบจับกลุ่มคุยกันแบบ น้ำไหลไฟดับ พวกสมาคมนอนกลางวันที่ชอบปูเสื่อนอนแผ่ แม้กระทั่งพวกเด็กขยัน แถวหน้าที่ซอบก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือกันเงียบ ๆ ทุกคนหยุดทำสิ่งที่ตัวเองเคยทำแล้วมานั่งรวมกันทั้งหมด

“หมายเลขห้า เกเรช ตัวแทนแถวริมหน้าต่างส่งเข้าแข่งขัน!”

หลังห้องคึกคักเป็นพิเศษ เพราะการแข่งขันกระโดดยางชิงแชมป์ของห้องกำลังดุเดือด ตอนแรกมันไม่ได้เป็นการแข่งขันจริงจังอะไรขนาดนี้ ทุกคนแค่อายากจะหาอะไรเล่นสนุกกันในช่วงเวลาพักเที่ยงเฉย ๆ เพราะเริ่มเบื่อเกมมาเสียแล้ว แต่สลับกันโดดไปเรื่อย ๆ มันธรรมดาไปหน่อย ไม่ทำท่าย เลยจัดแข่งขันมา โดยมีน้ำแข็งใสถ้วยยักษ์ร้านหน้าโรงเรียนเป็นรางวัล งานนี้ถึงจะไม่ได้ลงแข่ง เจ้าของไต่หลังสุดติดผนังห้องอย่างฉันทือคิดว่า เป็นแขกวีไอพี แค่มุนเก้าอี้หันหลัง มากก็สามารถรับชมการแข่งขันแบบใกล้ชิดได้โดยไม่ต้องลุกจากที่ของตัวเอง

เหตุมันเกิดจากคาบไฮมูมเมื่อสัปดาห์ที่แล้วนี่เอง มีการทำความสะอาดห้องครั้งใหญ่ เพราะครูประจำชั้นทนกับสภาพห้องเลอะเทอะของพวกเราไม่ไหว ขณะกำลังกวาดห้อง หัวหน้าห้องคนเก่งเจอนั่งยางตุ๊กตาทิ้งอยู่ที่ข้างลิ้นชักเคอร์น่าจะเป็นส่วนที่เหลือจากการใช้ในคาบเรียนทดลอง เพื่อนคนหนึ่งเลยเสนอว่าให้เอามาร้อยเป็นเส้นไว้สำหรับเล่นกระโดดยาง ที่แรกทุกคนก็ไม่มั่นใจว่าโตกันขนาดนี้แล้ว เล่นกระโดดยางแบบเด็ก ๆ มันจะสนุกหรือ จะเล่นกันได้สักกี่วันเชียวนะ พอเอาเข้าจริง โอโฮ โดดกันเป็นจิงโจ้ งดเอาทุกความสามารถมาฟาดฟันกันไม่หยุด บางคนก็ตีลังกา สรรหาท่าโดดพิสดารมาเรียกเสียงฮือฮาจากเพื่อน ๆ การเล่นกระโดดยางเรียกบรรยากาศสนุกสนานในวัยเด็กแบบที่ทุกคนคิดถึงกลับไปคืนมา ขนาดชั้นที่ทำได้แค่ยืนดูยังรู้สึกสนุกไปด้วย

ใจจริงแล้ว ฉันอยากเข้าแข่งด้วยใจจะขาด ร่างวัลมันล่อตาล่อใจยิ่งเป็นของฟรีด้วยแล้วยิ่งน่าสนใจเข้าไปใหญ่ ติดอยู่ตรงที่ว่าฉันกระโดดยางไม่เป็นนี่สิ เข้าไปร่วมวงด้วย นอกจากโอกาสเป็นผู้ชนะรับเหรียญเท่าแสงหิ่งห้อยแล้ว มีหัวหน้าทีมพี่โดนเพื่อนล้อแน่นอน ขออยู่เป็นผู้ชมแหละดีแล้ว

“เฮ้ย ๆ ออกตัวไกลขนาดนั้นเชียวนะ จะโดดไปไหน กะออกนอกโลกเลยเปล่า”

เกรงวิ่งผ่านโต๊ะของฉันไป เธอรวบกระโปรงวิ่งไปตั้งท่าเตรียมกระโดดตั้งแต่หน้าห้อง เล่นใหญ่เล่นโตสมเป็นเธอตลอดจนฉันอดแซวไม่ได้ เธอหันมาทำหน้ายู่ใส่ฉันแล้วออกวิ่ง เป็นไปตามคาด ท่าดีทีเหลว กระโดดไม่ผ่านถ้ามยังสะดุดขาตัวเองล้มลงไปกองกับพื้น

ภาพเหตุการณ์ไม่คาดคิดทำให้ทุกคนอุทานเสียงดัง ซุลมุนเข้าไปถามอาการกันใหญ่ ใจหนึ่งเป็นห่วงกลัวว่าเพื่อนจะเจ็บ ตามไปกลั้นขำกันไป เพราะภาพเกรซล้มลงไปกองกับพื้นด้วยท่าพับเพียบเรียบร้อยแบบไม่ทันตั้งตัวมันตลกเกินกว่าจะทนไหว เจ้าตัวอแงเล็กน้อย ก่อนจะหลุดหัวเราะตาม

“พรอนท์ เพราะแกแท้ ๆ พลาดเลยเห็นไหม!” ฉันโล่งอกที่เธอไม่เป็นอะไรมาก และยังสามารถลุกขึ้นมาตีฉันเบา ๆ หนึ่งที่โทะฐานทำให้เธอเสียสมาธิในการแข่ง ฉันจึงหันไปขอเพื่อน ๆ ให้เกรซลองกระโดดดูอีกครั้งหนึ่งซึ่งทุกคนก็ยินดีเกรซทำตามด้วยความตื่นเต้นดีใจ โถมทั้งตัวมากอดฉันไว้แน่นจนต้องยกมือขึ้นมา กั้นเธอให้ออกห่าง ให้ตายสิ ยายนี่ ถึงเนื้อถึงตัวตลอด ฉันรู้สึกขอบคุณเหลือเกินที่เธอไม่ขโมยหอมแก้มฉัน ไม่อย่างนั้นคงจะชนลูกพิลึก

เกรซเดินไปตั้งท่ากระโดดอีกครั้ง และทำสำเร็จ เธอยังอยู่ในการแข่งขัน มีลุ้นรางวัลน้ำแข็งใสเหมือนเดิม เพื่อน ๆ ทุกคนส่งเสียงเชียร์ให้กำลังใจหลายคนเริ่มรู้สึกสนุกจึงลุกขึ้นมาต่อแถวขอทำชิงรางวัลกันใหญ่ กระโดดผ่านบ้าง พลาดบ้างสลับกันไป แต่หลังจากการกระโดดของใครก็ตามจะมีเสียงหัวเราะและรอยยิ้มเกิดขึ้นเสมอ

ภาพของทุกคนที่กำลังเล่นสนุก หัวเราะ ตะโกนโหวกเหวกกันอยู่หลังห้อง ทำให้รู้สึกคึกคัก แบบนี้สิถึงจะสมเป็นชีวิตของเด็กมอปลาย สนุกสนาน ร่าเริง มีพลัง ทำในสิ่งที่อยากทำอย่างเต็มกำลัง

คิดดูก็ครั้งที่รู้สึกโชคดีที่ได้มาอยู่ห้องนี้ พวกห้องหนึ่ง ห้องสองดูเครียดจะตาย ก้าวเข้าไปในห้องพวกนั้นที่ไรู้สึกเหมือนอยู่ทั่วโลก นี่มันการรวมตัวของพวกเย็นชาซัด ๆ หนาวจนต้องยกมือขึ้นมาลูบแขนตัวเอง ยิ่งช่วงใกล้สอบแล้วไม่มีใครพูดอะไรกันทั้งนั้น ต่างคนต่างอยู่คนละมุม ไม่เหมือนห้องของเราสักนิด ฉันไม่อยากจะทำผิดถึงวันเรียนจบแล้วต้องแยกย้ายกันไป ต้องร้องไห้ซึ่มูกโป่งคิดถึงเพื่อน ๆ แยก

เอาเถอะ อีกตั้งปีครึ่งกว่าจะเรียนจบ

พวกเรายังมีเวลาอยู่ด้วยกันอีกนานเลยล่ะ

“กว่าจะมา พลัดข้อตเด็ดไอ้เกรซนะเนี่ย เขาซำกันทั้งห้อง” ขณะกำลังมองเพื่อนคนแล้วคนเล่า ผลัดกันกระโดดผ่านไปเรื่อย ๆ ‘มิว’ เจ้าของโต๊ะข้าง ๆ ฉันเพิ่งกลับมา ทั้งที่ขอตัวลุกจากโต๊ะอาหารก่อนใครเพื่อน ฉันขมวดคิ้ว สัมผัสได้ว่ามีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น มิวทิ้งตัวลงนั่งแล้วไม่พูดอะไร ไม่แม้จะถามว่าเกรซทำอะไรให้เราซำกันอีก เธอหันมองไปทางเพื่อน ๆ สีหน้าเรียบเฉย ไม่มีอารมณ์ร่วมสักนิด

“มิว เป็นไรเปล่า”

“ไปหาครูแนะแนวมา คอยเรื่องเข้ามหาวิทยาลัยนิดหน่อย”

“ถามจริง” ฉันหันขวับ เมื่อได้ยินคำตอบที่ไม่คาดคิด

“อือ”

“แล้ว...ครูว่าไงบ้าง” ฉันทุดแค่นั้น มิวก็ฟุบลงกับโต๊ะทันที อาการแบบนี้ของมิวที่ไม่เคยเห็นมาก่อนเล่นเอาฉันทำอะไรไม่ถูก เมื่อคาบก่อนกินข้าวยังพูดเล่นหัวเราะกันเหมือนทุกวัน ผ่านไปไม่ถึงชั่วโมง เธอเปลี่ยนไปเป็นคนละคน ชักสงสัยว่าครูแฉแนวพูดอะไรกับเธอ ดูท่าว่าจะร้ายแรงเหมือนฉากเออฟลังงานชีวิตของมิวไปจนไม่เหลือ

“เราสอบไม่ติดแน่เลยแก” เสียงขี้웃ดังเล็ดลอดมาจากคนที่ฟุบโต๊ะเอาหน้าซุกแขนแน่น

“เฮ้ย ไม่เอาไม่เครียดดิ แกทำได้อยู่แล้ว”

“เอาอะไรมาทำได้วะ เกรดก็เชื่อว่าดี ยื่นไปคงสู้ไม่ได้ ไหนจะพวก GAT PAT แก่วิชาฯ ก็ยังไม่ได้เตรียมตัว ตาย...ตายแหง ๆ”

“เฮ้ย ใจเย็น ๆ ยังพอมีเวลา”

“ยังพอมีเวลาเหรอ นี่เทอมสองแล้วนะพรอนท์ เหลือเวลาอีกไม่มากแล้ว มาเริ่มเอาป่านนี้ไม่รู้จะสายไปแล้วหรือเปล่า มีอะไรให้ทำตั้งมากมาย ต้องอ่านหนังสืออีกเท่าไหน ต้องสอบอีกกี่ครั้ง มีเวลาให้เตรียมตัวมากแค่ไหนกันเชียวนะ พวกเรานะ ไม่มีเวลามาเล่นสนุกกันอีกต่อไปแล้วนะ”

มิวหันมาพูดกับฉันด้วยน้ำเสียงจริงจัง ฉันนิ่ง คำพูดล้อเล่นที่ฉันเตรียมเอาไว้ว่าจะเล่นกับเธอให้สบายใจต้องจำใจสั่นกลับเข้าไปให้หมด เหลือไว้เพียงการพยักหน้าตอบรับเพราะไม่รู้ว่าจะควรจะแสดงออกอย่างไรดี

ฉันยกมือตบหลังเบา ๆ หวังให้มีวคล้ายความกังวลลงบ้าง คิ้วที่ผูกเป็นปม
แน่นอยู่กลางหน้าผากคลายออกช้า ๆ บรรยากาศตึงเครียดซึ่งก่อตัวขึ้นระหว่าง
เราสองคนค่อย ๆ หายไป

“เฮ้อ ขอโทษที คงจะเครียดไปหน่อย” มิวว่าพลางถอนหายใจ

“ไม่เป็นไร ช่างมันเถอะ”

บทสนทนาของฉันกับมิวจบลงตรงนั้น เมื่อไม่กี่นาทีต่อมาประตูห้องเรียน
ก็เปิดออก เพื่อน ๆ วงแตกกันหมด ทุกคนรีบลุกขึ้นจัดโต๊ะจัดเก้าอี้แล้ววิ่งไป
ประจำโต๊ะของตัวเอง นำเสียดายที่การแข่งขันกระโดดยางวันนี้ต้องล้มเลิกไป
โดยยังไม่ทันได้รู้ว่าใครเป็นแชมป์ห้อง ฉันถอนหายใจหน่าย ๆ ทันทีที่เห็นคุณครู
ยูภาสอน จอมขี้บ่นกำลังยื่นกอดดอกมอมงพวกเรา

“พร้อมกันได้สักทีนะ” ดูท่าทางว่าคุณครูจะไม่พอใจเท่าไรกับการเข้ามา
เห็นพวกเราสภาพนี้ คงจะอยากเห็นพวกเรานั่งเรียบร้อย เปิดหนังสือ เปิดสมุดจด
เตรียมพร้อมสำหรับการเรียนซึ่งนั่นไม่มีทางเป็นไปได้ ผันไปเถอะ ห้องสามนะ
ใช้เวลาพักเที่ยงคุ้มค่าจนถึงนาทีสุดท้ายทุกครั้งนั่นแหละ

“อยู่ ม. ๕ กันแล้ว เล่นอะไรเป็นเด็ก ๆ ไปได้ หนังสือหนังหา รู้จักหยิบมา
อ่านกันบ้างไหม”

ก่อนหน้านี้อย่างรู้สึกคึกคักสนุกสนานกับเพื่อน ๆ ตอนนี้แค่ได้ยินเสียงคุณครู
กล่าว ‘พักท่าย’ เริ่มต้นคาบบ่ายด้วยการบ่นหนึ่งชุดใหญ่ก็ง่วงจนตาแทบปิด เหลือบ
มองไปข้างตัว ที่แรกคิดว่าจจะชวนมิวเล่น XO ท่าทางเธอน่าจะไม่มีอารมณ์เล่นด้วย

ฉันจึงหยิบกระดาษแผ่นเล็ก ๆ ขึ้นมาสอดไว้ในสมุด ฝนปลายดินสอกด
คู่มือให้ทุกลูกน้อยแล้วเริ่มจากการขีดเส้นไปมา เส้นตั้ง เส้นตรง เส้นโค้ง เส้นยึกยือ
ลากวน ๆ เป็นกันหอย วาดสะปะสะปะไปเรื่อยเปื่อย ภูเขา ท้องฟ้า พระอาทิตย์
พระจันทร์ ดวงดาว มนุษย์ต่างดาวชียานอวกาศ หมาน้ำโรงเรียนเมื่อเช้า
เพื่อน ๆ ที่กำลังเล่นกระโดดยาง เกเรซที่ล้มกันจ้าบ้า ปล่อยให้ทุกอย่างที่เห็น
ทุกอย่างที่คิดปรากฏบนหน้ากระดาษ ไม่ว่าจะอะไร เข้ากันหรือไม่ สมเหตุสมผล
หรือเปล่าก็ช่างมัน แค่อยากวาดเท่านั้น

เศษกระดาษกับดินสอเป็นหลุมหลบภัยดีเด่นของฉันเสมอ รู้สึกเบื่อ
รู้สึกแย่ รู้สึกไม่ดี ขอแค่ได้วาดอะไรสักอย่าง ความรู้สึกไม่ดีพวกนั้นจะบรรเทา
หลีกเลี่ยงความวุ่นวาย ไม่ต้องสนใจฟังคำบ่น ปล่อยให้เวลาให้ผ่านไป จดจ่ออยู่กับ
การแต่งเติมหน้ากระดาษว่าง ๆ ให้เต็มเป็นพอ

ขณะที่กำลังเพลิดเพลินกับการวาดรูปเล่น กระดาษปึกหนึ่งก็ถูกส่งเข้ามา
อยู่ในกรอบสายตา

“ว่าแล้ว วาดรูปเล่นจนไม่ได้ฟังอีกตามเคย”

“อะไรอะ”

“ผลสอบ”

ถึงกับงงไปชั่วขณะ ต้องใช้เวลาสักพักกว่าจะเข้าใจว่ามีหมายถึง การสอบพิลึกส์เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ลืมไปแล้วว่าเคยสอบมาก่อน จำได้แค่ว่า อิม นิ่งทำไปประมาณชั่วโมงนิด ๆ ทำเฉพาะข้อที่ทำได้ อะไรที่ย่อยละเอียดมากมายปวด หัวขำมึนไปให้หมด ตอนนั้นนับ ๆ ดูแล้วคิดว่าคะแนนน่าจะพอไหว เนื้อหาที่สอบ สอบเสร็จส่งคืนครูครบถ้วน จำอะไรไม่ได้ได้ทั้งนั้น ส่วนที่จำแม่นสุด ๆ จากการสอบ คือ รูปที่วาดลงไปในกระดาษทด อีกหนึ่งผลงานชิ้นเอกของฉันทัน เปิดดูจาก ด้านหลังแล้ว กระดาษทดแผ่นนั้นถูกเย็บติดกลับคืนมาด้วย เสียหายที่สุดท้าย กระดาษทดต้องถูกส่งคืนคุณครูไปพร้อมกับกระดาษคำตอบอยู่ดี ไม่อย่างนั้นคงได้ เอาไปรวมกับรูปวาดเล่นอื่น ๆ ในคลังผลงานของฉันทัน

ส่วนคะแนน ดูหน่อยแล้วกัน พอเป็นพิธี

“เยส!”

๒๗ คะแนน!

ฉันทันพลิกกระดาษคำตอบมาเจอตัวหนังสือสีแดงที่มุมขวาทันที ๒๗ คะแนนจาก ๕๐ คะแนนเต็มผ่านครึ่งมาตั้งสองคะแนน ทำให้พอผ่านตรงกับที่ คำนวณไว้ไม่มีผิด เผลอ ๆ ก็พลุ่คุณอีกสองข้อด้วย

แต่ฉันทันคงจะดีใจเสียดังมากไปหน่อย เพราะเมื่อลดกระดาษคำตอบของตัวเองลง คุณครูคนดีคนเดิมกำลังจ้องมาที่ฉันทัน

เอาแล้ว สายตาแบบนี้

ขออนุญาตใส่ที่อุดหูสักคู่ได้ไหมคะ

“จรรย์ญา ถ้าไม่มัวเอาเวลาทำข้อสอบไปวาดรูปเล่นจนเต็มกระดาษทด
ครูว่าข้อที่เหลือน่าจะทำทัน”

“โห ครูคะ หนูไม่ได้สอบตกสักหน่อย “

ฉันทำหน้าอเมื่อคุณครูตำหนิเรื่องการวาดรูปเล่น รู้หรือกว่ามันเป็น
เรื่องที่ไม่ถูกไม่ควรเท่าไรที่มัววาดรูปเล่นในกระดาษทดแบบนี้ แต่คะแนนของฉันดี
จะตาย ครั้งหนึ่งของ ๕๐ คือ ๒๕ ฉันได้ตั้ง ๒๗ คะแนนเชียวนะ ทำได้ขนาดนี้แล้ว
วาดรูป ลงกระดาษทดมันไม่เห็นจะเสียหาย อย่างน้อยฉันก็ทำข้อสอบได้แล้วกัน

“เฮ้อ ต้องให้ครูพูดอีกกี่ครั้งก็ทน จริงจ้งหน่อยสิ ในอนาคตเธอต้องเจอการ
ทดสอบอีกไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง จะไปทำเป็นเล่นแบบนี้ทุกสนามสอบไม่ได้ มั่นใจมาก
นักหรือ เกิดข้อที่ทำมาไม่ถูก เกิดผิดเกิดพลาด เสียคะแนนไปมากกว่านี้ จาก ๒๗
คะแนนลงไปเหลือ ๒๔ ๒๓ คะแนนได้ง่าย ๆ เลย”

“ปีหน้าจะเข้ามหาลัยอยู่แล้ว เธอยังเรียน ๆ เล่น ๆ แบบนี้ แล้วอย่าหาว่าครู
ไม่เตือนนะ”

ปีหน้า..มหาวิทยาลัย คำนี้อีกแล้ว

“นี่ ได้ยินที่ครูพูดใหม่ คิดได้แล้วนะว่าอยากเรียนอะไร อยากทำอะไร”

พูดถึงเรื่องอนาคตกันอยู่ได้

เครียดหรือ กังวลหรือ

ทำแค่พอผ่านไป ไม่เห็นจะต้องเก็บมาใส่ใจให้เป็นเรื่องใหญ่อะไร
แค่ว่ามันจริงจังกับการเรียนฟิสิกส์ที่ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร ฉันไม่ได้อยากจะเป็น
วิศวกร ไม่อยากเป็นนักวิทยาศาสตร์ เรียนไปคงไม่ได้ใช้อยู่ดี ฉันไม่จำเป็นต้อง
เก็บมาใส่ใจด้วยซ้ำ เรื่องเข้ามหาวิทยาลัย รู้อยู่แล้วว่าวันหนึ่งมันจะต้องมาถึง
แต่ตอนนี้ยังมีเวลา รอให้มันถึงเวลาก่อนค่อยคิดมันก็ไม่เสียหายตรงไหน เดี่ยวคง
จะคิดออกได้เองสักวัน

ทั้งที่คิดแบบนั้นแล้วแท้ ๆ

ปลายดินสอที่เคยคิดอยากจะทำอะไรจะเขียนอะไรลงไปตามใจก๊อปปี้หยุดนิ่ง
กระดาษที่งใจหยิบขึ้นมาสอดไว้ในสมุดเพื่อวาดรูปเล่นเหมือนทุกที่
ตอนนี้กลับว่างเปล่า ไม่รู้ว่าตัวเองอยากจะทำอะไร พูดให้ถูกคือไม่อยากจะทำ
อะไรด้วยซ้ำ รู้ตัวอีกที ฉันเผลอกดดินสอแรงเสียดจนไส้หัก ฉันวางดินสอลงกับโต๊ะ
ถอนหายใจออกมาแรง ๆ ทั้งหมดหงิด ทั้งรำคาญใจ เหมือนมีใครสักคนเอาดินสอ
มาขีดมั่ว ๆ เป็นเส้นขยุกขยิกอยู่ในหัว วกวนหาจุดเริ่มต้นไม่เจอ

หัวสมองตื้อไปหมด ฉันขยำกระดาษแล้วโยนไปที่ถังขยะแบบส่ง ๆ
หันมองไปที่หน้ากระดาน คุณครูเริ่มจรดปากกาเคมีขึ้นบทเรียนใหม่ สิ่งที่เขียนอยู่
บนนั้น หรือแม้กระทั่งคำอธิบายของคุณครูฟังดูเหมือนภาษาต่างดาว ผ่านหูเข้า
มาแล้วทะลุออกไป ฉันฟังหัวไปทีหนึ่ง มองภาพตรงหน้าด้วยสายตาละลือลอย

อยากเรียนอะไร อยากเป็นอะไร อยากทำอะไร

คำถามง่าย ๆ ที่ได้ยินมาตั้งแต่เด็ก

ตอนนี้กลับตอบยากยิ่งกว่าโจทย์ยาวเพื่อยบนกระดานนั้นซะอีก

๓

FIRST (adj) เป็นที่หนึ่ง

คาบฟิสิกส์ ฉันพยายามรวบรวมสติกลับมาเรียน พยายามดึงตัวออกจากความหดหู่ขึ้นมาประชุมเพื่อน ๆ ต่อในคาบสุดท้ายสำหรับงานห้องที่ยังไม่คืบหน้าคุยกันยาวยันหมดคาบก็ยังไม่ได้ข้อสรุป ไหนจะต้องไปคุยกับคุณครูเกี่ยวกับการแข่งขันวิชาการประจำปีที่กำลังจะเกิดขึ้น เหมือนเช่นเคย คุณครูจากกลุ่มสาระต่าง ๆ ล้วนอยากให้ฉันลงแข่งเพื่อกลุ่มสาระของตัวเอง คุณครูสังคมศึกษาอยากให้ฉันไปแข่งตอบปัญหา ส่วนคุณครูคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ก็อยากให้ฉันลงสอบแข่งขัน ฉันรับฟังทุกข้อเสนอแต่ไม่อยากจะด่วนตัดสินใจตอนนี้

ฉันกลับถึงบ้านประมาณหนึ่งทุ่ม ในบ้านมีตสนิท ไม่มีใครอยู่สักคน พ่อกับแม่ยังไม่กลับจากที่ทำงาน ช่วงนี้พ่อบ่นว่างานเยอะขึ้นมีเอกสารมากมายที่ต้องจัดการ สัปดาห์นี้ ฉันเจอกับเพื่อนับครั้งได้ แม่คงยุ่งอยู่กับการนัดพบพูดคุยกับลูกค้า ส่วนโฟกัส รายนั้นน่าจะไปที่ยิวเถลไถลกับเพื่อนอีกตามเคย ช่างเถอะฉันชินแล้วที่มีความเจียบคอยต้อนรับฉันกลับบ้านทุกวัน รู้สึกเหงาไปบ้าง ถึงอย่างนั้น ฉันก็เข้าใจดีว่าทุกคนมีภาระหน้าที่ และเวลาส่วนตัวของตัวเอง

ทันทีที่ฉันเปิดสวิทช์ไฟ ห้องนั่งเล่นสว่าง ฉันเห็นตู้กระจกขนาดใหญ่ เป็นอย่างแรก ไม่รู้ว่าอะไรดีใจให้ฉันเดินไปหยุดหน้าตู้ ยกมือขึ้นแตะบานกระจก รวากับจะคลำหาเศษเสี้ยวความทรงจำที่หลงเหลืออยู่ในตู้เต็มไปด้วยถ้วยรางวัล เกียรติบัตรรางวัลเรียงราย เหรียญรางวัลจำนวนมากวางซ้อนทับกันจนมองไม่ออกว่า พื้นตู้ตั้งเดิมเป็นอย่างไร ทุกสิ่งทุกอย่างระบุชื่อเจ้าของเอาไว้ชัดเจน

‘จิรัชญา พิสุทธิเมธากุล’

ชื่อจริงของตัวเอง

ตอนเรียนอยู่ชั้นประถม คุณครูภาษาไทยชวนคุยเรื่องความหมายของ ชื่อเพื่อน ๆ หลายคนรู้ความหมายของชื่อตัวเอง แย่งกันยกมือขอตอบกันใหญ่ ฟังดูแล้วชื่อของทุกคนมีที่มาที่ไป และมีความหมายดี ๆ กันทุกคน ตอนนั้นฉันไม่รู้ มาก่อนว่าชื่อของตัวเองมีความหมายว่าอย่างไรจึงนั่งเงียบ เก็บความสงสัยเอาไว้ กับตัว กระทั่งแม่มารับกลับบ้านจึงมีโอกาสได้ถาม

แม่บอกฉันว่า จิรัชญา แปลว่า ฉลาดนาน ภู่านาน แม่เป็นคนตั้งให้ เปิดหนังสือตั้งชื่อลูก ค้นหาชื่อจากหมวดอักษร จ.จาน เพราะอยากให้มีความ ชื่นต้นเหมือนชื่อของพ่อ พ.พินจากชื่อของแม่ไม่ได้หายไปไหน มาอยู่เป็นตัวอักษร ชื่นต้นชื่อเล่นของฉันเอง เพิร์สมาจากคำภาษาอังกฤษ แปลว่าเป็นที่หนึ่ง แม่บอกว่าอยากให้เพิร์สของแม่ เป็นเด็กที่ทั้งฉลาดรอบรู้ เป็นคนแรก เป็นคนที่ ถูกเลือก และเป็นหนึ่งในใจของแม่เสมอด้วย แม่พูด ปิดท้ายด้วยการหอมแก้มฉัน หนึ่งที่ คำว่า ‘ที่หนึ่ง’ ไม่เป็นสองรองใคร แคฟังก็รู้สึกดี ฉันในวัยหกขวบยิ้มแก้มแตก ตอนที่แม่อธิบายความหมายของชื่อให้ฟัง

ฉันชอบชื่อนี้ มันทำให้ฉันรู้สึกพิเศษ

ฉันเป็นเด็กฉลาดได้สมชื่อจริงจริงๆ หัวไว เข้าใจง่าย เรียนรู้อะไรเร็ว อะไรที่คุณครูสอนมา ฉันแทบจะพูดทวนตอบกลับไปได้เลย ครบถ้วนทุกตัวอักษร เมื่อใดที่มีการถามคำถามในห้อง ฉันไม่เคยลังเลที่จะยกมือสุดแขน ตอบคุณครู ด้วยเสียงดังฟังชัด ไม่เคยมีครั้งไหนที่ฉันทำให้คุณครูผิดหวัง และเพื่อน ๆ ทุกคนต่างปรบมือชื่นชม ความโดดเด่นในห้องเรียนทำให้ฉันมีโอกาสเข้าแข่งขันหลากหลายรายการในงานวิชาการของโรงเรียน กลายเป็นเจ้าประจำทุกรอบเวลา มีกิจกรรมที่ต้องการตัวแทน เพื่อน ๆ ทุกคนมักชี้มาที่ฉันทันที งานห้อง งานกลุ่มมีฉันเป็นตัวตั้งตัวตีเสมอ เหล่าคุณครูประจำวิชาต่าง ๆ เริ่มเลือกฉันเป็นตัวแทนโรงเรียนออกไปแข่งขันวิชาการกับโรงเรียนอื่น

ผลสอบประกาศเมื่อไรแทบไม่ต้องกวาดสายตาคาดหาให้ตาลาย เพราะมองถัดจากหัวกระดาษมาจะเจอชื่อฉันทันที ฉันออกไปรับรางวัลหน้าเสาธงนับครั้งไม่ถ้วน รับเกียรติบัตรในห้องประชุมอีกเป็นสิบ ๆ ครั้ง บ้ายไฉน หน้าโรงเรียนเคยมีรูปฉันพร้อมชื่อการสอบแข่งขันยาวเหยียดมาแล้ว

อันดับหนึ่ง เป็นที่ของฉันเสมอ ไม่เคยเปลี่ยน

น่าเศร้า สิ่งที่เกิดขึ้นช้าบ่อย ๆ สุดท้ายกลับกลายเป็นเรื่องธรรมดา และไม่พิเศษ คุณครูชินกับการประกาศชื่อฉันเป็นคนแรก เพื่อน ๆ ชินแล้วกับการรับรู้ว่าคุณจะอยู่ตรงนั้น แยกหน่อยที่ตัวฉันเองก็เริ่มเคยชินเช่นกัน นั่นแหละที่เป็นปัญหาใหญ่

คำว่า 'ที่หนึ่ง' ครั้งแล้วครั้งเล่าผลึกฉันเดินขึ้นไปสู่จุดสูงสุด จุดที่เป็นที่สุด ไม่มีเหนือกว่านี้ รู้ตัวอีกที ฉันยืนอยู่สูงเกินไป นึกกลัวเกินไป พลัดเมื่อไร แม้จะเป็นแค่ความผิดพลาดเล็กน้อยก็เท่ากับตกลงมา ไม่อยากจะทำผิดพลาดอีกหากตัวเองพลาดลงไปจะเป็นอย่างไร มันแปลกมากใช่ไหมถ้าฉันทำไม่ได้ แปลกมากใช่ไหมถ้าฉันเป็นคนทีพลาด

คงจะแปลก ถ้าเฟิร์สไม่ใช่ที่หนึ่ง

ต้องดีกว่านี้ ต้องทำได้ ต้องไม่พลาด ฉันยืนกับตัวเองเสมอ และเป็นโชคดีของฉันที่ความกดดันยังนำพาฉันกลับไปยืนที่จุดเดิมได้ทุกครั้งที่ น่าเสียดายที่ไม่ใช่สำหรับครั้งนี้ ฉันทุ่มเททุกวินาทีให้กับการอ่านหนังสือ ฉันเต็มที พยายามอย่างที่สุดกับทุกสิ่งทุกอย่าง มันไม่มากพอ ผลลัพธ์ออกมาอย่างที่เห็น สิ่งที่คุณกลัวเกิดขึ้นแล้ววันนี้ฉันได้รู้ว่าคนรอบข้างมองมาที่ฉันอย่างไร พวกเขาประหลาดใจ พวกเขาผิดหวัง มันเป็นเรื่องเหลือเชื่อ และต่อให้ฉันสู้แทบเป็นแทบตายเพื่อยึดตำแหน่งเดิมกลับคืนมาฉันคงแค้นใจ ทำายที่สุดจะไม่มีใครพูดอะไร ไม่มีคำยินดี ไม่มีคำชื่นชมจากใจจริง เพราะมันเป็นเรื่องปกติที่พวกเขาคุ้นชิน

ฉันกวาดสายตาล้อมมองสิ่งของในตู้ไปเรื่อย เห็นรูปถ่ายใบหนึ่งที่ใส่กรอบเอาไว้อย่างดี รูปของฉัน เด็กหญิงจิรัชญา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ สวมชุดนักเรียนถูกระเบียบกำลังยิ้มกว้าง ยืนตัวตรง ยึดอกประคองเกียรติบัตรไว้ในมือ รับรู้ได้เลยว่าเธอภาคภูมิใจกับความสำเร็จครั้งมากแค่ไหน กระจกที่บานประตูตู้สะท้อนภาพของนางสาวจิรัชญา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ สวมชุดนักเรียนถูกระเบียบเหมือนเคย ต่างกันตรงที่ว่าครั้งนี้ไม่มีเกียรติบัตร ไม่มีรอยยิ้มกว้าง มีเพียงท่าทางอ่อนล้า ผมเปียสองข้างยุ่งเหยิง สีหน้าหมดกำลังใจตายอยาก กับสายตาเลือนลอยเหมือนคนไม่ได้สติ

ลองนึกเล่น ๆ ว่าถ้าเด็กหญิงจิรัชญาที่รำเริงได้มาเจอกับฉันที่
แสนปวดเปือกตอนนี้สิ ไม่มีทางที่เธอจะรับได้แน่ ยิ่งถ้าเธอได้ฟังว่าตอนนี้ฉันรู้สึก
อย่างไร เธอต้องไม่มีทางเชื่อว่าคนซีแพคคนนี้คือตัวเธอเองในอนาคต ส่วนตัวฉันคง
ทำอะไรไม่ได้นอกจากคุกเข่าลงต่อหน้า ก้มหัวพร่ำขอโทษที่เติบโตมาเป็นคนพิเศษ
แบบที่เธอฝันไม่ได้

โทรศัพท์ที่ตั้งขดจังหวะขณะฉันกำลังคิดไปไกล ที่แรกนึกขอบคุณ
เสียงแจ้งเตือนที่ช่วยดึงฉันออกจากจินตนาการที่น่าหตุหุของตัวเอง แต่เมื่อเห็น
ข้อความที่บันทึกเองกับมือเด่นหราอยู่บนหน้าจอ ฉันไม่รู้เลยว่าภาพในมโน
กับการแจ้งเตือนนี้จะไร้นำเศร้ามากกว่ากัน

๑๙.๓๐ น.

‘อ่านหนังสือ ไม่มีเวลาองแงแล้วนะ’

๒๐.๕๔ น.

ผ่านไปประมาณชั่วโมงกว่า ตอนนี้เป็นเวลาเกือบสามทุ่ม ฉันเริ่มต้นอ่าน
หนังสือตรงเวลาหนึ่งทุ่มครึ่งพอดีเป๊ะ เริ่มด้วยการทำการบ้าน จดคำศัพท์
ภาษาอังกฤษ ตามมาด้วยการทำข้อสอบเก่า ทุกอย่างเป็นไปอย่างราบรื่น
กระทั่ง ถึงเวลาทบทวนฟิสิกส์ ฉันมองหนังสือหนาเตอะอยู่นานสองนาน

แค่เห็นคำว่าฟิสิกส์ก็รู้สึกขยาด ไม่อยากแม้จะเอื้อมมือไปจับ ความรู้สึกคล้ายกับตอนจับรถเข็นในซูเปอร์มาร์เก็ตแล้วถูกไฟฟ้าสถิตช็อต ไม่นึกว่าแต่จะโดนอีก อาจไม่ได้ทำให้เจ็บจะเป็นจะตาย แต่กว่าจะทำใจลงจับได้อีกครั้ง คิดว่าต้องใช้เวลาสักพัก

เหตุการณ์เมื่อเช้าไม่ต่างอะไรกับไฟฟ้าสถิตที่เล่นงานฉันโดยไม่ทันตั้งตัว ฉันเพิ่งโดนช็อตมาหมาด ๆ ยังรู้สึกซาไม่หาย อยากจะใจดีกับตัวเองสักวัน ในขณะที่เดียวกัน ตารางชีวิตประจำวันของฉันระบุเอาไว้ว่าสิ่งที่ฉันต้องทำในวันนี้มีการทบทวนฟิสิกส์อยู่ด้วย และฉันจะรู้สึกหงุดหงิด ถ้ามันไม่เป็นไปตามนั้น

ฉันเริ่มทำตารางชีวิตประจำวันตอนขึ้น ม. ๑ กำหนดเอาไว้ว่าต้องทำอะไร ตอนไหนบ้าง มันช่วยฉันได้มากที่เกี่ยวกับการจัดการชีวิตของตัวเอง แรกเริ่มเดิมทีช่วงเย็นในตารางมีระบุไว้แค่การบ้าน กับท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อเอาไว้ล่วงหน้าสำหรับการสอบต่าง ๆ ยังมีเวลามากยิ่งท่องศัพท์ได้มากย่อมได้เปรียบที่เหลือเป็นช่วงเวลาแห่งการพักผ่อน อ่านหนังสือนอกเวลาแบบที่ชอบ

ปัจจุบัน ฉันอยู่ ม. ๕ ไม่มีเวลาให้พัก มีสิ่งที่ต้องทำมากขึ้นทุกวัน ต้องทำการบ้านมากมายให้เสร็จ ต้องเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย คะแนนที่มีผลกับการสอบเข้ามหาวิทยาลัยมาจากข้อสอบหลายรูปแบบ วิชาที่สอบไม่ได้ต่างก็นักหรรษา ข้าข้อจนบางครั้งตั้งคำถามอยู่ในใจว่าเราจะสอบวิทย์สองรอบ คณิตศาสตร์สองรอบ ภาษาอังกฤษสองรอบไปทำไม ระบบการคัดเลือกก็ปรับเปลี่ยนทุกปีไม่มีความแน่นอน บางครั้งก็แก้ไขปัญหาเดิมที่มีมานานได้ ขณะที่การเปลี่ยนแปลงบางอย่างนำมาซึ่งปัญหามากกว่าเดิม นำหงุดหงิด แต่ในเมื่อเราอยู่ในระบบ และคนอีกมากมายที่ตั้งหน้าตั้งตาทำคะแนนอย่างเอาเป็นเอาตายก็อยู่ในระบบเดียวกัน

คนอื่นวิ่งต่อเนืองอย่างเต็มกำลัง ถ้าฉันหยุดยืนอยู่เฉย ๆ ปล่อยให้คนอื่น
แข่งไปเรื่อย ๆ สุดท้ายฉันจะตามไม่ทัน ค่ะแน่นอนทั้งกันแค่จุดทัศนียมเดียวอาจ
ส่งผลให้พลาดจากคณะดี ๆ ในมหาวิทยาลัยชั้นนำที่ทุกคนใฝ่ฝัน

นำหน้าหัวใจ

ไม่ได้พอใจในระบบการคัดเลือกที่ยังคงมีปัญหา
แต่เรากลับต้องทำตามอย่างไม่มีทางเลือก

ท่องไว้นะเฟิร์ส ท่องไว้...ฝันอีกสักนิด อดทนอีกหน่อย
ที่ทำทั้งหมดเพื่ออนาคตที่ดี

เป้าหมายของฉันตอนนี้ คือ การทำคะแนนให้ดีที่สุด เพื่อจะสามารถเลือก
ในสิ่งที่ต้องการ ฉันนั่งจ้องหนังสือฟิสิกส์ตัวร้าย กล่อมตัวเองเพื่อรวบรวมพลังใจที่มี
อยู่น้อยนิด แต่ยังไม่ทันจะสำเร็จ ความวุ่นวายนอกห้องก็เกิดขึ้นซัดจิ้งหะ

ปัง!

ฉันได้ยินเสียงตะโกนตอบโต้ไปมา ตามด้วยเสียงกระแทกประตูแรง ๆ
สะเทือนมาถึงห้องจนต้องละสายตาจากหนังสือชั่วคราวฉันเหลียวหลังหันไปมอง
ที่ประตู ชั่งใจว่าจะออกไปดูสถานการณ์ดีไหม แต่ไม่นานทุกอย่างก็สงบลง
สักพักจึงมีคนเคาะประตูห้องฉัน

“ขอแม่เข้าไปนะลูก”

แม่นั่นเอง

“อ่านหนังสืออยู่หะรอคะ” แม่เดินเข้ามาพร้อมกับแก้ว และขวดน้ำในมือตรงมาหาฉันที่โต๊ะเขียนหนังสือ แม่ยังสวมชุดทำงาน ใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงขายาว ยังแขวนบัตรประจำตัวพนักงานธนาคารไว้ไม่ได้ถอดออก แม่น่าจะเพิ่งกลับมาไม่นานนี่เอง

ฉันเงยหน้ามองแม่ที่เดินมาจากทางด้านหลังแล้วพยักหน้าหงิก ๆ พลางรับแก้ว และขวดน้ำมาจากมือแม่ ก่อนหันไปยิ้มพร้อมกล่าวคำขอบคุณแม่ส่งยิ้มกลับ แต่รอยยิ้มนั้นทำให้ฉันไม่สบายใจ ฉันดูออกว่าแม่ไม่ได้อยากจะยิ้ม แม่พยายามยิ้มแต่ตาของแม่ดูไม่มีความสุข

ฉันเห็นความเหนื่อยล้าหัวใจสะท้อนอยู่ในนั้น และฉันรู้ว่าสาเหตุคืออะไร

“เมื่อกี้...ไฟก็สเฟิงกลับมาหะรอคะ”

“ใช่จ๊ะ น้องเฟิงกลับมาเมื่อกี้นี้เอง” คำตอบของแม่มาพร้อมเสียงถอนหายใจเหมือนคนหมดแรง

หลายครั้งหลายคราที่ฉันรู้สึกโกรธไฟก็ส น้องสาวแท้ ๆ ของฉันที่ชอบทำตัวเป็นปัญหา หาเรื่องปวดหัวมาให้แม่กับพ่อไม่เว้นวัน เธอไม่มีความรับผิดชอบ ผลการเรียนน่าเป็นห่วง ออกไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนกลับบ้านดึกทุกวัน

ไม่ว่าพ่อกับแม่จะพูดอะไร โฟกัสมักจะเถียง พูดจายกย่อนจนกลายเป็น การทะเลาะกันทุกครั้ง ไม่ยอมรับฟังใครงาย ๆ หนักเข้าหน่อยก็ทำเป็นหูทวนลม เลือกที่จะปิดการรับรู้ของตัวเอง เดินหนีเข้าห้อง ชั่งตัวเองในนั้น

ทั้ง ๆ ที่ฉันพยายามจัดการตัวเองให้ดี โฟกัสกลับสร้างปัญหาไม่รู้จบ และฉันต้องทุกข์ทรมานใจซ้ำ ๆ ที่เห็นพ่อกับแม่นั่งกุมขมับบ่นหน้าเคียบปรึกษา กันทุกวัน โดยที่เจ้าตัวไม่เคยจะสนใจเลยว่าคนอื่นจะรู้สึกอย่างไร

“ถ้ามีเวลา เฟิร์สคุยกับน้องให้แม่หน่อยนะลูกนะ ปีนี้อยู่ ม. ๓ แล้ว อยากรู้ว่าแต่เลือกสายการเรียนเลย ตอนนี้เกรดจะถึงต่อ ม. ๔ ที่โรงเรียนเดิมได้ไหมก็ ไม่รู้ให้เรียนพิเศษเสริมอะไรไม่เอาสักอย่าง เฟิร์สผ่านมาก่อนทั้งหมดแล้ว น้องน่าจะฟังเฟิร์สมากกว่าแม่นะ”

“ไว้ว่าง ๆ เฟิร์สจะลองคุยกับน้องคุณนะคะ” ฉันรู้ดีว่าอย่างโฟกัส ใครพูดให้ ตายอย่างไร ไม่มีทางยอมฟัง ฉันจำไม่ได้แล้วว่าเราสองพี่น้องคุยกันดี ๆ ครั้งล่าสุด เมื่อไร อาจจะต้องย่อนไปนานหน่อย สักช่วงอนุบาล ไม่ก็ช่วงประถม ที่ผ่านมาระหว่างเราแทบไม่ได้คุยกันเลย ทั้งที่ห้องของเราห่างกันแค่สามก้าวเดิน

ฉันจึงไม่อยากจะรับปาก

แต่ถ้ามันทำให้แม่สบายใจมากขึ้นในตอนนี้อย่างไร ฉันก็ควรจะทำ

แม้มีสีหน้าที่ดีขึ้นหลังฟังคำตอบของฉัน ฉันนั่งไปพักหนึ่งก่อนจะหันไป กอดที่เอวของแม่ทั้งที่ยังนั่งอยู่บนเก้าอี้ แม่ไม่ได้พูดอะไรเพียงแค่ออดฉันตอบ ยกมือลูบผมฉันไปมา

ฉันมักจะกอดแม่แบบนี้อยู่เป็นประจำ แม่คงเข้าใจว่าเป็นกอดก่อนนอน เหมือนทุกวัน ความอบอุ่นในอ้อมกอดกับสัมผัสนุ่มนวลจากมือของแม่ทำให้ฉันสงบจิตใจอยู่พักหนึ่งก่อนคำถามที่ฉันไม่ยอมให้ได้ยินที่สุดจะดังขึ้น

“แล้ววันนี้ที่โรงเรียนเป็นไงบ้างลูก”

ภาพเหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นที่โรงเรียนวันนี้ย้อนกลับมาในหัวอีกครั้ง เล่นข้าวลงไปจนไม่รู้จบ ฉันเห็นภาพของคุณครูที่กำลังเรียกชื่อฉันอีกครั้งประโยคบอกคะแนน และคำถามที่ฉันตอบไม่ได้ดังซ้ำ ๆ สายตาของเพื่อนร่วมห้อง การประชุมตอนเย็นที่แสนวุ่นวาย รายการการแข่งขันยาวเหยียดกับคุณครูจากหลากหลายสาขาวิชาที่พยายามโน้มน้าวให้ฉันเข้าแข่งขันรายการนั้นรายการนี้

สลดภาพออกจากหัวไม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างยังคงชัดเจน

“ก็ดีค่ะ เรื่อย ๆ เหมือนทุกวัน สบายมากเลย”

ฉันตอบแม่ไปแค่นั้น เก็บซ่อนความรู้สึกมากมายในใจเอาไว้หลังคำตอบ

อยากตะโกน อยากร้องไห้ อยากระบายออกไปให้หมด ๆ แต่ฉันพูดไม่ได้ ทำอะไรไม่ได้สักอย่าง แม่ไม่ควรรู้ว่าวันนี้เกิดอะไรขึ้นกับฉันบ้าง ไม่ควรรู้ทุกความกังวลในใจของฉัน แม่จะได้รู้เฉพาะสิ่งที่แม่ควรรู้ รู้ในสิ่งที่แม่สบายใจ รู้ว่าลูกแม่กำลังไปได้สวย เรียนอยู่ชั้น ม. ๕ อย่างราบรื่น ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง แค่เรื่องงานเรื่องไฟกั๊ส แม่เครียดมากพอแล้ว ถ้ารู้ว่าฉันกำลังมีปัญหาอีกคนจะทำให้แม่เครียดมากขึ้นแน่ ๆ อีกอย่าง ฉันคงรับไม่ไหว ถ้าหากต้องเห็นสายตาคิดหวังจากแม่อีกคน

“ดีแล้วค่ะ คนเก่งของแม่” น้ำเสียงอ่อนโยนของแม่ยิ่งทำให้ฉันรู้สึกเจ็บปวด โชคดีเหลือเกินที่ฉันกำลังกอดแม่อยู่ อย่างน้อย ๆ แม่จะไม่เห็นหน้าของฉัน การปะทะสายตากับแม่โดยตรงตอนนี้ จะทำให้ฉันกลั้นน้ำตาเอาไว้ไม่ไหว และความพยายามของฉันที่ตั้งใจปกป้องแม่จะต้องสูญเปล่า

แม่กอดฉันแน่นเหมือนเดิม เหมือนที่กอดฉันอยู่ทุกวัน
วันนี้ฉันกลับรู้สึกอึดอัด

แม่คะ ถ้าแม่รู้ว่าวันนี้หนูทำได้ไม่ได้ ถ้าแม่รู้ว่าวันนี้หนูพลาด หนูควบคุมอะไรให้ได้ตั้งใจไม่ได้สักอย่าง แม่ยังจะภูมิใจในตัวหนูไหม ถ้าหนูบอกว่าหนูไม่รู้ ด้วยซ้ำว่าจะกลับไปทำทุกอย่างให้ดีเหมือนเดิมได้อย่างไร ถ้าหนูบอกแม่ว่าหนูกลัว ทุกคนจะผิดหวังในตัวหนู หนูกลัวการสอบครั้งหน้า กลัวว่าหนูจะทำในสิ่งที่ควรทำไม่ได้ มันพังไปหมดจนไม่มีแม้ความคิดที่จะอยากสู้อีกครั้ง แม่จะรู้สึกไม่ดีหรือเปล่าคะ

แม่จะเสียใจไหมคะ ถ้าลูกสาวของแม่คนนี้ได้เลิกสอบข้อต่อไป

“เอาละ แม่ไม่กวนหนูแล้ว อ่านหนังสือสู้ ๆ นะลูก ขยันแบบนี้เกรดสี่ทุกตัว ไม่มีพลาดแน่นอน อย่านอนดึกมากนะคะ”

ฉันอยู่ในอ้อมกอดแม่ต่ออีกสักพักก่อนจะผละออก พักหน้ารับทุกคำที่แม่บอก รอจนกว่าแม่จะบอกราตรีสวัสดิ์แล้วเดินจากไป ฉันเดินตามไปลือคประตูห้องแล้วทิ้งร่างกายที่ไร้เรี่ยวแรงลงบนเตียงทันที ฉันพลิกตัวนอนตะแคงมองโต๊ะเขียนหนังสือที่เพิงลูกหนีออกมา โคมไฟยังเปิดทิ้งไว้ ดินสอวางอยู่ที่หน้าสมุดเหมือนเดิม ฉันถอนหายใจออกมาแรง ๆ ไม่อยากแม่จะขยับตัว

แฮ็ล ยอดเยี่ยม

ลั้มเหลวจนวนินาที่สุคทำยของวัน

แค่อ่านหนังสือให้ได้ตามแผนของตัวเองยังทำไม่ได้

เหมือนจะเข้าใจตัวเอง ในขณะที่เดียวกันก็โกรธ ปล่อยให้ตัวเองด้วย คำว่า 'ไม่เป็นไร' ลึกลงในใจยังโทษตัวเองว่าทำไมเป็นคนที่ไม่ได้สัสนจนไม่รู้ จะเรียกความรู้สึกตัวเองตอนนี่ว่าอย่างไรดี ฉันคว้าโทรศัพท์มือถือของตัวเองขึ้นมา เปิดดูรายชื่อผู้ติดต่อในโปรแกรมแชตด้วยความคิดว่าอยากจะระบายให้ใครสักคน ฟัง

หวังว่าจะมีใครที่ช่วยฉันจัดระเบียบความคิดของตัวเองได้ แต่แล้วคำถาม ก็เริ่มผุดขึ้นมาในหัว ถ้าคนที่ฉันเลือกส่งข้อความไปหากำลังยุ่งล่ะ กำลังอ่านหนังสือ ทำงาน ทำการบ้านอยู่ หรือกำลังมีความสุข พักผ่อนอยู่ในช่วงเวลานี้ ฉันจะเข้าไป ขัดจังหวะช่วงเวลาดี ๆ ของพวกเขาไหม ถ้าเขามีเรื่องราวยุ่งยากให้เป็นทุกขใจอยู่ มันสมควรแล้วหรือที่จะส่งต่อความรู้สึกแย่ ๆ ของตัวเองให้คนอื่นอีก

ฉันตัดสินใจกดปิดหน้าจอ โยนโทรศัพท์ไว้ข้างหมอนแบบส่ง ๆ ไม่สนใจ ด้วยซ้ำว่าจะพลาดทำโทรศัพท์ตกเตียงหรือเปล่า เวลานี้ฉันแค่อยากจะพักผ่อน มันน่าจะเป็นหนทางที่ดีที่สุดในตอนนี้อยู่ ฉันพลิกตัวไปมา พยายามข่มตาหลับ ทั้งที่เหนื่อยกับวันนี้มาก ๆ มากจนคิดว่าหัวถึงหมอนจะหลับลง

เอาเข้าจริง มันไม่ง่ายเลย โดยเฉพาะในตอนที่ไม่สามารถข่มใจว่าวันนี้สงบ ยิ่งเวลาผ่านไปนานเท่าไร ความทรมานยิ่งมากขึ้นเป็นเท่าทวีคูณ

ความเข้มแข็งที่ใช้เป็นหลักยึดให้ตัวเองยืนหยัดอยู่ได้ต่อหน้าทุกคนหลาย
ลง สุดท้ายความรู้สึกหนักอึ้งในอกกลั่นออกมาเป็นน้ำตาที่ไหลไม่ยอมหยุด

พอเถอะ พอได้แล้ว

ฉันอยากให้วันอันแสนยาวนานนี้จบลงเสียที

๔

FRONT (adj.) ข้างหน้า

“พรอนท์ขึ้นห้องก่อนนะคะ”

หลังจากที่กินข้าวจนเกลี้ยง รวบข้อเรียนร้อย ตั้งท่าเตรียมจะลุกจากโต๊ะ ทุกคนในบ้านหันมามองฉันเป็นสายตาเดียว แม่กระซิบบอกหันมองหน้าพ่อแปลกๆ สมทบด้วยน้องชายที่หันไปซุบซิบกับพ่อแล้วหันมามองฉันอีกที่เหมือนไม่เชื่อตาตัวเองจากนั้นทุกสายตาก็กลับมาหยุดที่ฉัน ฉันกระพริบตาปริบ ๆ มองหน้าทุกคน สลับกันไปมา โต๊ะกินข้าวกลายเป็นห้องสอบสวน ส่วนฉันตกเป็นผู้ต้องหาโดยไม่ทันตั้งตัว

“ลูกไม่สบายเหรอ”

“เปล่าพ่อ พรอนท์สบายดี”

“ข้าวไม่อร่อยหรือไง”

“ไม่ใช่อย่างนั้นแม่ อร่อยเหมือนเดิม”

“นี่ใคร คายพี่สาวปอนด์มา!”

“เฮ้ย ไร้สาระเถอะ ไร้ปอนด์”

ว่าจบบ๊อคหัวเจ้าน้องชายเบา ๆ ไปหนึ่งที จริงอยู่หรือที่ทุกวันกินเกลี้ยง
หนึ่งจาน จะต้องมีจานที่สองตามมาตลอด ไม่คิดว่าการกินเยอะอย่างเอาเป็น
เอาตายจะกลายเป็นเรื่องปกติถึงขนาดที่ว่าการลุกจากโต๊ะกินข้าวเร็วก่อนชาวบ้าน
เขาจะเป็นเรื่องใหญ่ขนาดนี้

“พรอนท์จะไปอ่านหนังสือ”

“หahaha”

โอโฮ คณะประสานเสียงรูดานันท์ เสียงสูงกลางต่ำดังพร้อมเพรียงกัน
เสียว สามัคคีกันทั้งบ้าน ดูออกเลยว้าเธอคำพูดลูกสาวคนนี้สุด ๆ มันน่าน้อยใจใหม่
เนี่ย

“โหย ไม่เชื่อพรอนท์กันก็ตามใจ พรอนท์ไปดีกว่า” ฉันปล่อยให้ทุกคนนั่งง
ถึงจะลุกเดินหันหลังออกมาทีพอจะรู้ที่อยู่ว่าทุกคนคงหันกลับไปคุยเรื่องฉันอีก
คงคิดกันไปต่าง ๆ นานา ยอมรับก็ได้ว่าเรื่องจะไปอ่านหนังสือ ฉันโกหกไปงั้น
เพราะไม่รู้จะพูดอย่างไรดีกับสิ่งที่ตัวเองกำลังจะทำ ที่แน่ ๆ เขาเป็นว่าวันนี้
ฉันมีภารกิจสำคัญ

ฉันเดินตรงขึ้นบันไดไปจนสุดทาง ประตูห้องริมสุดเต็มไปด้วยสติ๊กเกอร์
หลากสี พร้อมด้วยป้ายชื่อนามสกุลเต็มยศอยู่ตรงกลาง บ่งบอกว่าเป็นห้องของฉัน
แน่นอนไม่ใช่ใครอื่น

‘ฟรอนท์ จีรัชญา ฐวานันท์’

ตรง ๆ นะ ชื่อจริงโหล่มากกกกกก ชำกับคนอื่นไปก่อนโรงเรียนได้มั้ง พอจะจำความหมายได้อยู่กลาง ๆ ว่าแปลว่า ฉลาด แม่เล่าให้ฟังว่าตอนที่ท้องได้ห้าเดือน พอयरู้ว่าหลานคนแรกของยายเป็นเด็กผู้หญิง ยายก็เหอรีบเปิดตำราหาชื่อไว้ตั้งหลายชื่อ ยังมีกำหนดการวันคลอดแน่นอนก็รีบวิ่งไปหาหมอ ดูให้ช่วยวิเคราะห์ชื่อที่เลือกไว้ซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าดีหรือเปล่า มีชื่อไหนเป็นกาลกิณีกับวันเกิดใหม่จะรีบตัดดอกให้ไว สุดท้ายท้ายสุด ยายก็เลือกชื่อจีรัชญา เพราะยายดูมาแล้ว รับผิดชอบต่อทุกคนทุกศาสตร์ ทุกแขนง ทุกสำนักว่าชื่อนี้ดี ไตมาจะเป็นเด็กฉลาด ทำอะไรก็ประสบความสำเร็จ

ส่วนชื่อเล่น ‘ฟรอนท์’ มาจากคำภาษาอังกฤษ ‘FRONT’ ที่แปลว่า ข้างหน้า พ่อเป็นคนตั้งให้เอง ยืนยันอย่างหนักแน่นกับแม่ว่าอย่างไรแล้วก็ตั้งชื่อฟรอนท์ ชื่อนี้แหละยอดเยี่ยม พ่อบอกว่าไม่เคยเห็นเด็กผู้หญิงชื่อฟรอนท์มาก่อน เทดี ตอนแรก แม่เถียงกับพ่อจะแย้งว่าไม่เอาชื่อนี้ เพราะรู้ทันว่าพ่อเอามาจากหนึ่งในวงรีคอคอเมริกันที่พ่อชอบอย่าง ‘The Front’ พ่อไม่ยอมลดละความพยายาม ตื้อแม่อยู่ทุกวันว่าเป็นคำความหมายดี อยู่ข้างหน้า เป็นเด็กแถวหน้า ในอนาคตก็อาจจะได้เป็นผู้นำ เป็นเจ้านายคน แถมยังไม่ซ้ำใครด้วย จนแม่ยอมรับชื่อนี้โดยดี

เยี่ยม ยินดีด้วยทุกคน

นอกจากจะไม่ฉลาด สอบวิทย์ผ่านคาบเส้น มีเรื่องให้ครูบ่นทุกวัน ฟรอนท์คนนี้ยังครองตำแหน่งเด็กแถวหลัง ที่นั่งติดผนังพียงนอนหลับสบายมาตั้งแต่ชั้นชั้นป. ๑ จน ม. ๕ ก็ยังไม่มีใครมาแย่งที่ประจำแถวหลังสุดไปได้ ตำแหน่งผู้นำเจ้านายคนอะไรก็ตามยังเป็นไปไม่ได้สุด ๆ

ทำงานกลุ่มรับหน้าที่เดิมหน้าที่เดียว คือ ชี้อ่าวชื่อของให้เพื่อน
นอกเหนือจากนั้นเขาว่าอะไรก็ตาม เป็นเบื้อเนกประสงค์ งานห้องงานรุ่นเป็น
ฝายให้กำลังใจ และสร้างสีสันดีเด่น เรื่องเป็นตัวตั้งตัวตี ขึ้นเป็นประธาน
เป็นหัวหน้านี้ไม่เคยสักครั้ง

ตกลงแม่หมอมที่ยายดูมานี้เชื่อถือได้จริงไหมก็ไม่รู้

ฉันเปิดไฟห้องให้สว่าง เดินไปคว้าโน้ตบุ๊ก ทิ้งตัวลงนอนคิดว่าที่เตียง
เหตุการณ์ในคาบพิลึกส์กวนใจฉันจนไม่มีสมาธิวาดรูปเล่นต่อจนถึงเวลาเลิกเรียน
คำพูดของมิว และคำถามของคุณครูยังคงดังก้อง สลับกันไปมาอยู่ในหัว
อยากจะตะโกนออกไปดัง ๆ ว่าไม่รู้ไว้ย ไม่อยากคิด ทำไม่ถึงชอบพูดเรื่องที่มีนัย
มาไม่ถึงกันนัก วัน ๆ แคเรียนก็เหนื่อยจะแยะ กลับบ้านมายังต้องทำการบ้านกองโต
จะเอาเวลาที่ไหนไปคิดว่าตัวเองเป็นใคร ชอบอะไรกันแน่

แต่ทางเดียวที่ฉันจะกำจัดคำถามน่ารำคาญนี้ได้ คือฉันต้องมีคำตอบ
ให้กับตัวเอง และฉันคงต้องพึ่งพาสุดยอดผู้ช่วยดีเด่นที่มีคำตอบให้กับทุกคำถาม
ในโลกนี้

อาถู (เกิล) ช่วยพรอนท์ด้วย

‘จะรู้ได้อย่างไรว่าอยากเรียนอะไร’

ฉันพิมพ์ลงในช่องค้นหาแล้วกด Enter ลิงค์เว็บไซต์ยาวเป็นพรีดักต์
ขึ้นมาอย่างรวดเร็ว มีทั้งบทความจากเว็บไซต์การศึกษาชื่อดัง และกระตุ้จากเว็บ
บอร์ดต่าง ๆ

กวาดสายตาดูคร่าว ๆ มีคนที่ เป็นแบบฉันอยู่ไม่น้อย ฉันสู่มกระทั่งมี
คนตอบเป็นจำนวนมากที่สุดมากระทู้หนึ่งขึ้นมา เจ้าของกระทู้พิมพ์มายาวเหยียด
จับใจความได้ว่า เครียด กำลังจะจบชั้นมัธยม ไม่รู้จะเรียนต่ออะไร เป๊ะ นี่ฉันขัด ๆ
หวังว่าในความคิดเห็นคงจะมีคำแนะนำดี ๆ เลือกลงมาสักอันหนึ่งน่าจะเข้าท่า

‘ความคิดเห็นที่ ๓: เรียนอะไรอยู่ละครับ ขอรายละเอียดมากกว่านี้หน่อย
จะได้แนะนำถูก’

แผนการเรียนวิทยาศาสตร์ค่ะ แต่ถ้าจะให้เรียนวิทยาศาสตร์ตอน
เข้ามหาวิทยาลัยนะเหรอ ขอผ่าน เข้าชั้นเอื้อมระอา ตอนเลือกสายการเรียน
ใคร ๆ ก็บอกว่าเรียนไปเถอะ เรียน ๆ ไปก่อน ถึงเวลาอยากจะเป็นไปสายไหนก็ทำ
ได้ไม่ยาก ถ้าหากว่าไม่รู้จะเรียนอะไร เรียนวิทยาศาสตร์ไว้ก่อนแหละดีที่สุด
ทางเลือกเยอะกว่าชาวบ้านเขา ใ้เราก็เอบอออกห่อหมก เขาว่าดีกันก็เอาด้วย มาจน
ตอนนี้รู้ว่าตัวเองคิดผิดถนัด อะไรที่มันไม่ใช่ อย่างไม่แล้วมันก็ไม่ใช่อยูดี เรียนได้
แบบเอาตัวรอดพอผ่าน ผ่านที่ว่าหมายถึงผ่าน ๆ หัว ผ่านมาก็ผ่านไป สอบเสร็จก็
จำไม่ได้ ไม่มีประโยชน์ สุดท้ายเรียนไปเพื่ออะไร ฉันก็ยังหาคำตอบกับตัวเองไม่ได้
เหมือนกัน

คณะสายวิทยาศาสตร์ปิดตก

พอกันที ไม่เอาอีกแล้ว

‘ความคิดเห็นที่ ๑๕: ลองถามเพื่อน ๆ หรือคนใกล้ตัวดูดีไหมคะ เผื่อว่าจะ
ได้ไอเดีย สู้ ๆ น้า’

เออ อันนี้น่าสนใจ ถึงจะคิดว่านอกจากมิวทีไปคุยกับครูแนะแนวมาวันนี้ คงยังไม่มีใครมีแผนอะไร เล่นอยู่ด้วยกันทุกวัน คาบไหนครูไม่โหดก็นอนหลับ คอพับคออ่อนทุกคาบ น้อยครั้งมากที่จะมานั่งคุยเรื่องอะไรจริงจังขนาดนี้ เอาเป็นว่าถามเล่น ๆ แล้วกัน ลองถามดูคงไม่เสียหาย คิดได้ตั้งนั้นฉันก็กดเข้าไปโปรแกรมแชต

‘พวกแกู้กันยังว่าอยากเข้าคณะอะไร’

ฉันพิมพ์ข้อความส่งไปยังห้องแชตของกลุ่ม
รอไม่นานก็มีคนเข้ามาอ่าน

‘ใครนะ’

‘แก ฉันว่าไอ้ฟรอนท์ไคน hack’

‘โทรหามันก่อนมัย’

‘เออ ดี ๆ บอกให้เปลี่ยนรหัสให้ไว’

‘หรือว่าควรบล็อกออกไปก่อน อันตรายปะวะ’

ไปกันใหญ่แล้ว..

ฉันเกาหัวแกว่ก ๆ ฟอ แม่ น้องชาย ไหนจะเพื่อน ๆ อีก

ในสายตาทุกคน ฉันนี่มันเป็นคนแบบไหนเนี่ย

‘ใจเย็น นี่เราเอง เพื่อนแกใจ’ ธิบพิมพ์ด่วนจี้ก่อนที่เพื่อน ๆ จะคิด เป็นตุเป็นตะกันไปมากกว่านี้ ธิมพ์ไปเฉย ๆ กลัวว่าจะไม่เชื่อกันอีก เลยแนบรูป ตัวเองชูสองนิ้วยิ้มแห้งไปด้วยการแสดงตัวตน ทุกคนพร้อมใจกันรัวเลข ๕ ลงห้องแชต ธิบรองได้ว่าป่านนี้ต้องนั่งหัวเราะตัวเองเป็นกุ่มกุ่มหมด นึกว่าภาพลักษณ์ฉันดูเป็นคนไร้สาระจนไม่น่าเชื่อขนาดนั้นซะอีก จะมองโลกในแง่ดีว่าทุกคนจงใจรวมหัวกันแกล้งฉันเล่น ๆ แล้วกันนะ

‘ตอบเราก่อน ตกลงว่าพวกแกู้กันยังว่าอยากเข้าคณะอะไร’

ผิดคาด คำตอบมากมายถูกส่งมาในเวลาอันสั้น

‘ทันสมัย’

‘วิทย์ทะเล ๆ’

‘เอาจริง นี่เรียนเคมีรอตสุด วิทย์ประยุกต์ เคมี’

‘คิดไว้ว่าจะไปเรียนนิติ ไม่เอาละจ้่า ฟิสิกส์ เคมี ชีวะ ลาก่อน’

ทุกคนมีคำตอบพร้อมอยู่ในใจแล้ว สรุปว่าในบรรดาเพื่อน ๆ เหลือแค่ฉันคนเดียวที่ยังไม่รู้ว่าจะตัวเองจะเอาอย่างไรกับชีวิตต่อ เค่วังลิตินี่ โดนทิ้งเฉย ทั้ง ๆ ที่ตามปกติก็เล่นไร้สาระอยู่ด้วยกันแท้ ๆ ไปนัดกันคิดมาตอนไหน ทำไมมีฉันคนเดียวล่ะที่ยังไม่รู้ว่าจะทำอะไร

ข้อความของฉันจุดประเด็นให้เพื่อน ๆ คุยเรื่องการเข้ามหาวิทยาลัยกันใหญ่ ต่างคนต่างส่งข้อความแลกเปลี่ยนความเห็นกันมากมาย ส่วนใหญ่แล้วเป็นการชวนกันพูดคุยเรื่องการสอบ ชื่อข้อสอบสารพัดที่ฉันไม่เคยรู้จัก การคิดคำนวณคะแนน รอบพอร์ตโฟลิโอ สอบตรง รอบหนึ่ง รอบสองอะไรไม่รู้ เยอะจนงงไปหมด พูดถึงเรื่องเดียวกันหมดฉันไม่รู้จะแทรกตรงไหนดี

‘แล้วพวกแกว่าอย่างไรเราควรจะทำอะไรดี’

‘คะน้ำหมูกรอบ’

โอเค ขอขอบคุณมากเพื่อนรัก ช่วยได้มากทีเดียว

ฉันวางโทรศัพท์แล้วหันกลับมาให้ความสนใจกับหน้าจอใหญ่
เลื่อนหาความคิดเห็นต่อไป

‘ความคิดเห็นที่ ๒๔: ชอบอะไรล่ะคะ เลือกตามที่ตัวเองชอบสิ’

ชอบอะไร

ฉันอ่านทวนความคิดเห็นที่ ๒๔ ซ้ำไปซ้ำมาอยู่หลายรอบ ความคิดแรกที่ผุดขึ้นมาในสมองสั่งการให้ฉันตัวลุกขึ้นมาดิ่งลื่นซักได้เดียว ฉันมองเห็นกองเศษกระดาษกับสมุดวาดรูปที่ใช้หมดเล่มแล้วเล่มเล่ากองกันสะเปะสะปะข้างกัน มีกล่องดินสอไม้ พู่กัน สีน้ำ สีเทียน สีอะคริลิกที่อยู่ในห่อพลาสติกเป็นของใหม่ เลี่ยมอ่องไม่เคยผ่านการใช้งาน บ้ายราคาก็ยังไม่ได้แกะออก จำได้แม่นยำทุกชิ้นซื้อมาด้วยเงินเก็บของตัวเอง อยากจะแกะมาลองใช้งานเล่นเทคนิคดูแบบคนอื่นบ้าง

พอกลับบ้านก็นั่งมองเฉย ๆ สุดท้ายจุดจบของทุกอย่างก็เหมือนกัน
แอ้งแม้งอยู่ในลิ้นชัก ตอนการเงินมีปัญหา หมุนค่าขนมไม่ทัน เคยคิดจะเอาไปขาย
พวกห้องอาร์ตต่อกลับทำใจขายไม่ลง

ขอบอะไร

ภาพตรงหน้าชัดเจนเกินกว่าจะปฏิเสธ
แต่แล้วใจก็ไม่อยากจะยอมรับอยู่ดี

‘ความคิดเห็นที่ ๓๗: เน้นเรียนอะไรที่ทำมาหากินได้ดีกว่า ไม่ใช่แค่
เพื่อตัวเองนะ มีรายได้ให้เลี้ยงครอบครัวให้สุขสบายด้วย กัดก้อนเกลือกินกันไป
จนตายนะไม่ไหวหรอก อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงกันดีกว่าครับ’

‘โตขึ้นอยากเป็นอะไร’ คำถามเบื้องต้นของผู้ใหญ่ที่ไม่ว่าจะคุยกับเราเรื่อง
อะไร เคยคิดว่าเป็นคำถามที่ตอบได้ง่าย ๆ คิดอะไร รู้สึกอะไรก็ตอบไปตรง ๆ
เป็นหมอคะ เป็นพยาบาลคะ เป็นคุณครูคะ หรือแม้กระทั่งอยากเป็นนักบินอวกาศ
อยากเป็นนักมายากล อยากเป็นนักสำรวจ วันนี้อยากเป็นอย่างหนึ่ง พุ่งนี้ก็จะอยาก
เป็นอีกอย่างก็ได้ เปลี่ยนได้ทุกวันไม่เห็นจะเป็นอะไร อยากเป็นอะไรก็เป็นไปได้
ทั้งหมด

‘โตขึ้นอยากเป็นอะไร’ ได้ยินคำถามนี้ก็กรอบในตอนที่ต้องตอบเพื่อ
กำหนดเส้นทางเดินของตัวเอง คำตอบที่มีอยู่ในใจก็ไม่กล้าตอบออกไป ไม่เหลือ
ความมั่นใจเหมือนตอนที่เคยยกมือขึ้นสุดแขน ตะโกนตอบอยากเป็นโน่นอยากเป็น
นี่ด้วยเสียงดังฟังชัดแบบตอนเด็ก ๆ

อยากเรียนอะไรก็ไม่รู้ เรียนทั้งวันทั้งคืนไม่ได้มีเวลาคิดด้วยซ้ำว่าตัวเอง
เป็นใคร หรือชอบอะไรกันแน่ ใช้ชีวิตไปวัน ๆ เอาตัวรอดจากการสอบเป็นครั้ง ๆ
ก้มหน้าก้มตาเก็บเกรดเพื่อเข้ามหาวิทยาลัยชั้นน่านแบบที่ใครเขาว่ากันพอมีสั่งที่
ชอบสิ่งที่อยากทำสิ่งที่อยากเป็นก็ต้องมีนั่งคิดอีกว่าเป็นสิ่งที่ยอมรับหรือเปล่า
จะเอาตัวรอดในโลกแห่งความเป็นจริงได้ไหม

ทางเลือกมีไม่มาก สิ่งที่ยากเลือกก็เลือกไม่ได้ แล้วจะให้ทำไง

ฉันรีบปิดลินชัก

กระโดดขึ้นเตียงกลับไปอยู่หน้าจอโน้ตบุ๊กก่อนที่ความรู้สึกสับสนภายใน
ใจจะแปรเปลี่ยนกลายเป็นความเสียหาย เสียหายเวลา เสียหายกับการตัดสินใจ
ของตัวเองในอดีต ฉันไม่ควรรู้สึกแบบนี้แน่นอนอย่างเด็ดขาด เพราะไม่มีทางที่จะกลับไป
แก้ไขได้อีกแล้ว

คืนนั้น ฉันคิดแล้วคิดอีกจนปวดหัว ไล่อ่านความคิดเห็นแทบทุกกระทู้
ทุกบทความที่มี ลองทำแบบทดสอบทุกอันที่เจอ

จนแล้วจนรอดฉันก็ยังหาคำตอบให้กับตัวเองไม่ได้อยู่ดี

๕

ชั่วโมงพักใจ

เมื่อมนุษย์รู้สึกแยเป็นเวลานาน มีความเครียดสะสมทำให้สารเคมีในร่างกายทำงานผิดปกติ ระบบประสาทจะกระตุ้นให้ร้องไห้ออกมาบ้าง การร้องไห้ช่วยผ่อนคลายระบบประสาทพาราซิมพาเทติก ปรับร่างกายให้อยู่ในสภาวะผ่อนคลายความเครียด ลดอัตราการหายใจ ปรับให้หัวใจเต้นช้าลงเข้าสู่สภาวะสมดุล โลกอกโล่งใจ ทำยที่สุดจะหลุดพ้นจากความเศร้า สามารถหาทางออกจากปัญหาที่เผชิญอยู่ได้สำเร็จ

สัปดาห์ที่ผ่านมาฉันร้องไห้แทบทุกวัน ร้องไห้ทั้งที่ตัวเองนั่งอ่านหนังสืออยู่ สะอึกสะอื้นตัวโยน ทิ้งคราบน้ำตาไว้ที่สมุดโน้ตมากพอ ๆ กับรอยปากกาเน้นข้อความ คิดถึงข้อผิดพลาดของตัวเอง คิดถึงวันที่อะไร ๆ ไม่ได้ตั้งใจ เหมือนตัวฉันเองกำลังหลงอยู่ในเขาวงกต เดินหาทางออกเท่าไรก็หาไม่เจอ พร้อมด้วยความหดหู่ที่รวมตัวเป็นเงาดำมืดติดตามตัวไม่หายไปไหน

ฉันร้องไห้ทุกวัน แต่นับวันยิ่งรู้สึกแยลง

ไม่มีที่ท่าว่าจะดีขึ้นในเร็ววัน

การสอบย่อยฟิสิกส์ครั้งต่อไปจะมาเมื่อไรไม่รู้ ที่แน่ ๆ คือ เร็ว ๆ นี้จะมีสอบย่อยวิชาเคมี และการสอบคัดเลือกตัวแทนไปแข่งขันวิชาการที่จะจัดขึ้นในอีกประมาณ ๓ สัปดาห์ แม้ฉันจะมีประสบการณ์จากการสอบเมื่อปีก่อน รู้ดีว่าข้อสอบคัดเลือกตัวแทนแข่งขันไม่ยากมาก เป็นความรู้ที่อ่านทบทวนอยู่เป็นประจำ ถึงอย่างนั้นฉันก็ประมาทไม่ได้อีกแล้ว

ฉันกลัว

กลัวเหตุการณ์อย่างพายุหิมะที่แล้วจะเกิดขึ้นซ้ำสอง กลัวว่าตัวเองจะผิดพลาดอีก กลัวสายตา กลัวคำพูดของคนรอบข้าง กลัวว่าที่สุดแล้วจะจัดการอะไรไม่ได้ กลัวทุกคนจะผิดหวัง ฉันถามตัวเองว่าควรจะทำอย่างไรดี และคิดว่าฉันต้องพยายาม

พยายามให้ดีกว่านี้สิ ทำให้ดีกว่านี้ ทุ่มเทกว่านี้
ทำทุกวิถีทาง ทำอย่างไรก็ได้ไม่ให้นันเกิดขึ้นอีก

“เฟิร์ส แก่ไม่ได้นอนมากี่วันแล้ว” ฉันเงยหน้าขึ้นจากกองกระดาษในมือแล้วส่ายหน้า ไม่ได้ส่ายหน้าเพื่อตอบคำถามของเมย์หรือ ฉันไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าเมย์ถามว่าอะไร แล้วควรจะตอบแบบไหน สมองของฉันประมวลผลไม่ทันเสียตื้อ ๆ นี่คงเป็นผลมาจากการพักผ่อนไม่เพียงพอในช่วงที่ผ่านมา

“เราถามว่าแก่ไม่ได้นอนมากี่วันแล้ว” เมย์ย้ำ

“นอนสิ นอนทุกวัน”

ฉันพูดความจริงเพียงครั้งเดียว ช่วงนี้ฉันอ่านหนังสือดีทุกคืน จากปกติที่เคยนอนก่อนเที่ยงคืน ปัจจุบันนอนก่อนตีสองได้ก็เก่งมาก ๆ แล้วยิ่งตอนที่รู้สึกว่ายายตาเริ่มล้า ไม่มีสมาธิอ่านหนังสือต่ออีกแล้ว ฉันตัดสินใจว่าจะเข้านอนกว่าจะหลับได้ใช้เวลาอยู่นานทีเดียว นำเศร่าที่พอหลับไปได้ไม่นาน ฉันก็สะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึก เพราะกระดาศข้อสอบตามไปหลอกหลอนในฝัน ตื่นมาต้องเจอกับซีทเรียนกองโต เจอหนังสือเล่มมหากองพะเนินอยู่ข้างตัว ชวนให้คิดฟุ้งซ่านมากกว่าเดิม สุดท้ายแล้วทนนไม่ไหวต้องลุกมาอ่านหนังสือต่อยันฟ้าสว่าง เป็นแบบนี้อยู่ทุกวันจนเริ่มรับสภาพตัวเองไม่ได้ แกรมตอนนี้ยังมีหัวอยู่หน่อย ๆ ด้วย

“อันนี้เรื่องอุกทกภัยนะ”

ฉันหันมาให้ความสนใจกับงานต่อ เมย์เองไม่ได้พูดต่อความยาวสาวความยืดอะไร แล้วหันไปติดกระดาศต่อเช่นกัน วันนี้พวกเราไม่ได้เรียนนะแนวตามตารางสอน คุณครูประจำวิชาสังคมขอเอาไว้เพื่อให้เราได้เรียน และทำงานจัดบอร์ดความรู้ของห้องต่อเนื่องสองชั่วโมงติด และถ้าหากว่าทำไม่เสร็จก็ยังมีคาบชมรมซึ่งตามปกตินักเรียน ม. ๕ จะมีเวลาว่างสำหรับอ่านหนังสือเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยอีกหนึ่งคาบ

เรียกได้ว่าทั้งปายนี้เราไม่ต้องทำอะไรนอกจากเรียนสังคม และเมื่อเข้าคาบที่สอง คุณครูปล่อยให้เรานั่งจัดการงานห้อง ทุกคนจึงลงมานั่งกองหลังห้องช่วยกันสะสางงานให้เสร็จเรียบร้อยก่อนการนำเสนอที่จะมีขึ้นในสัปดาห์หน้า สัปดาห์ถัด ๆ ไปค่อยเรียนชุดเศยคาบแนวที่ขาดหายไปทีหลัง

“อะ อันนี้เรื่องแผ่นดินไหวเสร็จแล้ว เฟิร์สตรวจดูนะ”

ฟางผู้มีหน้าที่รวบรวมข้อมูลยื่นกระดาษมาให้ฉันปีหนึ่ง งานห้องที่เราต้องทำ คือ การจัดบอร์ดให้ความรู้เกี่ยวกับสังคมศึกษา ห้องหนึ่งของเราได้หัวข้อ ภูมิศาสตร์ พวกเรื่องสภาพแวดล้อม ภัยพิบัติอะไรทำนองนี้ ถือว่าเป็นอีกหน่วยการเรียนรู้ที่เนื้อหามากพอสมควร โชคดีที่ที่หน่วยนี้สามารถออกแบบรูปแบบของบอร์ดได้ง่ายหน่อย ภูมิศาสตร์ต้องนึกถึงธรรมชาติ ป่าเขา ต้นไม้ ผืนทะเล ตรงไปตรงมาดี เหมาะกับห้องเราที่ไม่มีหัวด้านศิลปะสักเท่าไร ฉันจัดแบ่งงานให้กับทุกคน มีฝ่ายหาข้อมูลที่เคยรับผิดชอบเรื่องการสรุปเนื้อหามาให้กลุ่มคนลายมือสวยของห้องเขียนลงกระดาษ มีฝ่ายที่จัดการเรื่องการตกแต่งออกแบบ ทำงานร่วมกับฝ่ายจัดหาอุปกรณ์ที่วิ่งวุ่นลงไปซื้อของเพิ่มเติมจากสหกรณ์ ส่วนหน้าที่ของฉันคือคอยดูแลความเรียบร้อยทั้งหมด และช่วยเหลือทุกฝ่ายให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

“พายุฤดูร้อนเขียนเสร็จแล้วนะ มีข้อมูลอันไหนเขียนได้อีกบ้าง”

“หัวข้อเครื่องมือทางภูมิศาสตร์ไง เห็นว่าพวกแอนทำเสร็จแล้ว น่าจะอยู่ในกองตรงโน้น”

“อันนี้เหวอ ไอเค ได้ละ มีอีกหัวข้อหนึ่งที่ยังไม่ได้สรุปใช่ไหม”

“อืม แต่ว่าพวกแอนตอนนี่...น่าจะไม่ว่างแล้ว”

“มืออะไรหรือเปล่า” เสียงของฟางขาดช่วงไปจนฉันแปลกใจจึงชะงักมือที่กำลังเขียนสรุปข้อมูลเตรียมส่งต่อให้ฝ่ายเขียน ฉันเดินตรงเข้าไปหาฟางกับเบลและรับเอากระดาษข้อมูลมาจากพวกเขา เมื่อฉันกวาดสายตาอ่านดูคร่าว ๆ มันเป็นข้อมูลยังขาดไปตามที่เบลว่าจริง ๆ

ฉันหันหาคนที่มึนหน้าที่ได้รับผิดชอบในการสรุปเนื้อหาส่วนนี้ และเห็นว่าเธอกับเพื่อนอีกประมาณสองสามคนไม่ได้นั่งอยู่หลังห้องกับคนอื่น ๆ พวกเขากำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะของตัวเองอย่างเคร่งเครียด จะว่าไปแล้วพักหลัง ๆ มาในกลุ่มของแอนดูจะเครียดมากเป็นพิเศษ ว่างเป็นไม่ได้ต้องหยิบหนังสือขึ้นมาอ่านตลอดเวลา

“พวกแอนเตรียมสอบ SAT รอบแรก เห็นว่าสัปดาห์หน้าจะไปสอบแล้ว” ฟางว่าพลางถอนหายใจแล้วอธิบาย ช่วง ม. ๕ เทอมสอง จะว่าไกลก็ไกล จะว่าไกล้ก็ไกล้ สำหรับบางคนอาจเป็นช่วงที่ยังไม่อยากจะคิดเรื่องการศึกษาต่อ ในขณะที่เดียวกันสำหรับบางคนมันถึงเวลาแล้วที่จะต้องเริ่มลงมือทำอะไรสักอย่าง หรือแม้กระทั่งเริ่มสอบเร็วเก็บคะแนนบางส่วนเร็วกว่าคนอื่น

“เอาไงดีเฟิร์ส”

จะว่าอย่างไรดีละ จริง ๆ ฉันก็รู้สึกไม่พอใจ เพราะงานนี้เป็นความรับผิดชอบของคนทั้งห้อง เป็นงานส่วนรวมที่ทุกคนควรจะช่วยกันทำให้งานเสร็จสมบูรณ์ พวกเขาไม่น่าจะใช้เวลานี้อ่านหนังสือเพื่อตัวเองอย่างเดียว ถ้าเราทำงานให้เสร็จ ทุกคนจะได้ทำในสิ่งที่ตัวเองอยากทำ แต่จะไปต่อว่าพวกเขาก็ไม่ได้ ใช้ว่าพวกเขาไม่ทำงานเสียหน่อย ส่วนที่มอบหมายให้ทำเสร็จเรียบร้อยหมดแล้ว

ฉันเหลือบมองเพื่อน ๆ กลุ่มเล็กที่กำลังนั่งอ่านหนังสืออีกรอบ สัปดาห์หน้าต้องสอบแล้ว คงเป็นความรู้สึกที่กดดันมากอย่างบอกไม่ถูก ยิ่งเป็นการสอบครั้งแรกด้วยแล้ว คงอยากจะเตรียมตัวเองให้พร้อมที่สุดใช้ทุกวินาทีให้คุ้มค่าเพื่อให้ได้มาซึ่งคะแนนที่ดีที่สุด

การศึกษากลายเป็นสมรภูมิรบที่นากลัวขนาดนี้เมื่อไร พวกเราหมดเวลาไปกับการเรียน เรื่องที่จำเป็นต่อการสอบ วัน ๆ คิดเพียงแค่ว่าจะเอาอย่างไรต่อกับชีวิต จะเอาชนะคนนับร้อยนับพันที่มีเป้าหมายเดียวกันได้อย่างไร ทำอย่างไรถึงจะกลายเป็นคนที่ถูกเลือก ใครจะมองเกรด หรือคะแนนเป็นเพียงตัวเลขไม่กี่ตัว แต่สำหรับพวกเราบางคนแล้ว ตัวเลขไม่กี่ตัวคือสิ่งที่ตัดสินใจขึ้นชีวิต เพราะคะแนนที่ดี หมายถึง ใบเบิกทางสู่ทางเลือกที่ดีมากมาย แน่نونว่าพวกเราต้องการเป็นคนที่มีสิทธิ์เลือก อยากเป็นคนที่จะประสบความสำเร็จทั้งเพื่อตัวเอง และเพื่อครอบครัว

ความทะเยอทะยานทั้งหมดล้วนมีเบื้องหลัง
ความสำเร็จมันไม่ได้มีความหมายแค่กับเราคนเดียวสักหน่อย

ทั้งเข้าใจ และไม่เข้าใจ
เห็นแก่ตัวจนเหวอ ฟังดูออกจะใจร้ายไปหน่อย

ใคร ๆ ก็อยากจะทำให้ดีที่สุดเพื่อจะได้ไม่ต้องเสียใจทีหลัง

“ไม่เป็นไร เดี่ยววันนี้เรารับช่วงต่อเอง” ฉันตัดสินใจรับเอาหัวข้อที่ข้อมูลยังไม่เสร็จเรียบร้อยมาไว้กับตัว จะไปเรียกพวกแอมมาทำ พวกเธอคงเครียด ไม่มีกะจิตกะใจจะทำงานอะไรแล้ว จะเอาไปให้เพื่อนที่ทำอย่างอื่นอยู่ก็เกรงใจ ฉันยอมทำเองดีกว่าจะรู้สึกผิดที่เอาภาระไปเพิ่มให้เพื่อน ๆ ถ้าหากว่าเป็นฉันแล้ว ต้องทำได้แน่ ๆ เพิ่มมาอีกแค่ไม่เท่าไร

“เฮ้ย เฟิร์ส เดี่ยวแกต้องไปช่วยดูอันที่เสร็จแล้วอีกนะ”

“ไม่เป็นไรหรอกนิตเดี่ยวเอง เนื้อหาหัวข้อนี้ไม่เยอะมาก” ฉันตัดบทแล้วลงไปนั่งประจำที่เหมือนเดิม ฟางกับเบลยืนมองหน้ากัน พวกเขาคงจะอยากคัดค้านข้อเสนอแนะของฉันแต่ไม่รู้จะทำอย่างไรจึงทรุดตัวลงนั่งทำงานต่อ

“โหวจริงเหวอเฟิร์ส ให้ช่วยอะไรไหม” เมย์ที่นั่งอยู่ห่างไปไม่กี่กิโลเมตรเข้ามาใกล้ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันรับเอางานของห้อง หรือของกลุ่มมาทำมากกว่าคนอื่น ฉันคิดว่าส่วนหนึ่งมันมาจากบทบาทของตัวเอง การเป็นหัวหน้าห้องทำให้ฉันรู้สึกว่ามันเป็นความรับผิดชอบของฉันที่ทำให้มากกว่าเพื่อนคนอื่น เป็นคนที่เพื่อนสามารถพึ่งพาได้ สามารถจัดการปัญหาทุกอย่างที่เกิดขึ้นได้ ประนีประนอมให้ได้มากที่สุด เลือกทางที่ดีที่สุดสำหรับทุกคน

ถึงแม้บางครั้งจะหมายถึงการที่ตัวเองจะต้องเหนื่อยมากกว่าคนอื่นก็ตาม

“นิตเดี่ยวเองเมย์ เราไม่เป็นไร ๆ แก่ตัดกระดาษต่อเถอะ”

ยอมรับว่ามันเหนื่อย เหนื่อยกับตำแหน่งที่แบกรับมันมาตลอดสิบกว่าปี ทุกคนยินยอมพร้อมใจให้ฉันรับตำแหน่งนี้ เสียใจโหวตเป็นเอกฉันท์ทุกครั้ง ทุกคนเรียกฉันว่า ‘หัวหน้าห้อง ๆ’ แทบลืมชื่อตัวเอง จะบอกว่ามันเป็นความไว้ใจเหวอ ภาวะผู้นำนั้นเหวอ ไม่เหวอ น่าจะเป็นภาวะที่ทุกคนไม่ต้องการมากกว่า ใครจะอยากเป็นคนที่ต้องรับผิดชอบทุกอย่าง ใครจะอยากรับหน้าในทุกสถานการณ์ ใครจะอยากขัดแย้งกับเพื่อน ๆ เรื่องอะไร ๆ ลงที่หัวหน้าห้องทั้งหมด พอมีเฟิร์สทำให้ทุกคนไม่ต้องทำอะไรแล้ว

ถ้าไม่ใช่ฉันแล้วใครจะทำ

ต่อให้ไม่ยอมทำแค่วันก็ต้องรับผิดชอบให้ดีที่สุด

“ดังกระดาศมาแล้ว มีใครว่างมาช่วยเอาเข้าห้องหน่อย”

เพื่อน ๆ ที่รับหน้าที่ไปซื้ออุปกรณ์มาแล้ว ฉันลุกพรวดตามเสียงเรียก โดยอัตโนมัติ หวังจะเดินไปช่วยตามคำขอของเพื่อน ๆ ยังไม่ทันได้ก้าว สายตาที่เคยเห็นชัดเจนเปลี่ยนเป็นพวามัว มองเห็นแสงวูบวาบจนสายตาไม่หยุด อาการมึนหัว กำเริบ ขาอ่อนแรงยืนไม่อยู่

ฉันได้ยินเสียงเพื่อน ๆ ตะโกนเรียกฉันดังลั่น

อยากหันไปถามว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ร่างกายกลับไม่สามารถขยับได้ตั้งใจ

แล้วฉันก็ไม่รับรู้อะไรอีก

ปวดหัว

นั่นคือสิ่งแรกที่รู้สึกหลังล้มตาตื่นขึ้นมาบนเตียงห้องพยาบาลที่ฉันไม่เคยใช้บริการมาก่อน ความทรงจำสุดท้ายก่อนที่จะมาอยู่ที่นี่คือฉันน่าจะหน้ามืด โชคดีที่เมย์รับไว้ได้ทัน เพื่อน ๆ วุ่นวายกันไปหมด มองแทบไม่ทันว่าอะไรเกิดขึ้นบ้าง ใครสักคนพยุงฉันเอาไว้แล้วพามาที่นี่

ภาพในหัวไม่ปะติดปะต่อกันขาดช่วงราวกับแผ่นกระดาษที่ฉีกตัวอีกทีฉันก็อยู่ที่ห้องพยาบาลแล้ว ได้แต่นอนกระพริบตาปริบ ๆ อยู่บนเตียง จังหวะที่ยันตัวเองขึ้นนั่งฟังหัวเตียงก็รู้สึกปวดหัวจี๊ดจนเผลอส่งเสียงร้องออกมาเบา ๆ

“อ้าว ตื่นแล้วหรือ” เสียงขยับตัวของฉันคงไปสะกิดเรียกใครบางคนเข้าจู่ ๆ ผ้า màn ข้างเตียงถูกเปิด ฉันมองเห็นเพื่อนนักเรียนที่อยู่เตียงถัดไปกำลังจ้องตรงมาที่ฉัน น่าแปลก เธอกำลังนอนคิดว่าเท้าแขนอยู่บนเตียง มือที่เว้นว่างจากการจับผ้า màn กำลังจับดินสอ บนเตียงที่เธอนอนอยู่มีสมุดเล่มหนึ่งรวมถึงดินสอสีกล่องเล็ก ๆ วางอยู่ ทุกอย่างดูผิดที่ผิดทางชวนให้ขมวดคิ้ว และท่าทางของเธอไม่เหมือนคนป่วยมานอนห้องพยาบาลสักนิด เหมือนนอนเล่นทางเสื่อปิกนิกอยู่ที่สวนสาธารณะมากกว่า

พิลึกคน

“เป็นไงบ้าง ลูกไหนหรือเปล่า ให้เราไปตามครูพยาบาลให้ไหม”

ฉันขมวดคิ้วเมื่ออีกคนพูดด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ ราวกับเคยรู้จักฉันมาก่อน ฉันคลิบคล้ายคลิบคิดว่าเธอน่าจะอยู่ชั้น ม. ๕ เช่นกัน ลองนึกชื่อเท่าไรก็นึกไม่ออก เธอน่าจะอยู่ห้องสามไม้ก็สี ระดับชั้นหนึ่งมีตั้งเป็นสิบห้อง จะไม่รู้จักบ้างบางคนก็ไม่แปลก เธอละสายตาจากสมุดบนเตียงแล้วหันมาให้ความสนใจกับฉันเต็มทีวางทำเป็นคุณหมอ มองสำรวจตัวฉันเป็นทั่ว ว่ากันตามตรง ฉันทำตัวไม่ถูกไม่รู้จะตอบแบบไหน ควรจะทักทายไหมนะ คงจะแปลก ๆ น่าดู ฉันจึงตัดสินใจส่ายหน้าแทนคำตอบ

“เราคิดว่าเธอน่าจะนอนต่ออีกสักหน่อย ตอนที่เพื่อนแบกเธอมาที่นี่เราตกใจมากนะรู้ไหม เรานอนอยู่ในนี้เจียบ ๆ เพื่อนเธอก็วิ่งเข้ามาโวยวายกันใหญ่ เราตกใจคุณห้องพยาบาลด้วย ตอนครูเข้ามานะ เขาสมมุติว่าดูรูปหลบครูพยาบาลเกือบไม่ทัน เดินเข้ามาเร็วมากกก ไม่ทันตั้งตัวเลย ถ้าโดนจับได้คราวนี้จะแก้งปวดท้องปวดหัวคงไม่รอด โดนไล่อลับห้องไปเรียนฟิสิกส์แน่”

ทั้งที่บอกให้ฉันนอนหลับต่ออีกแต่กลับหันมาพูดกับฉันเสียยี่ดียวจากที่ไม่ได้ถามอะไรออกไปสักคำ ตอนนั้นจะรู้หมดแล้วว่าเธอโดดเรียนคาบฟิสิกส์มานอนวาดรูปเล่นที่นี้ ดูท่าว่าจะทำเป็นประจำด้วยสิ

“นี่ ตอนนี้กี่โมงแล้ว”

“กำลังจะบ่ายสาม คาบแปดกำลังจะเริ่มแล้วล่ะ”

ฉันสูดลมหายใจลึก ๆ แล้วถอนหายใจออกมาแรง ๆ ฉันควรจะอยู่ที่ห้องทำงานกับเพื่อน ๆ ไม่ควรจะมานอนป่วยไร้ประโยชน์อยู่อย่างนี้ งานส่วนที่เหลืออยู่ของฉันต้องกลายเป็นภาระของคนอื่น ไม่มีใครคอยแจจแจงงานอยู่ที่ห้อง มันจะต้องวุ่นวายมากแน่ อยากจะลุกขึ้นวิ่งกลับห้องไปตอนนี้ แยกหน่อยที่แค่แรงจะลุกยังไม่ดี อ่อนแอจนระว่างกาย

“หักโหมมากไปไม่ตื่นนะ เธอเห็นแล้วนี่ว่าพักผ่อนไม่พอมันเป็นไง การไม่หลับไม่นอน อ่านหนังสือทุกวันมันออกจะเกินไปหน่อย เนอะ” เธอมองหน้าฉันแล้วว่าต่อ

เธอรู้...ได้อย่างไร

“อ่า โทษที ๆ ไม่ได้ตั้งใจแอบฟังที่เพื่อนเธอคุยกับครูพยาบาลนะ” เหมือนเธอจะอ่านจากสีหน้าว่าฉันกำลังคิดอะไรอยู่ เจ้าตัวยกมือสองข้างขึ้นทำยอมแพ้แทนที่ได้คำตอบแล้วฉันจะคลายความสงสัย คำพูดของเธอยิ่งทำให้ฉันอยากรู้มากขึ้นไปอีก

“พูดว่าอะไร”

เพื่อนที่ฉันไม่รู้จักชื่อยักษ์ใหญ่ เธอหันมาจ้องหน้าฉัน มือข้างขวากำลังควงดินสออย่างคล่องแคล่ว

“เพื่อนบอกครูพยาบาลว่าเธอดูเครียด ทุกคนรู้ดีว่าเธอไม่ใช่คนเสียงดังรำเริงอยู่แล้ว แต่พักหลังมานี้ เธอเงิบผิปกติ เครียดกับการอ่านหนังสือมากกว่าเดิม บางทีชอบนั่งเหม่อ ถามอะไร ก็ดูมึน ๆ พอครูถามว่าเริ่มเป็นแบบนี้เมื่อไร เพื่อน ๆ เลยบอกครูว่าประมาณสี่ปดาที่ที่แล้ว ทุกคนคิดว่าเธอเป็นแบบนี้เพราะว่า...”

เพียงเท่านั้น ฉันสัมผัสได้ว่าสิ่งที่เธอกำลังจะพูดต่อไม่ใช่สิ่งที่ฉันอยากได้ยิน

“คะแนนสอบย่อยฟิสิกส์รอบที่แล้ว”

“เฮ้ย ๆ อย่าเครียดนักสิ” อยากรู้จังว่าตอนนี้ตัวฉันเองกำลังทำหน้าที่แบบไหน เธอถึงได้ดูตกอกตกใจขนาดนี้ ปฏิเสธไม่ได้ว่าคำนี้มีผลกระทบกับจิตใจฉันมากเหลือเกิน ราวกับเป็นสวิตช์เปิดปิด ตะตะโดนทีไร ภาพเหตุการณ์ และความรู้สึกในวันนั้นจะเข้ามาหลอกหลอนอีกครั้ง

ห้ามใจอย่างไรไม่ให้เครียดดี ถ้าตัดความกังวลทิ้งไปทั้งหมด
ทำตัวสบาย ๆ สุดท้ายแล้วมันจะจบลงแบบเดิมหรือแยกว่าเดิมหรือเปล่า
ฉันไม่รู้ว่่าต่อจากนี้จะเกิดอะไรขึ้น ฉันจะยังรับมือกับมันได้ไหม ถ้าทำได้ก็ไม่ใช่ไร
แล้วไป คงพอจะหายใจโล่งอกได้อย่างน้อยหนึ่งครั้ง แต่ถ้าไม่ละ ถ้าทำไม่ได้
ถ้าป็นขึ้นจากเหตุแบบนี้ไม่ได้ ฉันจะท้ออย่างไรดี

“โหย เอาน่า ค่ะแนนน้อยลงนิดหน่อยนะ ช่างมันเถอะ แค่นี้เอง”

ช่างมัน...แค่นี้เอง
พุดง่าย

“เก่ง ๆ แบบเธอ ครั้งหน้า เดี่ยวคงทำคะแนนที่สอบได้เหมือนเดิม เชื้อเราดี”

นั่นสิ คนเก่ง..เฟิร์สในสายตาใคร ๆ ทุกคนคิดอย่างนั้นเหมือน ๆ กัน
เฟิร์สที่เป็นที่หนึ่ง เฟิร์สที่เก่งไปหมดเสียทุกเรื่อง เฟิร์สต้องทำได้ ต่อให้ครั้งนี้
ผิดพลาดเดี๋ยวครั้งหน้าคงกลับไปได้คะแนนสูงสุดเช่นเคย ถ้ามันไม่ใช่ เฟิร์สคงจะ
เป็นคนที่น่าผิดหวังที่สุด ทุกคนจะชี้มาที่ฉัน หันหน้าไปซุบซิบมองว่ามัน
เป็นเรื่องแปลก บ้างก็ตกใจ อาจจะมีคนหัวเราะเยาะ หรือนึกสมน้ำหน้าอยู่ในใจ
โดยที่ฉันพุด อะไรออกไปไม่ได้สักอย่าง บ่นไม่ได้ เพราะเฟิร์สเป็นคนเก่ง เป็นคนที่
ทำได้ดีมาตลอด เป็นคนที่ไม่สมควรได้รับความเห็นอกเห็นใจ

ทุกคนคิดไปเองทั้งนั้นฉันไม่เคยพุดว่าตัวเองเป็นคนเก่ง
ไม่ได้อยากเป็นแบบนี้

อยากจะได้ใจสุดชีวิตเวลาตัวเองทำได้ดี

อยากจะได้บ่นได้เต็มปากเต็มคำเวลาทำผิดพลาด

อยากจะเป็นแบบคนอื่นเขาบ้าง

ทุกคำพูดที่ได้ฟังทำให้ฉันโมโห ฉันจะปล่อยไปก็ได้ ปล่อยไปตามปกติ
อย่างที่เคยเป็น ที่ผ่านมาก็ไม่เคยพูดอะไรมาแค่กัดฟันแล้วฝืนยิ้มบอกออกไปว่า
'ไม่เป็นไร' พูดออกมาว่าช่างเถอะ ฉันจะทำแบบนั้นอีกก็ได้ แต่ไม่ใช่สำหรับตอนนี้
ตอนที่ทุกอย่างประดังประเดเข้ามาจากทุกทิศทาง และความอดทนของฉันไม่มี
เหลืออยู่อีกต่อไปแล้ว

"สู้ ๆ หน่อยดิ ยอมแพ้แค่นี้ได้ไง"

พอกันที

"หยุดพูดสักทีได้ไหม!!"

ฉันหลุดปากพูดออกไปอย่างรวดเร็ว ฟังดูแล้วเหมือนไม่ใช่เสียงของตัวเอง
นี่มันไม่สมกับเป็นฉัน ฉันเสียการควบคุม ตัวสั่นไปหมด หัวใจฉันเต้นแรงแทบหลุด
ออกจากอก ความรู้สึกมากมายตีกันวุ่นวาย ทุกประโยคที่ฉันมั่นใจว่าผู้พูดไม่ได้
ไตร่ตรอง บุกทะลวงเข้าไปในคลังความทรงจำของฉัน รื้อทุกเหตุการณ์ ทุกเรื่องราว
ออกมาจากลิ้นชักจัดระเบียบ กวาดทุกสิ่งทุกอย่างมากองปะปนกัน ไม่อาจแยกแยะ
เป็นเรื่อง ๆ ได้

“ไม่ได้เป็นเรา เธอจะเข้าใจอะไร”

และแล้วอารมณ์ก็กลายเป็นผู้นำอยู่เหนือเหตุผลทุกสิ่งอย่าง

“เธอไม่รู้ที่ผ่านมามีเรื่องต้องเจอกับอะไรบ้าง ไม่เคยรู้ ไม่เคย”

ไม่มีทาง..ไม่มีวัน

“เธอไม่รู้หรือ ว่าการที่ทุกคนเอาแต่มองมา มันแค่นานแค่ไหน ไม่มีทางรู้ว่าใครพูดถึงยังไงบ้าง ทำได้แค่ก้มหน้าก้มตาพยายามทำทุกอย่างให้ดี ต่อให้เป็นจะตายก็หยุดพักไม่ได้ มันเหนื่อยมาก มันเหนื่อยมากจริงๆ”

อยากหนีไปให้พ้น ๆ หลับไปโดยไม่ต้องตื่นมาคงจะดี แต่ตอนนี้แค่ขมตา หลับให้ผ่านไปอีกวันยังทำไม่ได้

นอนก่ายหน้าผาก ถามตัวเองอยู่ซ้ำ ๆ ว่าวันนี้ทำได้ดีหรือยัง
สุดท้ายก็ได้คำตอบว่าวันนี้เป็นอีกวันที่ฉันผิดหวังในตัวเองเหลือเกิน

“ถ้าไม่รู้จะไรดีสักอย่าง ไม่เข้าใจอะไรก็อย่ามาทำเป็นพูดดีนักเลย!”

คนที่พูดไม่หยุดเมื่อครู่เงียบไปแล้ว ฉันหายใจหอบ ตกใจกับการกระทำ
ของตัวเองไม่น้อยไปกว่าเธอ

ก่อนที่จะอีกคนจะมีโอกาสพูด ฉันกระซอกฝ่ามือที่กั้นกลางระหว่างเราให้ปิดสนิท ใบหน้าของอีกคนหายไปจากกรอบสายตา ริมพลิกตัวนอนตะแคงหันหลังให้เตียงข้าง ๆ ค่อย ๆ ผ่อนลมหายใจเข้าออก ปรับจังหวะการหายใจให้ปกติ สถานการณ์สิ้นสุด ความรู้สึกโกรธที่พลุ่งพล่านอยู่ในใจแปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกหลากหลายที่ฉันไม่สามารถรับมือได้

มันตื้นกว่านวนายอยู่ในอก ทั้งหูดหงิดตัวเองที่แผลระเบิดอารมณ์ใส่คนที่ไม่รู้จัก เจ็บปวดที่ต้องย้อนนึกถึงอดีตที่ไม่น่าจดจำ และรู้สึกเศร้าที่ได้ยินคำพูดของเธอ คำที่ตอกย้ำความเป็นจริงว่าไม่เคยมีใครเข้าใจความรู้สึกของฉันเลย

ฉันแม้ริมฝีปากเข้าหากันแน่น กลั้นเสียงสะอื้นจนร่างกายเริ่มสั่น กอดหน้าลงกับหมอน ชมอารมณ์พยายามไม่ร้องไห้ บอกกับตัวเองว่าที่ผ่านมาร้องมามากเกินพอแล้ว เป็นไปได้ก็ไม่อยากจะแสดงด้านอ่อนแอออกมาให้ใครเห็นอีก แม้กระทั่งช่วงเวลาที่มีแค่ตัวเองก็ตาม ฉันทนรับตัวเองที่เป็นแบบนี้ไม่ไหวแล้ว

แต่ถ้าถึงที่สุดจะต้องร้องไห้ออกมาอีกครั้งจริง ๆ

ฉันหวังว่าการเสียน้ำตาครั้งนี้จะทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นบ้าง

เพียงสักนิดก็ยังมีดี

๖

ขนมปังไส้ครีม

การมีชื่อจริงโหลๆ ซ้ำกับคนโน้นคนนี้ไปทั่วเป็นอะไรที่น่าเบื่อนิดหน่อย ได้ยินคนเรียกชื่อก็เผลอหันไปก่อนทุกที เพราะไม่รู้ว่าเขากำลังเรียกใครอยู่กันแน่ ถ้าจำไม่ผิดตอนที่เพิ่งเข้าเรียน ป. ๑ ชั้นเคยอยู่ห้องเดียวกับเพื่อนที่ชื่อจิรัชญา เหมือนกันถึงสามคน คุณครูทุกท่านที่เดินเข้ามาสอนมักจะงตองเรียกชื่อพวกเราอยู่เสมอ ต้องมีการถามต่อทุกครั้งว่าจิรัชญาคนไหน บางครั้งเพื่อน ๆ ก็ส่งชิ้นงานส่งสมุดคืนมาให้ผิดเล่มบ้าง มีการเข้าใจผิดว่าเป็นคนอื่นบ้างบางที่ แต่มันไม่เคยเป็นปัญหาอะไรมากมาย กระทั่งโลกเหวี่ยง 'จิรัชญา พิสุทธิเมธากุล' เข้ามาในชีวิต

เท่า นั้นแหละ

ชื่อจิรัชญาก็เป็นปัญหาทันที!

ชื่อจิรัชญาเหมือนกันแท้ ๆ ดันต่างกันฟ้ากับเหว

ทำไมไม่เอาอย่างเพื่อนบ้างละพรอนท์

นอกจากต้นหอมแล้ว

เด็กหญิงจิรัชญา ความน่ารักก็เกลียดประโยคนี่ที่สุดในโลก

ตั้งแต่เข้าเรียนชั้นประถมก็ได้ยินประโยคนี้อมาเป็นร้อยรอบ จากคุณครูบ้าง เพื่อนบ้านผู้แสนดีบ้าง เห็นไวโอลินแสดงความยินดีสอบแข่งขันวิชาการแขวนหน้าโรงเรียนเป็นไม่ได้ พวกหนูพูดแบบนี้กันใหญ่ เวลาได้ยินก็ไม่เคยเข้าใจ มันจะทำไมกันนักหนา ทำไมจะต้องเป็นเหมือนจิรัชญาคนนั้น ทำไมถึงจะต้องเอาอย่างเขาด้วย เรียนเก่ง เหนือ ดีแล้วยินดีกับเขาด้วย แล้วถ้าฉันจะกินเก่ง นอนเก่ง หรือแม้กระทั่งไม่เก่งอะไรสักอย่าง เธอก็คือเธอ ตัวฉันก็คือตัวฉัน ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมาเปรียบเทียบกับนี่นา

แม่บอกกับฉันว่าช่างคนอื่นเขาเถอะ เขาจะพูดอะไรก็ให้พูดไป อย่าเก็บมาใส่ใจจนเรารู้สึกแย่กับตัวเองก็พอ ตอนนั้นฉันยังเด็ก ควบคุมใจตัวเองไม่ให้รู้สึกเป็นเรื่องที่ทำยาก พอเจอบ่อย ๆ เข้าใครเล่าจะไปทนไหว นอกจากจะน้อยใจอยู่ลึก ๆ คำพูดซ้ำซากที่คอยดั่งข้างหูเหมือนพวกยุงนำรำคาญไล่เท่าไรก็ไม่ไป มันทำให้พาลหมั่นไส้คนอื่นไปเสียอย่างนั้น

ช่วงเรียนอยู่ชั้นประถม ฉันเห็นเฟิร์สยืนยิ้มแบ่นถือเกียรติบัตรหน้าเสาธง เห็นชื่อของเธออยู่บนบอร์ดโรงเรียนตลอด ต้องทนฟังเสียงเธอทั้งที่ไม่อยากจะฟัง เพราะเฟิร์สเป็นผู้นำร้องเพลงชาติตอนเช้า และเป็นคนนำสวดมนต์ทุกวันศุกร์ ยิ่งทุกคนพูดถึงยิ่งเจอ เจอยาวนานอยู่รอบตัวเต็มไปหมดหลีกเลี่ยงไม่ได้ ชื่อโรงเรียนเป็นของตัวเองไปแล้วหรือไง ทางโน้นก็เฟิร์สจิรัชญาทางนี้ก็เฟิร์สจิรัชญา ยิ่งเจอยิ่งเอือมระอา ไม่ชอบชี้หน้าไปพักใหญ่ ๆ ทั้งที่เราเองไม่เคยคุยกันสักประโยคถึง อย่างนั้นฉันก็อดไม่ได้ที่จะมองยายเฟิร์สตาขวางทุกครั้งที่เราเจอ ส่วนเธอคงไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีจิรัชญาคนนี้อยู่บนโลกดวงเดียวกับเธอด้วย

วันหนึ่งที่ได้เจอเธออีกครั้ง ตัวเป็น ๆ ในระยะประชิด ใกล้ยิ่งกว่าครั้งไหน
เราบังเอิญยืนข้างกันหน้ากระดานติดประกาศคะแนนสอบปลายภาค
ของนักเรียนชั้น ป. ๖ ครั้งสุดท้ายในฐานะนักเรียนประถม ฉันแอบชะเง้อมอง
คะแนนของเธอ เป็นไปตามคาดคะแนนนำโด่งทุกวิชาแข่งหน้าชาวบ้านขนาดนั้น
เกรดที่ได้ก็สูงติดเพดาน แต่สีหน้าของเธอที่ฉันได้เห็นในวันนั้นทำให้ฉันประหลาดใจ

แทนที่จะยิ้ม เธอกลับยื่นถอนหายใจ

ท่าทางคู่อัดขัดระมัด

ไม่เข้าใจเลยสักนิดเดียว

ภาพที่เห็นในตอนนั้นทวนใจฉันไม่น้อย จนวันนี้ยังจำได้ชัดเจนไม่รู้ลืม
อย่างที่เราไม่รู้จักกัน เป็นเพื่อนร่วมรุ่นแบบห่าง ๆ ฉันคงไม่อาจหาขนาดที่ว่า
จู่ ๆ จะเสนอนั่งเข้าไปด้วยหรอกนะ ฉันแค่เก็บความข้องใจเอาไว้แบบนั้น
มองเธอเดินไปจนลับสายตา เส้นทางชีวิตของเราสองคนแยกกันไป ไม่มีอะไร
เกี่ยวข้องกันเหมือนเดิม ฉันใช้ชีวิตของฉัน เธอใช้ชีวิตของเธอ

วันนี้ฉันไม่ค่อยอยากเรียนฟิสิกส์ ที่จริงก็ไม่เคยอยากเรียนสักคาบเดียว
เลยตัดสินใจว่าจะใช้โควตาโดดเรียนของตัวเองไปนอนวาดรูปเล่นที่ห้องพยาบาล
ไม่เข้าเรียนห้าครั้งจะหมดสิทธิ์สอบ โดดไปแล้วสองครั้ง ครั้งนี้เป็นครั้งที่สาม ยังโดด
ได้ทางสะดวกไม่มีปัญหา นอนเอกเขนกวาดรูปเล่นบนเตียงคนเดียวเงียบ ๆ มั่น
สบายใจกว่าแอบวาดในคาบเป็นไหน ๆ ปลอดภัยจากท่าไม้ตายปากกาบินของ
คุณครูร้อยเปอร์เซ็นต์

แต่ความสงบก็ถูกทำลายลงด้วยเสียงโหวกเหวกโวยวายดังขึ้นด้านนอก
ครูพยาบาลวิ่งพรวดเข้ามาตามด้วยเด็กนักเรียนอีกประมาณสี่ถึงห้าคน
ฉันทะตึงโหยง กวาดสมุดวาดรูป และอุปกรณ์ของตัวเองซ่อนไว้ใต้ผ้าห่ม
ที่แรกตั้งใจว่าจะแก้มือลับ แต่ก็ทนกับความอยากรู้อยากเห็นของตัวเองไม่ไหว
ตัดสินใจแหวกผ้าม่านเล็กน้อยพยายามมองว่าเกิดอะไรขึ้น ฉันเห็นเฟิร์สในสภาพ
อิดโรย แขนขาอ่อนแรงทรงตัวไม่ได้จนเพื่อน ๆ ต้องพยุงเอาไว้ แอบฟังเรื่องราว
ความเป็นมาแล้วทำเอารู้สึกหดหู่ กับเรื่องการเรียนรู้ยานนี้ทุ่มเทตัวตายขนาดนี้เขีย
พอเห็นตอนเธอตื่นแล้วก็รู้สึกว่าต้องพูดอะไรสักอย่าง รวบรวมความกล้ามาแล้ว
เตรียมคำพูดดี ๆ เอาไว้เพียบ

ใครจะคิดว่ามันจะลงเอยแบบนี้

น่า-หงุด-หงิด-ที-สุด!

คนอะไรรังสีมืดดำ ขมุกขมัว เต็มตัวไปหมด พูดจาไม่น่าฟัง
ทำตัวเครียดขนาดนั้นอยู่ด้วยมีแต่จะประสาทกินเป็นบ้าตายไปก่อน อะไรก็ไม่รู้
อยู่ดี ๆ ก็ขงขึ้น โมโหใส่กันเฉยเลย พูดรัวไม่เว้นช่องว่างให้ได้อธิบายอีกต่างหาก
คนเขาอุตสาหวังดี อยากรเล่น อยากรชวนคุยให้สบายใจแท้ ๆ ไม่เห็นต้องพูด
ขนาดนั้น

นี่แล้วก็ยิ่งหงุดหงิด!

“เฮ้อ ๆ ค่อย ๆ กินสิ เลอะเทอะไปหมดแล้วเจ้าลูกคนนี่”
แมที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามพูดพร้อมส่งกระดาษทิชชูมาให้เมื่อเห็นฉันจ้วงข้าวผัดคำใหญ่
เข้าปาก เคี้ยวตุ้ย ๆ แล้วตักเพิ่มอีกคำ ตะบ๊ะตะบันยัดข้าวเข้าปากแบบไม่กลัวสำลัก

“ขอบคุณค่ะ” ฉันรับทิชชูมาไว้เช็ดปากแบบลวก ๆ ในขณะที่
คิ้วยังขมวดเป็นปมอยู่กลางหน้าผาก

ไม่เข้าใจ...

พวกคนเก่งนี่อะไรกันนักหนา ทั้งที่ชีวิตตัวเองก็ดีพร้อมทุกอย่าง คะแนนดี
กิจกรรมเด่น มีหน้ามีตาในโรงเรียน มีเพื่อน ๆ ล้อมหน้าล้อมหลังคอยชื่นชม
ส่วนพวกคุณครูก็เห็นกันอยู่ว่ายกย่องเด็กเก่ง ๆ ห้องฉันพวกนั้นขนาดไหน
คนที่ควรจะรู้สึกแหย่แมันคือเด็กห้องท้ายอยากพวกเราที่โดนพร่ำบ่นว่าให้เอาอย่าง
พวกเธอให้ได้ ต่างหาก ที่พูดนี้ไม่ได้ อัจฉา อย่าเข้าใจผิด
แค่รู้สึกว่ามันสองมาตรฐานชัดเจนจนยอมไม่ได้ต่างหาก ชีวิตดีขนาดนี้แล้ว
ยังจะมาตัดพ้อน้อยใจอะไรอีก จะต้องเป็นที่สุด เป็นที่หนึ่งให้ได้ไปถึงไหน
ล้มแล้วก็ลุก ท้อแล้วก็สู้ใหม่

เรื่องแค่นี้เอง ทำอย่างกับว่าโลกจะถล่มลงมาฉันแหละ

“เป็นอะไร หน้ายุ่งมาตั้งแต่กลับถึงบ้าน”

“หงุดหงิดอะแม่ แม่ว่าพวกคนเรียนเก่ง ๆ นี่เขาเป็นยังไงกัน
ทำไมถึงต้องจริงจังกับชีวิตอะไรขนาดนั้นด้วย เรื่องบางเรื่องเล็กน้อย
เรื่องซี้ปะตื้อก็ทำให้เป็นเรื่องใหญ่ไปได้ พรอนท์ล่ะไม่เข้าใจเลย”

“อยู่ดี ๆ ก็สงสัย ไปมีเรื่องกับใครมาหรือไง”

“เปล่าสักหน่อย พรอนท์แค่สงสัย”

ผลการสอบ หรือเกรดสี่ สำหรับฉันมันแค่ตัวเลขที่คุณครูเป็นคนตัดสิน
วัดผลได้เฉพาะเรื่อง ไม่ใช่ทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิตสักหน่อย มีผิดมีพลาด มีสอบได้
สอบตกสลับกันไป ไม่เห็นจะเป็นอะไร หน้าที่ฉันจะเน้นที่บ่นนักบ่นหนาน่าว่าแย
คะแนนตกลงมาตั้งเยอะ คะแนนที่ทำพวกเธอนั่งกุมขมับกัน ความจริงมันก็ได้แย
สักนิด บางคนตั้งใจแทบตายยังไม่ได้คะแนนมากเท่าพวกนั้นเลย

“อืม จะว่ายังไงดีละ แม่ก็ไม่ใช่นักเรียนเก่ง แต่แม่ว่าเขาคงมีเหตุผล คนเรา
เวลาตั้งใจทำอะไรมาก ๆ จะจริงจังมันก็ไม่แปลกไม่ใช่หรือ”

“มันเกินไปนะแม่ สมมุติว่าจากคะแนนเต็มสิบทำได้ตั้งเก้าคะแนนดันรู้สึก
ไม่พอใจ เพราะคะแนนลดลงกว่าเดิมจากที่เคยได้คะแนนเต็มมาตลอด ไม่ได้คิดเลย
ว่าคะแนนตัวเองก็ดีขนาดไหนแล้ว ถ้าหากพรอนท์ได้คะแนนเยอะขนาดนั้นนะ
พรอนท์ปิดชอยชลงไปแล้ว จัดโต๊ะเงินสักสิบโต๊ะ ยกเวทีคอนเสิร์ตมาด้วย”

“ก็นั่นมันถ้าเป็นพรอนท์”

“นี่แม่เข้าข้างพวกเด็กเก่งหรือเนี่ย”

“ว่าไปนั่น แม่แค่อยากให้เห็นพรอนท์ลองคิดดู ถ้าหากว่าอยากเข้าใจลองไป
คุยกับพวกเขาดูสิ ตั้งใจฟังเรื่องที่เขาพูดให้ดี ก่อนที่จะรู้จักเขา ก่อนจะรู้ว่าเขาคิด
ยังไงกันแน่ เราก็ไม่ควรจะไปตัดสินเขาก่อนไม่ใช่หรือ”

“ก็จริงค่ะ แต่ช่างเถอะแม่ คงไม่ได้คุยกันแล้วแหละ” ฉันตัดบท

ที่ แม่ พู ต มา มั่น ก็น่าสนใจ แต่ พู ต ก็ พู ต เถอะ
เด็กดีห้องหนึ่งอย่างเธอกับเด็กแถวหลังห้องวิทยุห้องท้ายอย่างฉัน
ยายนั่นเป็นหัวมังกรส่วนฉันก็หางหมาดี ๆ นี่เอง ถึงจะอยู่โรงเรียนเดียวกัน
ชื่อจริงเหมือนกัน นอกจากนั้นแล้ว เราไม่มีอะไรเหมือนกันสักนิด

ต่างคนต่างเป็น นมนุษย์ต่างดาว ในดวงดาวของอีกคน
เหตุการณ์ในห้องพยาบาลเป็นเพียงเรื่องบังเอิญในวันนี้
เราสองคนไม่มีทางโคจรกลับมาเจอกันอีก ตัวฉันไม่ใช่คนเจ้าคิดเจ้าแค้นซะด้วยสิ
วันพรุ่งนี้ตื่นมาจะพยายามลืมน่าหงุดหงิดเรื่องอะไรไปก็แล้วกัน

ถึงจะอย่างนั้นแต่ถ้าเจอกันอีก

ถ้าเห็นเธอออกไปรับรางวัลหน้าเสาธงในวันใดวันหนึ่ง

ขอไม่รับประกันว่าจะไม่กลอกตามองบนใส่ซะ ยายจิรัฏฐา!

ไม่สบอารมณ์แบบนี้มีไม่ก็อย่างที่จะทำให้ฉันอารมณ์ดีขึ้นได้ ฉันกินข้าว
จนหมดเกลี้ยงก่อนจะยกแก้วน้ำขึ้นมาดื่ม รวบข้อนิ้วจนเดินตรงไปเก็บที่ห้องครัว

ถึงวันนี้จะเจอเรื่องน่ารำคาญใจแต่อย่างน้อยวันนี้ก็เป็นวันพฤหัสบดี
วันที่ฉันชอบที่สุดรองจากวันเสาร์ ถ้าตัดคาบฟิสิกส์ออกไป
อาจจะอันดับพุ่งขึ้นมาเป็นวันที่ชอบที่สุดอันดับหนึ่งเลยก็ได้

วันพฤหัสบดี สัปดาห์เว้นสัปดาห์ ร้านเบเกอรี่ที่อยู่ฝั่งตรงข้าม
โรงเรียนจะทำเมนูพิเศษอย่างขนมปังไส้ครีมชั้นยักษ์ มีจำนวนจำกัดแค่สามสิบ
กล่อง หากว่าพลาดต้องรอไปอีกสองสัปดาห์เลยทีเดียว

บอกเลยว่าขาประจำอย่างฉันไม่มีพลาดอยู่แล้ว
ถึงเวลาเลิกเรียนก็สวมวิญญาณนักวิ่งทีมชาติวิ่งออกจากห้องทันที
จนได้ของโปรดมาไว้ในครอบครอง

แค่คิดถึงสัมผัสของขนมปังนุ่ม ๆ ที่เข้ากันดีกับครีมรสชาตกลมกล่อม
แค่นั้นก็น้ำลายไหล อดใจเอาไว้ไม่ไหว อยากกินจะแย่แล้ว เหนื่อยมาทั้งวัน
ขอเยียวยาจิตใจด้วยของหวานสักหน่อยเถอะ!

ฉันรีบเปิดประตูตู้อย่างรวดเร็ว
และพบกับความว่างเปล่า

อ้าว...

“แม่คะ ขนมในตู้เย็นหายไปไหน”

“ไหน ขนมอะไร”

แม่ลุกจากโต๊ะอาหารเดินตามมาช่วยดูที่ตู้เย็น ระวังที่ฉันย่อตัวลง
พยายามสอดสายตามองหาไปทั่ว ยกกล่องผลไม้ของพ่อออกก็แล้ว
ความหาเข้าไปจนสุดอีกนิดจะเอาทั้งตัวเข้าไปอยู่ในตู้เย็น หาเท่าไรก็ไม่เจอ
ไม่มีวีแววเลย จำได้ว่าใส่เอาไว้ตรงตำแหน่งที่เปิดตู้มาแล้วเห็นทันที
กล่องตั้งใหญ่ใส่ขนมปังซินยักซ์แน่น ๆ สีสันแล้วมันจะหายไปไหนได้

“ปัง! ไล่ครีมของพรอนท์”

เมื่อแน่ใจว่าปัง!ไล่ครีมสุดที่รักไม่ได้อยู่ในตู้เย็นจึงถอดตัวออก แต่สายตาหันกลับไปเห็นน้องชายตัวแสบที่เพิ่งก้าวเข้ามาในห้องครัว

ทุกอย่างเล่นเป็นภาพสโลวโมชั่นเหมือนกำลังอยู่ในหนัง
ฉันทันไป ซ้ำ ๆ เตรี ยม ตั้งท่า บ่น กับ แม่ เต็ม ที่
แล้วก็ต้องชะงักเมื่อหันไปปะทะสายตากับน้องชายของตัวเอง ปอนด์กำลังเดินตรง
เข้ามาที่ห้องครัว สวมชุดเสื้อกั๊กกางเกงขาสั้นตัวย้วยสีน้ำเงิน
เครื่องแบบสำหรับเล่นเกมประจำตัว ที่สำคัญก็คือมือของ
ปอนด์กำลังถือชากกล่องกระดาษสีเหลืองคาดขาวที่ฉันทิ้งตามหาอยู่

“โห! ไล่ปอนด์!”

ลาก่อนความสุขในวันพฤหัสบดี
กล่องนุบู้บี้แบบนี้ไม่เหลือสักชิ้นแน่นอน ๗

ฉันทิ้งตัวไปคิดว่ากล่องขนมมาไว้ในมือแล้วรีบเปิดกล่องดู คิดเข้าข้าง
ตัวเองมีความหวังเอาไว้ว่าอาจจะเหลือสักหนึ่งชิ้นไว้ให้ฉันทั้งแล้วก็ต้องผิดหวัง
เมื่อในนั้นมีเพียงกระดาษไขบาง ๆ กับเศษขนมปังชิ้นเล็กจิ๋วหิว ขนาดพอให้มดกิน
อิมเท่านั้น เห็นแล้วก็อยากจะร้องไห้เสียให้ได้ โศกนาฏกรรมชัด ๆ โหดร้าย โหดร้าย
เกินไปแล้ว!!

“ไอ้ปอนด์!” ว่าแล้วก็ตรงเข้าล็อกคอน้องชาย ตัวการขโมยขนมไม่ทันตั้งตัวได้แต่ร้องโวยวายขอให้ปล่อย เรื่องอะไรจะปล่อยละ ให้มันรู้บ้าง เล่นกับใจคนโหยของหวานโมโหิวแบบนี้มันจะเป็นอย่างไร

“อ้อย พี่พรอนท์ซิ้งก อยากกินพุงนี้ไปซื้อใหม่ก็ได้” ปอนด์ร้องโอดโอย ขโมยขนมฉ่นไปทั้งกล่องยังจะมาว่ากันกลับอีกนะ

“ไม่ได้! ร้านเขาทำแคว้นพฤษบดี แคว้นพฤษบดีวันพฤษบดีเข้าใจไหม ไม่ได้กินวันนี้ รออีกหลายวันนะโว้ย”

“ไม่เห็นต้องโมโหขนาดนี้เลย แคว้นตนเองนะพี่พรอนท์ อย่างอื่นในตู้มีเยอะแยะไปเอามากินสิ”

“มันไม่เหมือนกันสักหน่อย!” ฉ่นรอคอยมาตลอดสองสัปดาห์ นั่งนับนิ้วรอคอยว่าเมื่อไรจะถึงวันพฤษบดีที่มีขนมปังอีก คิดเอาไว้แล้วว่ากินข้าวเสร็จจะกินตั้งใจเอาไว้แล้ว อยากกินต้องได้กิน พอไม่ได้กินก็อดจะหงุดหงิดไม่ได้ แบบนี้ต้องทำไง รอไปจนถึงพฤษบดีถัด ๆ ไปกว่าจะได้กินเหรอ ลงแดงตายก่อนพอดี โคนขโมยไปนานาโมโหแล้ว กินเกลี้ยงไม่เหลือให้เลยสักชิ้นนี่น่าโมโหยิ่งกว่า

“ใครจะรู้แล้วว่าห้ามกิน พี่พรอนท์ไม่ได้แปะชื่อไว้สักหน่อย”

“คายออกมาเลยนะ คายมาเลย”

“เรื่องอะไรต้องคาย พี่พรอนท์จะกินต่อหรือไง อี้!”

“พอแล้ว หยุดก่อนเลย ทั้งคู่นั่นแหละ” แม่เห็นว่าเราทั้งคู่เริ่มเถียงกันหนักมากขึ้นทุกที เหลวไหลไร้สาระจนไม่รู้จะจบตรงไหนจึงเดินมาจับเราทั้งสองคนแยกออกจากกัน พอหลุดออกจากแขนฉันได้ ปอนด์ก็ยังไม่วายทำหน้าที่ล้อเลียน แลบลิ้นไล่ เห็นแล้วมันน่าจะพุ่งไปหยิกแก้มอีกสักที เอาให้ขาดติดมือ

“ปอนด์ พี่พรอนท์เขาเป็นคนซื้อมา วันหลังอยากกินต้องขอพี่เขาก่อนรู้ไหม ถ้ามีคนมายุ่งกับของของปอนด์โดยไม่ได้รับอนุญาต ปอนด์ก็คงหงุดหงิดแบบพี่เขานั่นแหละ” แม่หันไปพูดกับปอนด์

“โหย แม่ ปอนด์ซื้อคืนทีหลังก็ได้ แค่นมเอง ไม่เห็นต้องไวยวาย”

“หยิบของพี่เขาไปกินแบบไม่ขอ พูดแบบนี้ก็ไม่ถูก ไม่ว่าจะเรื่องอะไร ไม่มีใครอยากจะให้คนอื่นมองว่าเรื่องของตัวเองให้ความสำคัญเป็นเรื่อง แค่นี้หรวกเนอะ”

ฉันรีบพยักหน้าสนับสนุนแม่ไว้ ๆ ใครจะมองว่ามันเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่ได้เลย ในวันที่เหนื่อยล้า จิตใจของหญิงสาวต้องการขนมหวานมาเยียวยา จะได้มีพลังใช้ชีวิตต่อ สุดท้ายแล้วปอนด์ยอมขอโทษจนได้ แม้ว่าจะยังรู้สึกเสียดายอยู่หน่อย ๆ มันก็ช่วยไม่ได้แล้ว ฉันจึงยอมยกโทษให้ และสัญญาว่าวันพฤหัสบดีถัดไปจะซื้อขนมปังมาไว้สักสองกล่อง เราสองพี่น้องจะได้กินขนมปังไส้ครีมชิ้นใหญ่พิเศษกันทั้งคู่ จุใจแบบไม่ต้องแย่งกันอีก

คดีขนมปังไส้ครีมจบลงด้วยดี และประโยคสุดท้ายที่แม่พูดทิ้งไว้ทำให้ฉันคิดอะไรได้บางอย่าง

สีหน้าของยายนั้นที่กำลังจะร้องไห้อยู่รวมร่องไผ่ขึ้นมาในหัว

อยากจะกินแต่ไม่ได้กิน ตั้งใจเอาไว้แล้วแต่ทำไม่ได้ ความรู้สึกของเธอ
จะคล้าย ๆ กับความรู้สึกของฉันทอนนี่ไหมนะ พอจะใกล้เคียงหรือเปล่า หรือมัน
อาจจะมากมายกว่านี้สิบเท่า ยี่สิบเท่า เป็นความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสที่ฉันทอน
อาจจะไม่มีวันรู้ได้เลยว่ามันมากมายขนาดไหน

ฉันทองก็ลองกระดากเบือนครีมนลงถึงขยะ

ยื่นมองด้วยสายตากล้วยอวรณ์ถึงทวนเป็นครั้งสุดท้าย

อะไรที่ได้ตั้งใจ ไม่เป็นไปตามที่คาดไว้

มันเป็นความรู้สึกที่น่ารำคาญแบบนี้เอง

๗

ทฤษฎีโต๊ะกลม

ฉันตื่นขึ้นมาอีกครั้งหลังจากหลับไปเป็นเวลานาน ไม่รู้ตัวเลยว่าผลของหลับไปตอนไหน รู้แค่ว่าหลังจากที่กระจกฝ้ามันกั้นระหว่างเตียงให้ปิดไว้เหมือนเดิม ฝ้าห่มขึ้นคลุมมิดชิดหัวจรดเท้า ไม่ยอมให้ส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายอยู่นอกฝ้าห่ม ขดตัวอยู่ในนั้นแล้วหลับตาลง เพราะนั่นเป็นทางเดียวที่ฉันจะหนีจากความคิดยุ่งเหยิงของตัวเอง รวมถึงหนีหน้าและเสียงของคนเพียงข้าง ๆ ไปให้พ้น ๆ ด้วย

ลืมตาตื่นขึ้นมาอีกที เช้ามาพิกาก็บอกเวลาเลิกเรียน

ฝ้ามันกั้นระหว่างเตียงรวบเก็บเรียบร้อยด้วยฝีมือของคุณครูพยาบาล เธอคนนั้นไม่อยู่แล้ว ทั้งไว้เพียงร้อยยับย่นบนเตียง กับฝ้าห่มที่พับลวก ๆ

อีกครั้งกับเหตุการณ์แย ๆ ในวันพฤหัสบดี พฤหัสบดีที่แล้วย่าแยจนไม่รู้จะว่าอย่างไร พฤหัสบดีนี้ไม่ยอมน้อยหน้าพฤหัสบดีที่แล้วสักนิด เหมือนจะเป็นสัญญาณเตือนว่าให้ระวังวันพฤหัสบดีต่อไปให้ดี อาจจะมีเรื่องที่น่ากลัวกว่านี้ เลวร้ายกว่านี้ก็เป็นได้

หนึ่งสัปดาห์มี ๗ วัน ฉันไม่ชอบวันพฤหัสบดีที่สุด
ทั้งที่วันพฤหัสบดีเป็นวันเกิดของตัวเอง

สมัยเรียนชั้นอนุบาล วิทยาลัยหัดขีดหัดเขียน คำว่า ‘วันพฤหัสบดี’ เป็นศัตรูตัวฉกาจกับมือเล็ก ๆ ของฉันที่ยังจับดินสอไม่ถนัด กว่าจะเขียนได้ครบถ้วน ทุกตัวอักษร บังคับให้อยู่บนเส้นบรรทัดแบบไม่โย้ไปเย้มาก็ปวดมือ พอขึ้นชั้นประถม คิดว่าตัวเองเขียนได้คล่องแล้วระดับหนึ่ง หลุดพ้นจากความทรมานจากการเขียนวันที่ไปได้สักหน่อย กระทั่งฉันได้รู้จักกับการเรียนเนตรนารี วันพฤหัสบดีก็ยังรั้งตำแหน่งวันที่ฉันไม่ชอบได้อย่างเหนียวแน่น

ทุกวันพฤหัสบดี คาบเรียนสุดท้ายหมดไปกับการเข้าแถวกลางแดด เรียนเรื่องที่ตัวฉันเองไม่แน่ใจว่าจำเป็นไหม ขึ้นชั้นประถมปลายยิ่งทรมาน เพราะจากชุดนักเรียนที่เพิ่มแค่หมวกกับผ้าพันคอเข้าไป กลายเป็นเครื่องแบบ สีเขียววู้ที่มีอุปกรณ์มากขึ้นเป็นเท่าตัว สวมใส่ไม่สบาย ทำทนายอากาศร้อนอบอ้าว เข้าไปอีก กว่าจะออกจากบ้านได้ต้องทวนแล้วทวนอีกว่าอุปกรณ์และติดเข็ม หรือเครื่องหมายต่างๆครบไหม ไม่เช่นนั้นจะโดนคุณครูดู หรือเรียกออกไปจากแถว ให้อายเพื่อน ๆ แน่แน่นอนว่าฉันไม่มีทางยอมให้เป็นแบบนี้เด็ดขาด

ฉันผ่านทุกสิ่งทุกอย่างที่ว่ามาได้หมด การเขียนคำว่า ‘วันพฤหัสบดี’ ไม่เป็นปัญหาสำหรับฉันอีกต่อไป ฉันขึ้นชั้นมัธยมปลาย ไม่ต้องเรียนเนตรนารีอีกแล้ว ฉันน่าจะเริ่มชอบวันพฤหัสบดีที่เป็นวันเกิดของตัวเองนิด ๆ ถ้าหากว่าฉันไม่ ‘บังเอิญ’ เจอสารพัดเรื่องแย่ ๆ ในวันพฤหัสบดี

จากที่ไม่ชอบเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว
ตอนนี้พาลเกลียดมากกว่าเดิมเสียอีก

“เป็นไงจะ ดีขึ้นไหม”

“หายดีแล้วคะครู ไม่เป็นอะไรแล้ว ชอบคุณมาก ๆ นะคะ” ฉันทกล่าว
ขอบคุณคุณครูแล้วเดินออกจากห้องพยาบาล เมื่อยืนรอฉันอยู่แล้วพร้อมด้วย
กระเป๋านักเรียนของฉัน ในความเป็นจริงแล้วฉันไม่ได้รู้สึกดีขึ้น ถึงร่างกายจะได้
พักผ่อนเต็มอิมอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แต่ฉันพบว่ามันเป็นการหนีความจริง
ได้เพียงชั่วคราวทุกสิ่งทุกอย่างยังเหมือนเดิม เรื่องราวที่คิดไม่ตกยังไม่หายไปไหน
ภาระงานมากมายที่แบกเอาไว้คงอยู่เหมือนเดิม ฉันยังมีสิ่งที่ต้องรับผิดชอบ
มีเรื่องที่ต้องจัดการอยู่ดี ทำทางวันนี้ฉันต้องไปวางตารางชีวิตประจำวันใหม่
อีกสักรอบ มีอะไรให้ทำมากเกินไปกว่าจะมหาซ้ออ้างพักผ่อน

“ตอนที่แกล้มไปตกใจกันแทบแย่ โชคดีนะที่รับทัน ไม่งั้นหัวฟาดพื้น
ไปแล้ว ส่งข้อความไปไว้ในกลุ่มห้องหน่วยกิตี ทุกคนเป็นห่วงแค้นกันหมด” เมย์พูด
ระหว่างที่เรากำลังเดินลงจากอาคารเรียน

“เราไม่เป็นอะไรมากหรอก สบายมาก วันนี้ท้ายคาบส่งคัมภีร์สั่งการบ้าน
อะไรหรือเปล่า” คำถามของฉันทำให้เมย์ชะงักเท้าอย่างกะทันหัน จนฉันหยุดเดิน
ตามไปด้วย เธอหันรึตาหันมามองหน้าฉันเหมือนจะไม่เชื่อหูตัวเอง และฉันไม่เข้าใจ
ว่าคำถามของฉันมีอะไรผิดปกติ

“เหลือเชื่อเลย แกถามหาการบ้านเป็นอย่างแรกหลังออกจากห้อง
พยาบาลนี่นะ”

“อ้อ แล้วคาบชมรมงานห้องที่เหลือโอเคไหม”

“ไฟแรงจริงนะคุณหัวหน้าห้อง คีบหน้าไปเยอะแล้วว่ะ ข้อมูลทยอย
ติดบอร์ดแล้ว เหลือตกแตงนิต ๆ หน่อย ๆ ไม่ต้องห่วงหรอก ทันเวลาแน่”

คำตอบจากเมย์ควรจะทำให้ฉันรู้สึกโล่งใจไปเปลาะหนึ่ง แต่ฉันยังรู้สึกกังวลอยู่ในใจ เพราะไม่ได้เห็นความคืบหน้าที่ว่าด้วยตัวเอง หวังว่างานจะคืบหน้าไปมากจริง ๆ อย่างที่เธอบอก เพราะไม่อย่างนั้นคงจะเสร็จไม่ทันเวลานำเสนอก็นี่ ฉันคงต้องสอบถามทุกคนให้แน่ใจอีกสักที ในฐานะหัวหน้าห้องไม่ว่าฉันจะเป็นลมล้มพับไป อย่งไรแล้วงานส่วนรวมของห้องก็เป็นความรับผิดชอบของฉันด้วย

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นในจังหวะที่พวกเราตัดสินใจเดินต่อ ฉันขมวดคิ้วเมื่อเห็นชื่อบนหน้าจอโทรศัพท์ ปกติแล้วเวลานี้พอจะยุ่งกับงานที่บริษัท ถ้าหากว่าพ่อโทรศัพท์มาเท่ากับว่าวันนี้ต้องมีเรื่องอะไรแน่ ๆ ฉันเริ่มสังหรณ์ใจไม่ดี นิ่งคิดสักพักก่อนจะกดรับสาย ประโยคแรกที่ได้ยินจากปลายสายทำให้ฉันยิ้มกว้าง แต่เพียงครู่เดียวเท่านั้น รอยยิ้มก็พลันหายไปในพริบตา

ดูท่าทางว่าวันพฤหัสบดีนี้ของฉันจะไม่จบลงง่าย ๆ

พอบอกว่ากำลังขับรถมารับฉันที่โรงเรียน
วันนี้เราจะไปกินข้าวเย็นด้วยกัน

อีกไม่กี่วินาทีต่อมา ฉันได้รู้ว่า 'เรา' ที่ว่า
ไม่ได้หมายถึงแค่พ่อ แม่ ฉันและไฟกัศ

“เข้าไปแล้วรสชาติของอาม่า แล้วก็อาโกว อาแปะให้ครบนะ”

แม่กำชับในขณะที่เรากำลังเดินตามพนักงานไปที่ห้องอาหาร ฉันทักหน้าระหว่างที่กวาดสายตาสำรวจร้านไปด้วย ห้องโถงขนาดใหญ่ที่ตกแต่งอย่างหรูหราดูเล็กลงนิดตาเมื่อมีคนนั่งประจำอยู่ทุกโต๊ะ ทุกคนกำลังรับประทานอาหารอย่างเอร็ดอร่อย และพูดคุยกันอย่างออกรสออกชาติ มีพนักงานเสิร์ฟเดินขวักไขว่คอยบริการให้ทั่วถึง

ฉันเคยมาที่ร้านนี้ จากครั้งล่าสุดน่าจะนานมาก ๆ แล้ว ครอบครัวใหญ่ของฉันมักจะมากินข้าวด้วยกันในทุก ๆ โอกาสพิเศษ เพราะเป็นร้านโปรดของอาม่า และใช้ สำหรับวันนี้ โอกาสพิเศษที่ว่าคือ เฮียเปา ลูกพี่ลูกน้องของฉันที่เพิ่งกลับมาจากแคนาดา หลังบริษัทส่งตัวไปอบรมที่นั่นเป็นเวลาหลายเดือน เท่านั้นยังไม่พอ เฮียเปาจะได้ทำงานที่แคนาดาต่ออีกด้วย อาแปะพ่อของเฮียเปา จึงโทรศัพท์เรียกรวมตัวญาติมากินข้าวร่วมกันเป็นการฉลอง

“อ้าว มา ๆ เข้ามานั่งกันก่อน” อาม่าทักขึ้นเสียงดัง กวักมือเรียกเข้าไปหา ด้วยท่าทางตื่นเต็นทำให้ทุกคนบนโต๊ะหันมามองเป็นสายตาเดียว ฉันเห็นญาติผู้ใหญ่ นั่งอยู่ครบถ้วน ทั้งอากงอาม่า อาแปะอาโกว พี่น้องของพ่อก็อยู่ครบทุกคน รวมถึงอาอ้อม และอาเตี้ยด้วย แน่นนอนว่าขาดไม่ได้เลยก็พระเอกของงานวันนี้อย่างเฮียเปา

ฉันยกมือสวัสดีทักทายทุกคน รอจนกว่าพ่อจะเดินนำไปนั่งที่ข้าง ๆ อากง मैंนั่งต่อจากพ่อถัดมาเป็นโฟกัส แล้วจึงเป็นฉัน ถ้าเป็นไปได้ฉันก็อยากจะนั่งระหว่างแม่กับโฟกัส ฉันคงรู้สึกอึดอัดน้อยลง

ฉันรู้ว่าไฟก็สคิดไม่ต่างจากฉัน เธอช่วยโอกาสแทรกตัวเข้าไปนั่งก่อน
ฉันจึงต้องนั่งติดญาติผู้ใหญ่ท่านอื่น ๆ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เป็นญาติกันแท้ ๆ วางตัวด้วยยากยิ่งกว่าอยู่กับคนแปลกหน้าอีก

พนักงานทยอยเสิร์ฟอาหาร เริ่มด้วยจานออเดิร์ฟเป็นอันดับแรก
ด้วยความที่ฉัน และไฟก็สเป็นสองคนที่อายุน้อยที่สุดในโต๊ะ เราจึงรอให้ผู้ใหญ่
ตักอาหารเสร็จก่อน กระทั่งจานหมูนบนโต๊ะถูกเลื่อนมาตรงหน้าฉัน ระหว่างที่
ฉันกำลังตักอาหารลงในจานของตัวเอง บทสนทนาของผู้ใหญ่เริ่มต้นขึ้น

“เป็นไงบ้างละอาเปา ไปทำงานแคนาดาดีไหม”

“ก็ดีนะครับอาทง ไปทีแรก ๆ ก็มีเกร็งอยู่บ้าง ยังไม่ค่อยคุ้นที่พอปรับตัวได้
ก็สนุกดีครับ มีปัญหาอะไรทางบริษัทเขาก็คอยดูแลอย่างดี สวัสดิการก็ดี”

“เออ ดีเลย ลือทำงานเก็บตังไว้เยอะ ๆ นะ เผื่อไว้ อายุไม่น้อยแล้ว
อีกเดี๋ยวก็ต้องแต่งงาน” อาม่าพูด

เสียนิ่งไปสักพักก่อนจะยิ้มช้า ๆ แล้วตอบกลับ “โห มา แค่นั้นไปยังไม่
มีเลยครับ”

ฉันจำได้ว่าตอนเสียน่าเรียนอยู่ ม.๖ ทุกคนบนโต๊ะถามเสียน่าเรียนที่ไหน
ว่าอยากเข้าที่ไหน เกรดเป็นอย่างไร ไปสอบมาบ้างหรือยัง ถามละเอียดยิบ
พอเสียน่าไล่จะเรียนจบมหาวิทยาลัย ทุกคนยังพุ่งเป้าสายตาไปที่เสียน่าเช่นเคย
คอยถามตลอดว่าอยากจะทำหน้าที่ไหน ทำงานนั้นดี ทำงานนี้ดี

มาถึงวันนี้ที่เสียเป่าผ่านการสอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังไปแล้ว
เรียนจบเกียรตินิยม มีหน้าที่การงานมั่นคง เร็ว ๆ นี้จะได้ไปทำงานที่เมืองนอก

สุดท้ายแล้วยังไม่วาย ถูกถามเรื่องแต่งงานอีก
ฉันอดสงสัยไม่ได้ ว่าคำถามพวกนี้จะไปสิ้นสุดตรงไหนกัน

อาว่ามาต่อว่าอยากอุ้มเหลน อากกับอกรอเปิดตำราตั้งชื่อให้ อาโกว
แม่เสียเขาณะ คิดว่าอยากจะได้หลานชายสักคน เป็นไปได้อยากให้มีสองคนจะได้
เป็นพี่น้องคอยดูแลกัน อาเตี้ยคิดไว้แล้วว่าอยากให้เข้าโรงเรียนนานาชาติ
จะได้คุ้นชินกับภาษาอังกฤษตั้งแต่เด็ก โตขึ้นมาพูดได้คล่องปรือ ฉันนั่งฟัง
อยู่เงียบ ๆ ในหัวเริ่มจินตนาการหน้าเด็กชายคนหนึ่งได้ทั้งที่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่า
แม่เด็กเป็นใคร และไม่รู้ว่าจะมีโอกาสดำเนินเกิดมาเป็นเหลนอาว่ามาจริง
ไหม

ส่วนเสียที่ตกเป็นหัวข้อเรื่องในการสนทนาเองก็หัวเราะไปเรื่อย ๆ
ไม่พูดอะไรสักคำ คล้ายว่าจะพยายามตัดบท จบเรื่องที่ไม่ต้องการพูดถึงให้เร็วที่สุด

หัวข้อของการสนทนาจึงเปลี่ยนสนใจเสีย
กลายเป็นเรื่องของฉันแทน

“เฮอ แล้วนี่เฟิร์สเรียนอยู่ชั้นไหนแล้วนะ” อาโกวที่นั่งถัดจากฉันหันมาถาม

“อ้อ เฟิร์สอยู่ ม. ๕ แล้วค่ะ”

“เฟิร์สเรียนเก่งด้วยนะ เทอมที่แล้วก็เกรดสี่ล้วนเลย เป็นตัวแทนไปสอบ
แข่งก็บ่อย เร็ว ๆ นี้ก็จะไปคัดสอบแข่งขันอีกแล้วไซ้ใหม่ลูก” พ่อเสริมหลังจากที่
ฉันพูดไม่ทันจะจบตีพร้อมด้วยรอยยิ้มกว้าง บรรดาญาติผู้ใหญ่ที่นั่งร่วมโต๊ะต่าง
ส่งเสียงชื่นชม ฉันควรจะมีความสุข และภาคภูมิใจในตัวเอง ไม่รู้เพราะอะไร ครั้งนี้
ฉันกลับไม่รู้สึกละอายใจ และไม่ชอบใจที่พ่อพูดเรื่องผลการเรียนของฉันขึ้นมา

ฉันรู้สึกละอายใจ

ฉันไม่ได้เก่งมากมายขนาดนั้นแบบที่ทุกคนเข้าใจ

“เรียนเก่งแบบนี้อยากเข้าคณะอะไรลูก” ครั้งที่สองกับคำว่า ‘เรียนเก่ง’
ฉันไม่ยอมแถมจะหันหน้าไปรับคำ อยากจะสายหน้าปฏิเสธ วอนขอว่าอย่าใช้คำนี้
กับฉันเลย แต่มันคงจะเป็นการกระทำที่ไร้เหตุผล และพวกท่านคงจะไม่เข้าใจ

“เฟิร์สยังไม่ค่อยแน่ใจเหมือนกันคะ”

“ระดับนี้ โกวว่าต้องหมอบแล้ว สบายไปทั้งชีวิต”

“เออ ดี ๆ ช่วยรักษาคน ได้บุญอีก”

“หรือว่าอยากจะเป็นวิศวกรแบบพี่เขาไหม ดูลิเนี่ย เงินเดือนก็ดี
โอกาสก้าวหน้าสูงด้วยนะ”

“พวกบัญชีบริหารก็น่าสนใจ เผื่อว่าจะทำธุรกิจในอนาคต เคยลองดูไว้
บ้างไหม”

“ก็ดู ๆ อยู่บ้างค่ะ ยังไม่ได้อยากตัดสินใจ คิดว่าจะทำคะแนนให้ดี ๆ ไว้ก่อนนะคะ”

ฉันแค่นยิ้มสุดชีวิตแล้วตอบไปด้วยน้ำเสียงสุภาพ ทั้งที่ในใจมีกำลังเถียงว่า “ไม่รู้! ไม่รู้ค่ะ! ไม่รู้! ไม่รู้อะไรเลย! ไม่รู้อะไรทั้งนั้น! ไม่อยากเป็นหมอ! ไม่อยากเป็นวิศวกร! ไม่อยากอยู่กับตัวเลขไปทั้งชีวิต! ยังไม่อยากจะตัดสินใจตอนนี้!”

เป็นเพราะฉันโลกส่วนตัวสูงจังหรือ เป็นเพราะว่าความรู้สึกที่ยังโหลเลไม่รู้ว่า จะทำอย่างไรกับเป้าหมายที่มีอยู่ของตัวเอง หรือเพราะฉันไม่อยากจะคุยเรื่องการเรียน ไม่อยากจะคุยเรื่องอนาคตที่ยังเอาแน่เอานอนไม่ได้ของฉัน คำถามพวกนี้ไม่ใช่คำถามที่ฉันอยากจะตอบ

ในขณะเดียวกัน ถ้าปิดปากเงียบไม่พูดอะไรน่าจะเป็นการเสียมารยาท และทำลายบรรยากาศให้แย่ลงไปอีก ไม่ดีทั้งต่อตัวฉันเอง และไม่ดีต่อพ่อกับแม่แน่ ๆ ให้พวกท่านได้ยิ้มมีความสุข เพราะภูมิใจในตัวฉันต่อไป นั่นแหละที่สำคัญที่สุด แต่บางทีมันก็มีบางเรื่องที่ฉันควบคุมไม่ได้

“แล้วไฟกัสนะ เรียนอยู่ชั้นไหนแล้ว”

“ม. ๓ ค่ะ”

“แล้วได้คิดหรือยังว่าจะเรียนต่ออะไรดี เลือกลงสายการเรียนก็สำคัญกับการเข้ามหาวิทยาลัยนะ เลือกลงสายวิทยุแบบพวกพี่ ๆ เขาเนี่ย ดีที่สุดเลยล่ะ”

“ยังค่ะ”

ฉันอาจรู้วิธีการพูดคุยกับผู้ใหญ่ รู้วิธีการหลบเลี่ยง และอดทนกับคำถาม
ชวนกระอักกระอ่วนใจเหล่านั้น พยายามอย่างที่สุดที่จะรักษาบรรยากาศดี ๆ
เอาไว้ และทำเพื่อความสะดวกสบายของพ่อกับแม่สุดชีวิต กลับกัน การแสดงออก
ของโฟกัสเป็นไปในทางตรงกันข้าม เธอแสดงออกอย่างตรงไปตรงมาเสมอ
และหาเสียงที่ต่อท้ายน้ำเสียงแข็ง ๆ ไม่ช่วยให้ฟังดูรื่นหูขึ้นเลย

“อะไรกัน ควรคิดได้แล้วสิ เนี่ย ดูพี่เขาเป็นตัวอย่าง เก่ง ๆ กันทั้งนั้น”

“โฟกัสอยู่ ม. ๓ เองนะคะ” ฉันยังคงสัมผัสได้ถึงความไม่พอใจในน้ำเสียง
เย้ยหยันที่ตอนนี้สีหน้าของโฟกัสเริ่มเปลี่ยนไป เธอเริ่มอารมณ์ไม่ดีแล้วสิ

“ไม่ได้ ๆ ลูกเพื่อนโกวนะ ตอนนี้อยู่ ม. ๓ เหมือนโฟกัสนี่แหละ บางคนเขา
เริ่มอ่านหนังสือ ม. ๖ กันแล้ว เรียนพิเศษบ้างหรือเปล่านะเรา เดี่ยวจะตามไม่ทัน
เอานะ”

“แล้วโฟกัสเป็นต้องทำเหมือนเขาด้วยหรือคะ”

แม่ส่งเสียงเรียกโฟกัสเบา ๆ ปรามให้เธอระวังคำพูด ฉันเคยได้ยินคำกล่าว
ที่ว่า ‘ใส่ใจกับต้นกล้าอ่อน ไม่ลืมน้ำปุ๋ยต้นไม้ใหญ่’ หมายถึง การที่คนในครอบครัว
จะให้ความสำคัญกับเด็ก ๆ ผู้ซึ่งเป็นดั่งต้นกล้าอ่อน คอยสอบถามความคืบหน้า
ตรวจสอบความสำเร็จเพื่อที่จะช่วยเหลือ และสนับสนุนให้ตามทัน ในขณะที่เดียวกัน
ก็ให้ความสนใจกับต้นไม้ใหญ่อย่างผู้อาวุโสในตระกูล ไม่ดูตาย ฉะนั้นแล้วมันคงจะ
เป็นความหวังดีของผู้ใหญ่

“ใช้ไม่ได้ ๆ ไม่เอาอะไรเลยแบบนี้พ่อแม่เขาจะฝากผีฝากไข้ได้ไง”

อาโกวบ่นขึ้นมาเบา ๆ หากแต่ดังพอที่จะทำให้ฉันได้ยินชัดทุกคำ
อย่างที่คุณได้บอกไปก่อนหน้านี้นี้ มันอาจจะเป็นความหวังดีของผู้ใหญ่
อาจจะเป็นความหวังดี ถึงอย่างนั้นฉันก็คิดว่าความหวังดีไม่ใช่ข้ออ้างที่จะยกขึ้นมา
เพื่อพูดอะไร กับใครก็ได้ หรือทำร้ายจิตใจกันแบบไม่คิด เพียงเพราะว่าหวังดีเท่านั้น

คำพูดไม่กี่คำ กรีดลึกลงไปในหัวใจ ทิ้งร่องรอยเอาไว้ไม่อาจลบล้างไปได้

เวลาผ่านไปท่านอาจจะลืมว่าเคยพูดอะไร ฉันเองก็หวังว่าวันหนึ่งฉันจะ
ลืมไปเหมือนกัน นำเศร่าที่มันไม่เคยหายไปสักครั้ง ยังวนเวียนเป็นเสียงในหัว
เหมือนกับประโยคอื่น ๆ และฉันว่าไฟกัสดังรู้สึกไม่ต่างกัน

“เอาน่า ๆ อย่างนี้สี่มีสี่สัน คนพี่เรียบริ่อย...เรียบริ่อย ดีไปหมดแบบนี้พ่อ
แม่หมดสนุกกันพอดี ต้องมีอะไรมาให้หัวหมุนกันสักหน่อย เลี้ยงลูกวัยรุ่น ๆ”

แปะคงเห็นท่าไม่ดีจึงพูดอะไรสักอย่างออกมาเพื่อรักษาบรรยากาศ
บนโต๊ะอาหารเอาไว้ คำพูดด้วยเสียงขบขันของแปะตามมาด้วยเสียงหัวเราะร่วน
ของญาติผู้ใหญ่ ชวนกันคุยเรื่องวีรกรรมชีวิตวัยรุ่นต่อกันสารพัด ฉันขำไม่ออก
มันไม่ตลกสักนิด ไม่มีใครขอจบการถูกเปรียบเทียบหรอกจริงไหม เปรียบเทียบว่า
ด้อยหรือดีกว่าก็ไม่ชอบทั้งนั้น ไฟกัสดมึนหน้าที่ไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัดยิ่งกว่าเมื่อครู
เธอเหลือบมองมาที่ฉันด้วยความรู้สึกแบบไหนก็ไม่อาจรู้ได้ ฉันอยากจะตอบว่าฉัน
ไม่ได้รู้สึกดีไปกว่าเธอเท่าไรหรอก สถานการณ์เช่นนี้มันน่าอึดอัดพอ ๆ กันสำหรับ
เราทั้งคู่

ทุกคนในโต๊ะมองมาที่ฉันทั้งหมด ชื่นชม ผลัดกันหมุนจานอาหารดี ๆ มาไว้ตรงหน้าฉัน

ฉันไม่แน่ใจว่าพวกท่านรู้ตัวไหม แต่ทุกคนทำเหมือนไฟกัสนี้ไม่ได้อยู่ตรงนี้ ความสนใจที่ฉัน ฉันพยายามจะหมุนอีกครั้ง ส่งจานอาหาร ไปให้ถึงไฟกัสบ้าง สิ่งไฟกัสนี้ทำคือปฏิเสธความหวังดีของฉันอย่างไร้เยื่อใย เธอเลื่อนส่งต่อจานอาหารไปแบบส่ง ๆ และก็ม้วนหน้ามองจอโทรศัพท์ โลกส่วนตัวเล็ก ๆ ของเธอที่จะพาลบหนีออกจากสถานการณ์นี้

ไฟกัสนั่งเท้าแขนเล่นโทรศัพท์มือถือทำที่ว่ามีใครอยู่ตรงนี้เช่นเดียวกัน แม้สะกิดไฟกัสนิ่งจะตักเตือนว่าไฟกัสนี้กำลังทำตัวไม่เหมาะสมบนโต๊ะอาหาร เธอไม่ได้สนใจ วางท่าปั้นปึ่งต่อไปจนแม่เหลืออดเต็มที่ พ่อเห็นทำไม่ดีจึงช่วยห้ามปรามไฟกัสนี้ผ่านทางสายตา ไฟกัสนิ่งต้องจำใจเก็บโทรศัพท์มือถือลงกระเป๋า

ฉันรับรู้เหตุการณ์ทั้งหมด ส่วนผู้ใหญ่คนอื่นบนโต๊ะอาหารไม่ได้สนใจสถานการณ์เมื่อสักครู่ ทุกคนกำลังพูดคุยกันเรื่องธุรกิจใหม่ของอาโกว และกำลังสนุกสนานกับการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเรื่องค้าขาย ฉันก้มหน้าอยู่กับจานอาหารท่าเดียว ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้ตักอะไรเข้าปาก นั่งเฉยไปมาจนรู้สึกผิดกับพ่อครัวที่ตั้งใจทำอาหาร

แม้แต่กั๋งทอดสลัดผลไม้ที่เคยชอบก็จืดชืดไร้รสชาติอย่างน่าเหลือเชื่อ

ฉันนึกถึงตอนที่ตัวเองยังเป็นเด็กอีกครั้ง ฉันเคยชอบการมากินข้าวรวมญาติบนโต๊ะกลม ๆ แบบนี้ เคยชอบที่ทุกคนมองมาที่ฉัน ซีนชมในสิ่งที่ฉันทำได้ เคยสนุกที่จะห่มุนอาหารส่งต่อให้กับทุกคนบนโต๊ะ สังเกตว่าปาลาบนจานของอากงหมดหรือยัง อากงจะอยากได้เปิดหน้าต่างเพิ่มหรือเปล่า เผื่อสังเกตทุกคนแล้วส่งต่ออาหารให้กับทุกคน แม่ตักกับข้าวให้ฉัน พ่อเองก็ด้วย อากงไม่น้อยหน้าห่มุนอาหารจานอร่อยมาหาแล้วเชิญชวนให้ฉันกับโป๊กส์ชิมดู ฉันตักใส่จานโป๊กส์ชิ้นหนึ่งแล้วจึงคอยตักให้ตัวเอง ความหวังใยถูกส่งต่อให้กันรอบโต๊ะ บรรยากาศอบอุ่นโอบล้อมตัวฉัน มีรอยยิ้ม มีเสียงหัวเราะ

วันนี้ฉันนั่งอยู่ที่โต๊ะกลมอีกครั้ง อยู่ต่อหน้าจานอาหารแบบเดิม ไม่มีอะไรต่างจากเมื่อก่อนมากนัก เพียงตอนนี้ทุกคนไม่ได้พูดว่าวันนี้เราโตขึ้นจากครั้งล่าสุดที่เจอขนาดไหน ไม่ได้เล่าสู่กันฟังว่าวันนี้เป็นอย่างไร สุขสบายดีไหม ช่วงนี้ชอบทำอะไรหรือสนใจเรื่องอะไรอยู่ เรามีเรื่องอีกตั้งมากมายที่สามารถคุยกันได้

ทุกคนตั้งหน้าตั้งตาถามว่าเราเรียนที่ไหน ชั้นอะไรแล้ว จบไปจะทำอะไร คำถามมากมายที่ฟังแล้วชวนกระอักกระอ่วนใจถูกส่งมาพร้อมกับจานอาหารที่เลื่อนมาให้ตรงหน้า จบแล้ว ไม่มีอีกแล้วบรรยากาศที่อบอุ่นเหลือแค่ความรู้สึกลำบากใจวนเวียนอยู่ไม่หายไปไหน ไม่ต่างจากจานหมูนตรงกลางที่ส่งต่ออาหารไปเรื่อย ๆ

พนักงานเสิร์ฟวางอาหารชุดใหม่ลงบนโต๊ะ ปลายนิ้วชี้ตัวหนึ่งถูกเลื่อนมาตรงหน้า ฉันเงยหน้าขึ้น และพบว่าอากงที่นั่งเงียบไปนานเป็นคนเลื่อนมาให้ ฉันมองปลาตัวนั้นที่นอนแผ่อยู่ในจานกลิ่นหอมลอยเตะจมูกเชิญชวนให้ลองตักชิมดูสักคำ ฉันคลี่ยิ้มตอบอากงก่อนเอื้อมมือไปหยิบช้อนกลาง ตักปลาชิ้นเล็ก ๆ มาไว้ในจานแล้วจึงเลื่อนจานอาหารให้ผ่านไป

ฉันทิ้งปลาชิ้นนั้นไว้ในจานอีกสักพัก เชื้อไปเชื้อมาไม่ต่างกับกุ้งทอดที่กิน
ไปก่อนหน้านี้อะไรทั้งชิ้นเนื้อปลาชุ่มฉ่ำกลายเป็นเศษเนื้อปลาแห้ง ๆ ที่ฉีกปลากลืน
ฝืนทนตักเข้าปาก

“อร่อยไหมอาเฟิร์ส ลือต้องกินเยอะ ๆ นะ” อากงพูดพร้อมรอยยิ้มกว้าง

ทั้งที่เพิ่งกินไปได้นิดหน่อย แทบจะไม่มีอะไรตกถึงท้อง

แต่ฉันกลับกินอะไรไม่ลง

อิมแล้ว

๘

สมุดวาดเล่น

ภาพทุ่งดอกไม้สีชมพูบานสะพรั่งเกิดจากผู้วาดที่ผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี รู้ทิศทางของแสง และเงา เข้าใจเรื่องการจัดองค์ประกอบของวัตถุ สามารถควบคุมสีแปรปรวนได้คล่องแคล่วราวกับเป็นอวัยวะหนึ่งในร่างกาย เธอจุ่มพู่กันลงบนสีที่ตั้งใจเลือก บรรจงระบายลงบนกระดาษขาว ทุกสิ่งทุกอย่างรวมตัวกันเป็นความสวยงามปรากฏให้เห็นชัดเจน

ฉันมองภาพตรงหน้าอย่างเพลิดเพลิดน แทบจะสายตาไปไม่ได้เหมือนกำลังรับชมการแสดงชั้นเยี่ยม ค่อย ๆ มองภาพวาดเป็นรูปเป็นร่าง ไม่นานนักผีเสื้อตัวน้อยก็ออกมาโบยบินโดดเด่นอยู่ท่ามกลางหมู่มวดดอกไม้ หากจะให้บรรยายความรู้สึกตอนนี้มันอาจจะฟังดูเพื่อเจ้อไปนิด แต่ฉันคิดว่าภาพตรงหน้าให้ความรู้สึกเป็นธรรมชาติเหมือนทุ่งดอกไม้จริง ๆ สัมผัสได้ถึงแสงแดด สายลม และแทบจะได้กลิ่นดอกไม้หอมพุ่งออกมาจากภาพ หากจ้องนานกว่านี้ผีเสื้อแสนสวยคงจะขยับปีกบินออกไปแตะท้องฟ้ากว้างใหญ่เลยก็เป็นได้

มองภาพนั้นแล้วหันกลับมามองเส้นชยุกชยุกในสมุดวาดรูปของตัวเองก็ขำอยู่ในใจ อะไรกันเนี่ย ฉันพยายามจะวาดผีเสื้อกับทุ่งดอกไม้เหมือนกัน ผีเสื้อของฉันไม่เห็นจะดูมีชีวิตชีวาแบบของเธอเลย ออกจะเบี้ยว ๆ ดูอ่อนแอ สภาพเหมือนผีเสื้อที่บินฝ่าลมฝนมาทั้งวัน บินได้อีกไม่นานคงใกล้จะสิ้นใจตาย ส่วนทุ่งดอกไม้ก็ดูเหี่ยวเฉาไร้ชีวิตชีวาเทียบกับสิ่งที่เห็นไม่ติดสักนิด

ฉันไม่ชอบการเปรียบเทียบ

ตกลงดีที่บางทีชอบเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับคนอื่นเสียเอง

“ไหน วาดอะไรอยู่ ขอดูหน่อยสิ” เพราะว่ามีวาดจ้ออยู่กับภาพวาดเลย ไม่ทันระวัง คนที่เมื่อครู่ยังนั่งผสมสีสัปดาห์ก่อนก็ยื่นหน้าเข้ามาใกล้แบบไม่ให้ตั้งตัว

“คะนี่!!” ฉันท้องเรียกชื่อเธอเสียงดังจนคนทั้งห้องหันมามอง รีบยกสมุดวาดรูปเล่นของตัวเองมากอดไว้แนบอก ดึงตัวเองหนีออกมาให้ไกลจนเกือบจะหงายหลังหัวทิ่ม

“โอ้ หวงอะ เราไม่ดูก็ได้” เจ้าคนซีแก๊งหัวเราะร่วนก่อนจะหันไปสนใจงานสีในมือตัวเองต่อ ฉันทายหน้า ใครจะอยากเอาสมุดวาดเล่นของตัวเองให้คนอื่นดูล่ะ ไดอารี่ดี ๆ นี่เอง ถ้าขึ้นได้เห็นฝีมือฉันในสมุดเล่มนี้ มีหวังล้อกันตาย คงอายุจนต้องเอาปีบคลุมหัววิ่งหนี โดยเฉพาะกับเด็กห้องอาร์ตที่เชี่ยวชาญด้านศิลปะอย่างเธอ

ใครถามว่าพรอนท์เป็นคนที่ไหน จะตอบไปให้ไวว่าเป็นคนทุกที่ เที่ยวเล่นไปทั่วนั่นแหละ มีเพื่อนกระจายอยู่หลาย ๆ ห้อง ไม่แปลกที่พอเบื่อ ๆ จะแวะเวียนไปป่วนห้องอื่นบ้าง เว้นไว้แค่ห้องหนึ่งกับห้องสองที่เป็นพวกเย็นชาน่าอึดใจอยู่ชั่วโลกหนาวเหน็บนั่นแหละที่ไม่อยากจะยุ่งเกี่ยว เชิญเป็นเพื่อนกับนกเพนกวิ้นไปทั้งสองห้องเถอะ

ห้องที่ฉันมาสังเกตบ่อยที่สุดก็ไม่พ้นห้องปฏิบัติการของ ม.๕/๔ หรือที่ทุกคนเรียกกันติดปากว่า ‘ห้องอาร์ต’ ห้องของนักเรียนแผนการเรียนศิลปะ เพื่อน ๆ ห้องสามของฉันรู้กันดีว่าถ้าหากฉันหายตัวไปจากห้องสามตามตามตัวได้ง่าย ๆ โดยเริ่มที่ห้องนี้เป็นห้องแรก หลายคนมองว่าสายการเรียนศิลปะเป็นที่รวมตัวของเด็กที่ไม่เก่ง เรียนอะไรไม่ได้แล้วเลยต้องมาเรียนศิลปะ ได้ยินแล้วโมโหทุกที เอาอะไรมาตัดสินว่าเก่งไม่เก่งล่ะ เป็นห้องทำยา ๆ เลยดูดีอวกกว่าพวกห้องวิทย์ชั้นเรออ ถ้าพูดถึงศิลปะที่ไม่มีถูกผิด ไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัวแล้ว ทุกคนในห้องนี้เก่งกันจะตายไป สร้างสรรค์งานที่น่าสนใจออกมาได้ตั้งเท่าไร

เวลาฉันไปนั่งคุยกับเพื่อน ๆ ห้องอาร์ต ถามถึงเรื่องชิ้นงานที่กำลังทำอยู่ ฉันมองเห็นประกายวิบวิบในดวงตาของทุกคน พวกเขาตั้งใจทำงานเสมอ งานทุกชิ้นที่ทำ ภาพทุกภาพที่วาดล้วนแล้วแต่มีที่มาที่ไป มีเรื่องราว มีแรงบันดาลใจกันทั้งนั้น มันไม่ยุติธรรมเลยที่จะบอกว่าพวกเขาเข้ามาเพราะไม่มีทางเลือก ทั้ง ๆ พวกเขาตัดสินใจอย่างแน่วแน่ ตั้งใจแล้วที่จะเข้ามาเรียน สายการเรียนศิลปะ

คะนี่เป็นเพื่อนสนิทของฉันในห้องนี้ จากที่เธอเคยเล่าให้ฟัง เธอเป็นอีกคนที่ตั้งใจว่าจะเลือกสายการเรียนศิลปะตั้งแต่ ม.๑ ด้วยซ้ำ ฉันเพิ่งรู้จักกับคะนี่ ไม่นานมานี้เอง ช่วงปลายเทอมแรกเห็นจะได้ เจ้าตัวชอบไปปรับจอบทำการบ้าน ศิลปะให้เด็กห้องวิทย์อยู่บ่อย ๆ เข้าออกห้องวิทย์เป็นว่าเล่น พวกเขาเลยมีโอกาสพูดคุยกัน และค้นพบว่าเราชอบอะไรหลายอย่างเหมือนกันมากจนน่าตกใจ เพื่อนหลายคนบอกว่านิสัยของเราสองคนคล้ายกันมากด้วย ไป ๆ มา ๆ คะนี่ กลายเป็นเพื่อนอีกคนที่ฉันอยู่ด้วยแล้วสบายใจ บางครั้งเวลาที่ไม่ว่างสบายใจมานั่งดูคะนี่วาดรูปที่นั่นก็เพลินดี เหมือนกับตอนที่มิอะไรไม่รู้กังวลใจอะแอะไปหมด

“พรอนท์”

“ว่า”

“ลองบ้างปะ” คะนี่ว่าแล้วยื่นพู่กันมาให้ เธอชี้ไปยังกระดาษแผ่นใหม่ที่เธอเพิ่งเอาขึ้นมาแทนที่หลังจากเพิ่งวาดเสร็จไปหนึ่งรูป ฉันมองพู่กัน มองกระดาษ และมองหน้าคะนี่สลับกันอยู่สักพัก ทั้งที่มันไม่ใช่คำถามที่ตอบยาก เป็นคำเชิญชวนธรรมดา ๆ แค่ว่าพู่กันแล้วละเลงสีลงไปอย่างใจนึก แต่ฉันกลับไม่กล้าแม้แต่จะรับพู่กันมาไว้ในมือ

“ไม่ละ ขอดูแถววาดดีกว่า”

“อันนี้ไม่ใช่เรียส วาดเล่นได้ งานเสร็จแล้ว”

“ไม่เป็นไร ๆ”

“ไม่เอาจริงดิ”

“เออ”

“แค่เปลี่ยนจากวาดรูปเล่นในเศษกระดาษมาวาดตรงนี้ไม่เห็นจะต่างกันตรงไหนเลยนี่ ก็แจะกลัวอะไรวะ” ตื้ออยู่ไม่นาน คะนึ่งก็ล้มเลิกความพยายามไปแล้วหันกลับไปวาดรูปต่อ

นั่นสิ กลัวอะไร

ถ้าเป็นเมื่อก่อนคงจะรีบตะครุบพู่กัน วิ่งเข้าหากระดาษแผ่นใหญ่ ทำไม่ไม่ยอมจะทำแบบนั้นแล้วก็ไม่รู้ กลัวว่าจะทำได้ไม่ตั้งั้นเหรหะ จะกลัวไปทำไมมันแค่การวาดรูปเล่นสนุก ๆ หรือว่าอาจจะกลัวขายหน้า เพื่อนห้องอาร์ต โดยเฉพาะกับเพื่อนซี้ฝีมือเทพคนนี้ ฝีมือเรานี้มันระดับลูกเจี๊ยบฝึกหัด คงจะเป็นอย่างหลังนั้นแหละ ขอนั่งดูคนอื่นวาดแบบนี้ต่อไปนะดีแล้ว

“นี่” เป็นอีกครั้งที่กะนึ่งหยุดมือแล้วหันกลับมาคุยกับฉัน ไม่รู้ว่าฉันคิดไปเองหรือเปล่าแต่สีหน้าของเธอดูจริงจังกว่าปกติ “ใคร ๆ เขาก็รู้ทั้งนั้นว่าพรอนท์นะชอบวาดรูป” เธอพูดต่อ

“อะไรของแก”

“ใคร ๆ เขาก็รู้ทั้งนั้นว่าพรอนท์นะชอบวาดรูป”
กะนึ่งย้ำประโยคเดิมอีกครั้ง

“อือ ถ้าหมายถึงวาดรูปเล่นก็ใช่”

“มันเหมือนกันนั่นแหละ” ฉันทึกแย้งประโยคนั้นอยู่ในใจ วาดรูปกับ วาดรูปเล่นไม่เหมือนกันสักหน่อย แคเติมคำว่า ‘เล่น’ เข้าไปน่าจะรู้แล้วว่าระดับ ความจริงจึงมันต่างกันมากแค่ไหน พอจะอ้าปากเถียงไปตามที่คิด กลับต้อง สะกดคำพูดของตัวเองเพราะคะเนิ่งซิงพูดขึ้นมาก่อน

“สงสัยมาตั้งนานแล้ว ทั้งที่ชอบวาดรูปมากแท้ ๆ ทำไมถึงไม่มาเรียนห้อง อาร์ทตั้งแต่แรกล่ะ”

ฉันเคยบ่นว่าคำถามเกี่ยวกับอนาคตมันน่าเบื่อ อยากจะบอกอีกครั้ง ว่าสิ่งหนึ่งที่น่าเบื่อไม่แพ้กัน คือคำถามที่เกี่ยวกับเรื่องที่ผ่านมามานานมากแล้ว เรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้น เป็นภาพจาง ๆ นอนฝันเฝ้าอย่างมองไม่เห็นเค้าลาง คิดหัวแทบ ระเบิดก็ไม่รู้อยู่ดีว่าจะตอบแบบไหน ในทางตรงกันข้ามกับเรื่องราวเก่า ๆ ที่เคยเกิดขึ้นมีคำตอบพร้อมอยู่หมดแล้ว ทำไมถึงทำแบบนั้น ทำไมถึงตัดสินใจ แบบนั้น ตอนนั้นรู้สึกอย่างไร จำได้ทุกอย่างไม่เคยลืม เพียงแค่ไม่อยากจะนึกถึง สักอย่าง คิดแต่ว่าลืม ๆ ไปเสียได้ก็ดี

‘ครูเคยฝันว่าอยากจะเป็นจิตรกรระดับโลก ฝันเอาไว้อย่างนั้นเลย แต่วันหนึ่งครูก็รู้ว่ามันเป็นไปได้ยากเหลือเกิน ไม่มีอะไรได้มาง่าย ๆ โลกแห่งความ จริงมันน่ากลัว หนทางไม่ได้สวยหรูแบบที่วาดเอาไว้ หนึ่งในรอยเท่านั้นที่จะ ประสบความสำเร็จ ดูอย่างครูสิ สุดท้ายเป็นได้แค่คุณครูสอนศิลปะที่โรงเรียน ประถมฯ’

พรอนท์อยากเป็นจิตรกร อยากเรียนในโรงเรียนศิลปะ

สักวันหนึ่งจะเป็นจิตรกรเอกระดับโลก

ภาพฝันยิ่งใหญ่ของฉันสิ้นคลอนตั้งแต่ได้คำพูดนั้น

ฉันทึกเถียงอยู่ในใจว่า ‘แล้วครูแน่ใจได้ยังไงว่าหนึ่งในร้อยคนนั้นไม่ใช่หนู รอดูได้เลยว่าพรอนท์คนนี้ต้องทำได้แน่ ๆ’ น่าเศร้าที่หลังจากนั้นไม่นาน ฉันทึกก็ไม่มี ความมั่นใจหลงเหลืออยู่อีกแล้ว

ครั้งแรกที่ฉันมีโอกาสออกไปประกวดวาดภาพนอกโรงเรียน ฉันได้เรียนรู้ว่ามีคนเก่งกว่าฉันอีกมาก และคนเก่งไม่ได้มีแค่ร้อยคน บางทีอาจจะมีเป็นพัน เป็นหมื่น เป็นแสน หรือมีเป็นล้านคน มันไม่ใช่หนึ่งในร้อยแล้ว นี่มันหนึ่งในล้านกันแน่

ฉันยื่นถือภาพวาดของตัวเองที่ไม่ได้รับเลือก ยกขึ้นมาเทียบกับภาพวาดที่สวยงามตรงหน้า ผู้ชนะขึ้นรับรางวัลบนเวที แสงไฟสว่างไสวสาดส่องจนต้องหรี่ตามอง เธอเป็นหนึ่งในร้อยที่ประสบความสำเร็จ ส่วนฉันยืนอยู่ตรงนี้เป็นหนึ่งในเก้าสิบเก้าที่อยู่ตรงนี้ ยืนอยู่ข้างล่างท่ามกลางผู้คนมากมาย คุณครูของฉันไม่ได้พูดอะไร เพียงแค่หันมามองหน้าฉัน

ฉันยังจำสายตาของคุณครูได้ไม่รู้ลืม สายตานั้นอ่านได้ว่า 'เป็นอย่างดีที่ครูบอกเลยใช่ไหม เห็นแล้วใช่ไหมล่ะ มันเป็นแบบนี้แหละ' ความเศร้าในดวงตาบีบรัดหัวใจ กระทั่งมันแหลกสลายไม่เหลือชิ้นดี ฉันในวัยสิบขวบไม่รู้ว่าจะอธิบายความเจ็บปวดอย่างไรดีไม่มีแม้แต่คำตาสักหยด ไม่มีคำพูดอะไรออกจากปากสักคำ

ผ่านมานานมากแล้วจากที่เคยทิ้งดินสอกับสมุดวาดรูปไปช่วงหนึ่ง ตอนนี้ก็กลับมาวาดรูปเล่นตามใจชอบได้เหมือนก่อน คิดว่าตัวเองจะลืม จะไม่รู้สึกละแวกกับเรื่องนี้อีกแล้ว แต่เปล่าเลย มันยังทำให้รู้สึกเจ็บปวด ความมั่นใจที่เคยมีหายไปกลายเป็นศูนย์ ผันที่ยิ่งใหญ่ตอนนี้กลายเป็นเรื่องที่ไม่มีความเป็นจริงอย่างน้อยๆ ก็ตัวฉันเองที่เลิกเชื่อไปแล้วว่าสักวันหนึ่งจะเป็นจริง

ฉันหันมองไปรอบ ๆ ห้องเรียนขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยเฟรมผ้าใบ มีภาพวาดอยู่แทบทุกซอกทุกมุม เงยหน้ามองไปบนหลังตู้ยังมีรูปปั้นรูปหล่อมากมาย ในตู้ขนาดใหญ่มีอุปกรณ์วางเรียงราย นักเรียนทุกคนกระจายกันอยู่ตามมุมต่าง ๆ นั่งทำงานไปพูดคุยกันไปตามอัธยาศัยระหว่างช่วงพักกลางวัน ต่างคนต่างสร้างสรรค์งานในรูปแบบของตัวเอง ถึงแม้ว่าเพื่อน ๆ ห้องสามจะน่ารักกับฉันมาก แต่มีหลายครั้งหลายคราที่ฉันรู้สึกตัวตัวเองไม่เหมาะกับห้องวิทย์เอาเสียเลย รู้สึกไม่เป็นส่วนหนึ่งของที่นั่น ไม่รู้เลยว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ตรงนั้น

บางทีคงจะดีเหมือนกันถ้าได้เป็นส่วนหนึ่งของห้องนี้เต็มตัว มันคงจะดีที่ได้วาดรูประบายสีทุกวัน ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการเรียนวาดรูปอยู่ท่ามกลางอุปกรณ์นานาชนิด อยู่ท่ามกลางเพื่อน ๆ ที่สนใจเรื่องเดียวกัน คุณภาษาเดียวกัน ไม่เหมือนอย่างทุกวันนี้ที่ถึงแม้ผลการเรียนจะไม่ได้แย่ แต่ฉันไม่รู้เลยว่าเรียนไปทำไม นั่งหาวปล่อยเวลาให้ผ่านไปวัน ๆ เอาตัวรอดจากการสอบแบบขอไปที

อยากจะทำในสิ่งที่ชอบ แต่แค่ความชอบอย่างเดียวมันเพียงพอแล้วจริง ๆ เหรอ ถ้าชะตาไม่ได้ลิขิตมาให้เราทำสิ่งนี้แต่แรก ไร้พรสวรรค์ ไม่มีฝีมือต่อให้พยายามจนเลือดตากระเด็น สุดท้ายก็ต้องยอมรับว่าตัวเองไม่ได้เหมาะสมกับเส้นทางนี้ ดันทุรังไปมีแต่จะเปล่าประโยชน์ และแทนที่จะไปเผชิญหน้าในโลกแห่งความเป็นจริง สู้ยอมฝืนตัวเอง เลี่ยงไปเดินทางอื่นตั้งแต่ยังอยู่ในรั้วโรงเรียนคงจะดีกว่า แม้ว่าการศึกษาหลีกเลี่ยงความต้องการอันแรงกล้าของตัวเองจะเจ็บปวดมากก็ตาม

“วาดรูปกับวาดรูปเล่นไม่เหมือนกันสักหน่อย”

“ไม่ทันแล้ว เพิ่งจะมาเถียงเอาป่านนี้ เราเปลี่ยนเรื่องแล้วเถอะ”

“นั่นแหละคำตอบ”

“ไม่เห็นจะเข้าใจเลย”

“หมายความว่าไม่ได้คิดว่าจะเข้าห้องอาร์ตตั้งแต่แรกอยู่แล้ว”

โกหก

โกหกคนอื่น และโกหกตัวเองไปพร้อม ๆ กัน

หลอกตัวเองว่าไม่จริงจัง เพื่อที่อย่างน้อยจะได้ไม่รู้สึกเสียดายอีก

บรรยากาศระหว่างเราเปลี่ยนไปนิดหน่อยหลังจากบทสนทนาเมื่ออีก
คะนึงนั่งคิด ทำท่าว่าอยากจะพูดอะไรสักอย่าง สุดท้ายก็ตัดสินใจนั่งเงียบ
แล้ววาดรูปต่อ เธอคงเห็นว่าฉันไม่ค่อยอยากจะพูดถึงเรื่องนี้แล้ว ซึ่งนั่นก็ดี
ฉันไม่อยากจะซัดคีย์ความทรงจำเก่า ๆ ของตัวเองไปมากกว่านี้

อาจเป็นเพราะเรื่องราวเมื่อครูที่หวนนึกขึ้นมาได้ ฉันคงดินสอเล่น
อย่างที่ชอบทำเวลาคิดอะไรเรื่อยเปื่อยแล้วตัดสินใจวาดรูปเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง
เธอสวมชุดพลกวางกางเกงขาสั้น ท่าทางก้ำกั้นยื่นจ้ำยื่นสภาพวาดภาพหนึ่ง
มาตรงหน้า รูปตัวเองนี่แหละ นาน ๆ ครั้งจะได้วาดนะเนี่ย ฉันจะไม่คิดหรือกันว่า
ถ้าหากว่าเหตุการณ์ตอนนั้นไม่เกิดขึ้นจะเป็นอย่างไร จะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไป
จากตอนนี้หรือไม่ เขาเป็นว่าถ้าทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นแล้วมีจะต้องเดินหน้า
ต่อไปเท่านั้น ก้าวต่อไป อย่าได้หันหลังกลับ ถึงตอนนี้ยังไม่กล้าพูดอย่างเต็มปาก
เต็มคำว่าจะไม่คิดเสียชีวิตอีกก็เถอะ

“จริญญา”

ขณะที่กำลังวาดรูปอยู่ ฉันได้ยินเสียงที่คุ้นเคยเรียกชื่อฉันดังมาจากหน้า
ประตูห้อง ฉันและเพื่อนห้องแปดหันตามเสียงเรียกกันอย่างพร้อมเพรียง แต่คงจะมี
ฉันเพียงคนเดียวเท่านั้นที่รู้ว่าเจ้าของเสียงเรียกนี้เป็นใคร

คุณครูยูภา คุณครูสอนฟิสิกส์คนดีคนเดิมของฉันเอง

“เลิกเรียนมาพบครูหน่อยนะ”

หลังจากที่ครูนัดแนะว่าให้ไปพบครูหลังเลิกเรียน จิตใจฉันก็อยู่ไม่สุข อีกต่อไป สมุดวาดรูปเล่มคู่มือกลายเป็นที่ระบายนามธรรม ชีตเส้นทวนวน ผ่นดินสอจนปลายทู่ พยายามนั่งนึกถึงสาเหตุร้อยแปดพันเก้าที่นั่นจะเป็นไปได้ แต่นึกอย่างไรแล้วก็นึกไม่ออก สิ่งที่พอจะนึกออกคือการไปพบครูในทุก ๆ ครั้งมันเป็นเรื่องไม่ดีแน่อยู่แล้ว คราวนี้ มันจะเป็นเรื่องอะไรไปได้

ช่วงที่ผ่านมาฉันได้เรียนไปบ้าง กวนประสาทคุณครูในคาบนิทานน้อย มันปกตินี้มา ไม่ได้มีเรื่องจาวเลวร้ายอะไรที่จะต้องมาพบคุณครูเป็นเรื่องใหญ่ เรื่องโต

ตกลงแล้วมันเรื่องอะไรกันนะ

ฉันเปิดประตูห้องหมวดวิทยาศาสตร์ พบกับคุณครูยุภาที่นั่งรออยู่ที่โต๊ะ แล้วก็ต้องขมวดคิ้วเมื่อเห็นใครบางคนที่ยังไม่เคยเจออยู่ตรงนั้นด้วย ฉันเดินเข้าไบนั่งตรงหน้าทั้งสองท่านแบบงง ๆ มองไปทางซ้าย กวาดตาไปทางขวา หลีกเลียงการปะทะสายตากับคุณครูเหมือนคนหนีความผิด เชื่อว่ามันต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่ ๆ

“นี่ ครูเพลินนะเป็นคุณครูหมวดวิทยาศาสตร์คนใหม่”

“สวัสดีค่ะ ครูเพลิน” ฉันยกมือสวัสดีคุณครูคนใหม่ที่ไม่คุ้นหน้า คุณครูรับไหว้ก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้ รอยยิ้มที่ดูเป็นมิตรของคุณครูบวกกับความใส่ใจที่มีให้กับการทักทายของฉันทำให้รู้สึกผ่อนคลายขึ้นจากเมื่อครูแม่ด็ก ๆ จะรู้ว่ายังวางใจกับสถานการณ์ตอนนี้ไม่ได้

คุณครูทั้งสองท่านยืนคุยกันสักพัก คุณครูยุภาท่าทางดูจริงจัง ส่วนครูเพลินได้แต่พยักหน้าแล้วส่งยิ้มหวานกลับ ฉันไม่ได้ยินว่าครูคุยเรื่องอะไร แต่ทันทีที่บทสนทนาจบลง คุณครูยุภา ก็ปลีกตัวออกไปเสียอย่างนั้น ทิ้งฉันไว้กับเครื่องหมายคำถามตัวใหญ่ที่ติดตัวเข้ามา ต่อหน้าคุณครูคนใหม่ที่ไม่รู้จัก

“สวัสดิ์ค่ะครูเพลินนะ เป็นครูหมวดวิทยาศาสตร์ รับผิดชอบในส่วนของ
สะเต็มศึกษา และโครงการพิเศษ” ครูเพลินหันมาแนะนำตัวกับฉันอีกครั้งอย่างเป็นทางการแล้วเริ่มพูดต่อ

“ครูมีเรื่องที่ยอยากจะคุยกับพรอนท์นะ” ใจฉันเต้นแรงไม่ต่างอะไร
กับความรู้สึกเวลามีคนโทรมาบอกว่ามีเรื่องจะบอกแล้วไม่ยอมพูดอะไรสักที่
ครูเพลินก็มลงไปได้โต๊ะของตัวเอง หัวกระดาษที่ถูกมัดไว้เป็นกอง ๆ ขึ้นมาวาง
บนโต๊ะ คนอื่นเห็นแล้วอาจจะคิดว่ามันเป็นกระดาษทดเก่าเก็บทั่วไป แต่สำหรับ
คนที่ทิ้งรอยดินสอสร้างผลงาน รวมถึงเขียนชื่อไว้บนนั้นทุกแผ่นอย่างฉัน
มองปราดเดียวก็รู้แล้วว่ามันเป็นอะไร

กระดาษทดของฉัน

“ครูเจอในกล่องกระดาษรีไซเคิลในห้องหมวดวิทยาศาสตร์ พอตีวันจันทร์
ครูนั่งเตรียมการสอนอยู่ จู่ ๆ ได้รับมอบหมายให้ช่วยคัดแยกกระดาษมารีไซเคิลนะ
ถึงจะไม่สนุกแต่ดีกว่าโดนเรียกไปช่วยการเงิน ครูว่างานทางนี้น่าปวดหัวกว่า
เยอะเลย”

ครูเพลินว่าแล้วหัวเราะ ส่วนฉันได้แต่กลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่
นั่งเหงื่อตกจ๋องไปที่กองกระดาษทดของตัวเอง มาครบแทบทุกใบเลยละมั้ง
จำนวนมากขนาดนี้บางทีอาจจะไม่ใช่แค่กระดาษทดจากวิชาฟิสิกส์อย่างเดียวก็ได้
ครูจะดูฉันหรือที่วาดรูปเล่นในกระดาษทด แต่นี่มันไม่ใช่กระดาษข้อสอบวิชา
ของครูเขาเสียหน่อย หรือว่าคุณครูคนอื่น ๆ เบื่อที่จะบ่นฉันแล้วเลยให้ครูเพลิน
มาบ่นแทน สุดท้ายกับฉันขนาดนั้นเลย

คิดให้ตายก็ไม่รู้ยอดี้ ฉันเลยยิ้มสู้ตั้งท่ารับทุกสถานการณ์ไว้ก่อน
ครูเพลินหยิบกระดาษทดแผ่นหนึ่งออกมาจากกอง ซี่ไปยังภาพ และถามที่อยู่เหนือ
ความคาดหมายของฉันไปมากที่สุดทีเดียว

“ทำไมถึงตัดสินใจวาดรูปนี้ล่ะ”

เอ๋

“อะไรนะคะ” ฉันย้อนถาม ไม่แน่ใจว่าครูหมายความว่าอย่างไร

“ครูอยากรู้ว่าทำไมหนูถึงตัดสินใจวาดรูปนี้ หนูมีเหตุผลอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่า”

“อ่า...มันก็” ฉันเตรียมคำพูดไว้ตอบกลับคำพูดว่ากล่าวได้เสมอ แต่กับคำถามที่ไม่คาดคิดมาก่อนของครูเพลิน ฉันไม่รู้จะรับมืออย่างไรดี ได้แต่ยกมือขึ้นเกาแก้ม พูดอ้ออึ้งวนไปวนมา ฉันคิดเสมอว่าที่ฉันวาดลงไปบนกระดาษทึบไม่น่าจะมีใครมาให้ความสนใจหรือกว่าฉันวาดอะไร ใคร ๆ ก็มองว่ามันเป็นการวาดรูปเล่นมั่ว ๆ เหมือนกันหมด และไม่เคยมคิดเลยว่าวันหนึ่ง ภาพวาดเหล่านั้นจะกลับกลายมาเป็นหัวข้อในการสนทนาแรกกับคุณครูที่ฉันรู้จักกันมาก่อน

“ว่าไงจ๊ะ” แวบหนึ่งมีความคิดว่าหรือนี่จะเป็นกลอุบายให้ตายใจแล้วไปตลบหลังเทศนาไม่กี่หัวเราะเยาะทีหลัง แต่แล้วเมื่อเห็นว่าครูเพลินกำลังรอฟังคำตอบจากฉันอยู่อย่างตั้งใจ ฉันก็วางใจแล้วเริ่มเล่าให้ฟัง ทั้งที่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแท้จริง ครูมีจุดประสงค์อย่างไรกันแน่

“จริง ๆ ไม่ได้มีเหตุผลอะไรเป็นพิเศษหรอกค่ะ ตอนนั้นหนูแค่คิดว่าอยากจะหนีออกจากห้องสอบเร็ว ๆ เพราะว่าง่วงนอนไม่ไหวแล้ว จะพุดหลับกับโต๊ะ คุณครูคุมสอบก็ไม่ให้หลับ มันเลยได้แต่วาดเล่นในกระดาษทึบแถมยังไปอย่างนั้นค่ะ พอตีว่าในข้อสอบมันมีเรื่องการเคลื่อนที่ เลยวาดเส้นโค้ง เส้นตรง เส้นโค้งซ้ำ ๆ แล้วค่อยมาวาดต่อเติม คิดว่าอะไรจะเคลื่อนที่แบบนี้ได้บ้าง เหมือน...เกมลากเส้นต่อจุดค่ะ”

ว่าแล้วนี่ก็ถึงตอนนั้นขึ้นมา จากที่ตอนแรกเบื่อบ้าง พอลองทำอะไรเล่นได้มันก็เริ่มสนุก วาดจนเต็มหน้ากระดาษหมดไปหมด ตอนใกล้หมดคาบเลยยกมือขอกระดาษเพิ่ม คุณครูคุมสอบนี่ก็กำลังตรวจทานคำตอบ เดินยิ้มหวานตรงมาหาเสียวละ พอลองเห็นว่าวาดรูปเล่นเต็มหน้ากระดาษ สีหน้าครูเปลี่ยนทันที โชคดีที่ตอนนั้นเป็นช่วงเวลาสอบ จะดูจะบ่นทันทีคงรบกวนเพื่อน ๆ คนอื่น แต่หลังสอบรอบนั้นแหละ บอกเลยว่าหนูซาไปสามวัน

“งั้นหรือ... แล้วอันนี้ล่ะ”

“อันนี้.. อ้อ คลื่นเสียง หนูไม่ค่อยชอบคำนวณเท่าไร แต่ว่าพอพูดถึงเรื่องคลื่นเสียงแล้วคิดว่าเทดีค่ะ ตอนนั้นนี่ก็ถึงพวกฮีโร่ในการ์ตูนขึ้นมา ขบวนการห้าสีอะไรทำนองนั้น เลยลองวาดแบบของตัวเองดูบ้าง เปิดเจอชื่อด่างคาวในข้อสอบก็เลยตัดสินใจว่าจะใช้สัตว์ต่าง ๆ เป็นไอเดียตัวนี้ต้นแบบเป็นผีเสื้อ ส่วนตัวนี้ค่างคาว ตัวนี้เป็นปลาวาฬ เป็นพีแบม ตัวใหญ่กว่าเพื่อนหนูคิดว่าจะวาดแมวด้วยอีกตัว... เคยได้ยินว่าแมวก็ก็น่าใช้คลื่นเสียงช่วยในการล่าเหยื่อ น่าเสียดายที่ตอนนั้นจะหมดเวลาแล้วเลยต้องรีบไปพร้อมกับข้อสอบ ถ้ามีเวลาอีกสักหน่อยน่าจะได้อธิบายเรื่องต่อ มันค่อนข้างจะไร้สาระใช่ไหมคะ หนู... หนูว่าช่างมันเถอะค่ะ”

กว่าจะคิดได้ว่าควรจะหยุดพูดก็รู้สึกของตัวเองพูดมากเกินไปแล้ว ออกทะเลไปตั้งไกล ครูแค่ถามว่าวาดอะไรเอง แผลพุดอะไรออกมาตั้งมากตั้งมาย แถมตัวเองยังกระตือรือร้นผิปกติ เหมือนเจ้าตูบที่กระดิกหูกระดิกหางรำเริงเวลาเจ้าของกลับบ้านบ้าง ทำตัวแบบนี้ต่อหน้าคนที่เพิ่งรู้จักกันนี่มันแปลกสุด ๆ ไปเลยไม่ใช่หรือ ไม่รู้หรือกว่าที่ถามมาทั้งหมดครูต้องการอะไร แต่ที่แน่ ๆ ในสายตาคูเพลิน ฉันคงเป็นยายเด็กประหลาดบ้าการ์ตูนแปลงร่างที่ไม่รู้จักโตไปแล้วละ

ครูเพลินนิ่งไป ส่วนตัวฉันเองจากที่ปล่อยไปก็เริ่มเมื่อยก็เริ่มอึดไม่สุข ยกมือขึ้นมาเกาท้ายทอยไปเรื่อยเปื่อย เหมองไปทางอื่นกลับเกลื่อนท่าทาง นำอายุที่เกิดขึ้นเมื่อกี้

“อืม แล้วก็มีอันนี้อีกเนี่ย T ใหญ่ คือ คาบ ที่เร็กซ์ คือ ไดโนเสาร์”

ช่วยด้วย

เกือบลืมไปแล้วนะว่าเขียนอะไรแบบนี้ลงไปด้วย

“F คือแรง FF คือบะหมี่ โห วาดรูปบะหมี่เอาไว้จริงด้วย”

“เฮ้อ ครูคะอันนั้นมัน...”

ฉันยังไม่ทันได้พูดอะไร ครูเพลินก็หัวเราะออกมาเสียงดัง ฉันเองยกมือขึ้นมากุมหัวโดยอัตโนมัติ ไม่เคยอายุอะไรขนาดนี้มาก่อน อยากจะใช้ชีวิตดำเนินแทรกแผ่นดินหนีไปเสียตอนนี้เลย ครูน่าจะรอให้ฉันได้แก้ตัว พูดอะไรสักอย่างให้มันดูดีขึ้นกว่านั้นหน่อย ขยายความว่ามันแค่เป็นมุกที่เคยฟังมาผ่าน ๆ หนูแล้วคิดออกตอนทำข้อสอบ บางอันก็อ่านมาจากเว็บไซต์ในอินเทอร์เน็ต ไม่ได้คิดขึ้นมาเอง หรือว่าพูดไปแล้วมันจะแยกว่าเดิมนะ ครูคงจะคิดว่าเป็นคนประเภทไหนที่ใช้เวลาคาบคอมพิวเตอร์ไปสรรหามุกอะไรแบบนี้มาเล่น เฮ้อ เอาเถอะต่อไปให้พูดอะไรไปมันคงไม่ช่วยให้อะไร ๆ ดีขึ้นเท่าไร ไม่อยากอยู่ตรงนี้แล้ว น่าอวยมาก ขอปีบทางนี้ด่วน ไม่สิ เอากระสอบมาเลยยิ่งดี ขอแบบที่คลุมมิดทั้งตัวหัวจรดเท้า ฝ้าคลุมล่องหน คาถาหายตัว อะไรก็ได้ ความรู้สึกกระอักกระอ่วนที่เกิดขึ้นทำให้เท้าฉันขยับเตรียมจะลุกขึ้นจากเก้าอี้ กะว่าจะวิ่งแจ้นกลับบ้านทั้งแบบนี้ แต่แล้วคำพูดต่อมาจากครูเพลินก็ทำให้ฉันชะงัก

“น่าสนใจดีนะจ๊ะ”

“ครูว่าอะไรนะคะ”

“ครูบอกว่าน่าสนใจดีจ๊ะ เพิ่งจะเคยเจอคนที่สนุกกับการวาดกระดาษขนาดนี้นะเนี่ย”

อย่าว่าแต่ครูเลยคะ

ทางนี้ก็เพิ่งจะเคยได้ยินคนพูดด้วยแบบนี้ครั้งแรกเหมือนกัน

“ครูคิดแบบนี้จริง ๆ เหรอคะ” ฉันรีบปรับท่านั่งให้เป็นปกติ ถ้ามัย้าอีกครั้งเพื่อความแน่ใจเมื่อได้ยินประโยคที่ไม่น่าเชื่อ และได้คำตอบเป็นการพยักหน้ายืนยันจากครูเพลินอีกครั้ง ความกังวลที่เคยก่อตัวอยู่ในอกค่อย ๆ คลายลง ฉันรู้สึกโล่งใจ มั่นใจได้แล้วว่ารอดตัวจากการโดนแฉ ยิ่งไปกว่านั้นยังได้รับคำชมมาด้วย ถึงจะไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรแต่ความรู้สึกที่เกิดขึ้นตอนนี้มันดีอย่างบอกไม่ถูก

ครูเพลินยิ้มกว้างก่อนจะยื่นเสื้อเอนกระดาศไบหนึ่งมาตรงฉัน ฉันรับมาถือไว้แบบงง ๆ กวาดสายตาอ่านแล้วก็ต้องแปลกใจ มันเป็นรายละเอียดของการประกวดอะไรสักอย่าง ด้านหลังมีไบสมัครแนบมาด้วย และถึงจะอ่านครบถ้วนทุกตัวอักษรเรียบร้อยแล้วก็ไม่เข้าใจอยู่ดีว่าครูยื่นสิ่งนี้มาให้ฉันทำไม

“ครูอยากจะชวนพรอนท์ลงประกวดรายการนี้ พรอนท์สนใจหรือเปล่า”

วันนี้เรื่องไม่คาดฝันเกิดขึ้นเยอะเกินไปแล้ว

“โห ครูคะ อย่างหนูเนี่ยนะคะ” นี่มันต้องเป็นเรื่องเข้าใจผิดอะไรกันแน่ ๆ เด็กในโรงเรียนมีเป็นพันคน เอาแค่เฉพาะในระดับชั้นม. ๕ มีตั้งหลายร้อยเด็กสายวิทย์กว่าร้อยชีวิตมีคนเก่งกว่าฉันอีกตั้งมากมาย พวกเด็กห้องหนึ่งที่เป็นตัวแทนไปแข่งประจำ เด็กห้องสองที่เก่งไม่แพ้กัน หรือแม้แต่เพื่อน ๆ ห้องสามของฉัน แน่นอนว่ามีคนเก่งกว่าฉันอีกตั้งมากมาย มันจะเป็นฉันไปได้อย่างไร ถ้าแข่งกิน แข่งนอน แข่งซีเกียจยังพอว่าไปอย่าง เป็นการแข่งชันวิชาการแบบนี้คนอย่างฉันมันจะไปทำอะไรได้

“อย่างพรอนท์นี่แหละ”

“ไม่ใช่แล้วคะ ขวนผิดคนแล้วครู”

“ไม่มีผิดแน่นอนอยู่แล้ว คนที่อ่านจิตวิทยาวิทยาศาสตร์แล้วมีไอเดียสนุก ๆ อย่างพรอนท์ที่ต้องทำได้แน่” ครูเพลินยังยืนยันคำเดิมด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ท่าทางเต็มเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ ต่างกับฉันที่ไม่มีความมั่นใจเลยแม้แต่คนเดียว ฉันมองกระดาษในมือสลับกับหน้าครูเพลินไปมา เหตุการณ์นี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน และฉันไม่เคยคิดเลยว่ามันจะเกิดขึ้น เด็กหลังห้องอย่างฉันกับคำว่า ‘ตัวแทนโรงเรียน’ ไม่ได้ใกล้เคียงกันเลยสักนิด โอกาสเหล่านี้ไม่เคยถูกหยิบยื่นมา ถึงมือจนเชื่อไปแล้วว่ามันไม่ใช่ของตัวเอง เป็นเหมือนอาณาเขตหวงห้าม สงวนเอาไว้ให้กับผู้ที่ถูกเลือกเท่านั้น ไม่มีทางที่จะทะลุทะลวงล้ำเข้าไปง่าย ๆ

ไม่น่าเชื่อว่าวันนี้ทางเข้าที่เคยปิดตายกลับเปิดกว้างรอพร้อมให้เดินเข้าไปหาเต็มที่

“ลองทำอะไรใหม่ ๆ ที่ไม่เคยทำดู อาจจะทำให้พรอนท์ค้นพบอะไรเจ๋ง ๆ หรือไม่แน่ว่าบางที...”

ถึงจะไม่เคยคิดอยากจะทำอะไรแบบนี้มาก่อน
ถึงจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองจะทำได้หรือไม่

“พรอนท์อาจจะได้คำตอบในเรื่องที่สงสัยอยู่ก็ได้นะ”

ลองดูสักตั้งคงไม่เสียหายอะไรหรอกมั้ง

๑๗

คู่กัด

ในที่สุดงานบอว์ตให้ความรู้ของห้องก็ผ่านพ้นไปด้วยดี บอว์ตออกมา
สมบูรณ์ตามแผนที่วางเอาไว้ การนำเสนอราบรื่นไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง คุณครูชื่นชม
ว่าพวกเราสามารถจัดบอว์ตได้ดี บอว์ตหลังห้องขนาดเล็ก ๆ ยังสามารถนำเสนอ
ข้อมูลมากมาย และเข้าใจง่าย นอกจากนี้ยังตกแต่งอย่างสวยงาม มีลูกเล่น
น่าสนใจ ได้ยินแบบนั้นแล้วฉันก็เบาใจ คะแนนของพวกเราทั้งห้องคงจะต้องดี
อย่างแน่นอน ที่ผ่านมามีอะไรมากมาย มีปัญหายุ่งยากบ้างแต่ถ้างานออกมาดี
มันก็คุ้มค่าเหนื่อย ทันทีที่หมดคาบเรียน ฉันคว้าปากกาแดงขีดฆ่ารายการ
ในสมุดปฏิทิน รู้สึกโล่งอกที่สามารถจัดการภาระงานไปได้อีกหนึ่งอย่าง
ถึงแม้ว่าจะเป็นเพียงหนึ่งในสิบอย่างที่ต้องทำ

ไม่สิ ตอนนี้งานกำลังจะกลายเป็นสิบเอ็ดอย่างแล้ว

“ครูดีใจนะที่ปีนี้เธอจะลงสอบคัดตัวไปแข่งให้หมวดวิทยาศาสตร์อีก
ต้องได้เป็นตัวแทนอีกแน่ ๆ ครูรับประกัน”

คาบชมรม ฉันเดินตามหลังคุณครูยูภาไปห้องพักครูระยะทาง
จากห้องเรียนไปถึงห้องพักครูที่ก่อนเคยเดินได้สบาย ๆ ครูได้ยวบก็ถึงกลับยาว
เป็นกิโล โกลสูดลูกหูลูกตา เดินมานานแล้วไม่มีที่ท่าจะถึงสักทีเมื่อต้องฟังประวัติ
การแข่งขันครั้งก่อน ๆ ของตัวฉันเองระหว่างทางที่เดินด้วย

ปรากฏการณ์นี้สามารถอธิบายได้ด้วยหลักการเดียวกันกับเรื่องเวลา เวลาเดินช้าลงเมื่อเรารู้สึกทุกซิกซ์ใจฉันใด ระยะทางที่เคยสั้น ถ้าเดินไปพร้อมกับความรู้สึกไม่ดี ทางเดินย่อมไกลขึ้นฉันนั้น ช่างเป็นการค้นพบที่ไม่น่าตื่นเต้นเอาเสียเลย เพราะมันแลงมาด้วยน้ำหนักรกดทับมากมายที่ไหลหนักจนฉันอยากแก้งเป็นลมทั้งตัวเอาหัวกระแทกพื้น สลบไปสักสองสามวันน่าจะดี เหนื่อยที่จะฟังแล้วแต่ทำอะไรไม่ได้

ไม่น่าเลย ไม่น่าเลย ไม่น่าเลย

ค่านั่งขึ้นในหัวทุกครั้งที่ฉันก้าวเท้า เกลียดทุกครั้งที่ต้องคิดแบบนี้ ทำตัวเองแท้ ๆ ที่ผ่านมานิสัยปฏิเสธคนไม่เป็นนำความหายนะมาให้จนต้องพูดว่า 'ไม่น่าเลย' หลายต่อหลายครั้ง ตอบรับช่วยเหลือคนอื่นไปแบบไม่คิด ระบบชีวิตของฉันรวนไปหมด เอาเวลาที่ควรจะทำเพื่อตัวเองไปทำเพื่อคนอื่น เอาเวลาที่ควรจะทำก่อนไปทดแทนช่วงเวลาทำงานของตัวเอง เหนื่อยแทบตาย ตั้งคำถามกับตัวเอง อยู่ทุกครั้งว่าทำเพื่ออะไร ไม่เกี่ยวกับเราเสียหน่อย เราไม่ทำก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร คิดได้แบบนี้จึงสัญญาใจกับตัวเองว่าจะไม่ยอมให้มีครั้งหน้าอีกแล้ว

ฉันผิดสัญญากับตัวเองไม่รู้ครั้งที่เท่าไร พร่ำบอกตัวเองว่าไม่เอาแล้วนะ แต่ยังมีมาอีกเรื่อย ๆ ไม่ขาด ครั้งนี้สุดส่าหคิดว่าตัวเองหนักแน่นมากพอ เหนื่อยมากจนขีดแล้ว อยากรู้ก็จะยืนยันตามความต้องการของตัวเองให้ได้ คิดเหตุผลเป็นร้อยเป็นพันเอาไว้เพื่อปฏิเสธ พอคุณครูขอร้องเข้าหน่อย สิ่งทีพูดมาได้ต่างไปจากทุกครั้ง ขอว่าเราเป็นคนเดียวที่น่าจะช่วยเหลือได้ ถ้าเป็นเราจะต้องทำได้แน่นอน ไม่รู้เพราะอะไร รู้ตัวอีกทีก็ตอบตกลงไปทุก ๆ ข้อเสนอที่ครูว่ามา

“ปีที่แล้วทำคะแนนได้ดีติดอันดับสูงทั้งสองวิชา ปีนี้คงติดอันดับอีกแน่นอนเลยล่ะ”

เรื่อง 'ไม่น่าเลย' ลำดับที่หนึ่ง

ฉันตัดสินใจเรื่องการแข่งขันวิชาการประจำปีนี้เรียบร้อยแล้ว ชีวิตวิทยากับเคมี วิชาของหมวดวิทยาศาสตร์ทั้งคู่ การคัดเลือกจะมีขึ้นในอีกสองอาทิตย์ ที่แรกตั้งใจว่าจะลงสมัครคัดเลือกชีวิตวิทยากับสังคม อยากรจะเปลี่ยนบรรยากาศจากวิชาวิทย์ ๆ บ้าง สักหนึ่งวิชาก็ยังดี พอออกคุณครูหมวดวิทยาศาสตร์ไปแบบนี้ฉันดูเหมือนท่านจะไม่เห็นด้วยเท่าไร คุณครูอยากให้ฉันลงหมวดวิทยาศาสตร์เป็นหลักให้สมกับฐานะเด็กวิทย์ห้องหนึ่ง ใช้ไม่ตาย เอาศักดิ์ศรีของความเป็นเด็กวิทย์มาพูด ประกอบกับจำนวนเพื่อนห้องหนึ่งที่ลงข้อสอบคัดเลือกมีไม่มากนัก ฉันจำใจต้องเลือกเพิ่มหนึ่งวิชาระหว่างเคมีกับฟิสิกส์แน่นอน ฉันเลือกเคมีแบบไม่คิด

“อีกรายการอาจจะมากะทันหันไปหน่อย ตอนแรกนึกว่าจะหาคนไปแข่งไม่ทันแล้ว ขึ้นเตรียมการช้ากว่านี้ไม่ได้แน่ ๆ ดีนะ นึกถึงจริยธรรมขึ้นมา ครูคิดอยู่แล้ว เชื่อว่าถ้าเป็นเด็กที่ขยันอย่างเธอจะต้องยอมตกลง”

เรื่อง 'ไม่น่าเลย' ลำดับที่สอง

เตรียมสอบคัดตัวเพื่อไปแข่งขันสองวิชาคงยังวุ่นวายไม่มากพอ ฉันหาเรื่องใส่ตัวอีกครั้งกับการรับข้อเสนอลงแข่งวิชาการประกวดอีกหนึ่งรายการ ครูยุภาบอกคร่าว ๆ เพียงว่าเป็นการแสดงเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ อะไรทำนองนั้น จดหมายเชิญเข้าร่วมเพิ่งมาถึงโรงเรียนไม่นาน อ่านเนื้อหาในจดหมายแล้วพบว่าเหลือเวลาอีกประมาณหนึ่งเดือนจะถึงวันแข่งแล้ว ครูยุภาแอบกระซิบว่า ครูใหญ่ให้ความสำคัญกับการประกวดรายการนี้พอสมควร ยินทรานว่าอย่างไรแล้ว จะต้องส่งแข่งให้ได้ น่าจะช่วยรับรองคุณภาพการเรียนการสอนภาควิทยาศาสตร์ของโรงเรียนได้ดียิ่งขึ้นไปอีก

ตอนที่ยืนล้างเลอยู่ ครูบอกกับฉันว่าลองไปฟังดูก่อนจะตัดสินใจอย่างไร ค่อยว่ากันอีกทีแต่พอตกลงว่าจะมาฟังรายละเอียดในวันนี้ฉันกลับโดนมัดมือชก ด้วยคำพูดของคุณสารพัด รู้ตัวอีกที คุณครูยกาก็ส่งชื่อของฉันให้กับคุณครูที่ปรึกษาโครงการนี้ไปแล้ว

สรุปคือฉันลงสมัครสอบแข่งวิชาการไปสองวิชา ต้องเตรียมสอบคัดตัว รวมถึงติวเนื้อหาสำหรับแข่งอย่างเข้มข้น เท่านั้นยังไม่พอ ตอนนี้นั้นกำลังจะลงประกวดอีกรายการซึ่งกระบวนการเตรียมตัววุ่นวายกว่าการสอบแข่งคนเดียวสองเท่า

“งานนี้ไปแข่งเป็นทีม มีเพื่อนคอยช่วยด้วย ไม่เหงาแน่นอน”

สุดท้าย เรื่อง ‘ไม่เอาเลย’ ล้ำดับที่สาม

อย่างน้อย ๆ น่าจะถามรายละเอียดคร่าว ๆ ให้ครบ ถ้ารู้ว่าเป็นการประกวดแบบทีมตั้งแต่แรกอาจจะทำใจแข็งปฏิเสธไปได้ง่าย ๆ แล้วก็ไม่ได้ไม่ใช่ว่าเกลียดการทำงานร่วมกับคนอื่นอะไรขนาดนั้น แต่ถ้าเลือกได้ฉันชอบทำงานคนเดียวมากกว่า โดยเฉพาะกับการประกวด หรือแข่งขัน ชนะก็ดีไปถ้าแพ้แล้วล่ะจะต้องรู้สึกอย่างไร ผิดหวังกับตัวเองมันคงมากพอแล้วถ้าจะต้องมาคิดว่าคนอื่นจะผิดหวัง เพราะเราเป็นเพื่อนร่วมทีมที่พึ่งพาไม่ได้ เหมือนกับที่พวกเขาคิด หรือรู้สึกผิดที่ตัวเองพลาดผิดหวังที่คนอื่นไม่ได้ตั้งใจสู้แข่งคนเดียว รับความรู้สึกทั้งหมดคนเดียว แบบนั้นดีกว่าเป็นไหน ๆ

“โรงเรียนเราไม่เคยส่งแข่งรายการนี้มาก่อน ถ้าหากว่าทำได้จะสร้างชื่อให้โรงเรียนเลยนะ น่าภูมิใจจริง ๆ”

คงจะเป็นอย่างนั้น รู้อยู่แก่ใจว่าการอ่านหนังสือเตรียมสอบแข่ง
สองวิชาไม่ใช่เรื่องง่าย ชีวิตช่วงนี้ยังมีอะไรหลาย ๆ อย่างให้ต้องจัดการ
ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของตัวเอง หรือเรื่องที่บ้าน ทั้งที่ไม่รู้ว่าตัวเองจะรับผิดชอบทุกสิ่ง
ทุกอย่างได้หรือเปล่า ทั้งที่อาจจะต้องรู้สึกเหนื่อยมากกว่าเดิมหลายเท่า
ทั้งที่รู้แบบนั้นแล้ว ก็ยังตอบตกลง ไม่รู้ว่าเพราะปฏิเสธไม่เป็น
หรือไม่อยากปฏิเสธกันแน่

สุดท้ายแล้วฉันก็ยังโยยหาความภูมิใจแบบเดิม ๆ กระจายชัยชนะ
อยากกลับไปยืนจุดเดิมที่เคยยืนใจจะขาดอยากกลับไปเป็นที่ยอมรับเหมือนเดิม
อีกครั้ง ไม่อยากทำให้ใครก็ตามต้องผิดหวังในตัวฉันอีกแล้ว การฝืนใจทำในสิ่งที่
ไม่อยากทำอีกสักครั้งคงเป็นอีกหนึ่งทางที่จะทวงความเป็นเฟิร์สในสายตาทุกคน
กลับมา ทำให้ภาพฝันร้ายที่ตามหลอกหลอนหายไป และก้าวข้ามผ่าน
ความรู้สึกไม่ดีในใจไปให้ได้เสียที

เส้นทางยาวไกลสิ้นสุด ตรงหน้าฉันคือประตูของหมวดวิทยาศาสตร์
ถอยหลังกลับไม่ได้ มีแต่ต้องเดินหน้าลูกเดียว

หวังว่าฉันจะตัดสินใจไม่ผิด และขอให้หลังจากนี้ ไม่มีคำว่า 'ไม่น่าเลย'
อีกแล้ว

“พาจิรัชญามาแล้วคะคุณครูเพลิน”

คุณครูยูภาเดินนำหน้าพาฉันไปยังโต๊ะตัวยาวที่อยู่กลางห้องหมวด
วิทยาศาสตร์ ท่านกล่าวขึ้นเพื่อแนะนำฉันกับคุณครูที่ฉันไม่รู้จัก ฉันจึงรีบยกมือขึ้น
สวัสดี ครั้นเงยหน้าขึ้นแล้วเลื่อนสายตามองไปข้างตัวคุณครูเพลินก็ต้องตกใจ
ใบหน้าที่ฉันจำได้เป็นอย่างดี ผมเปียสองข้างมัดตลก ๆ สมุดวาดรูปสภาพยับเยิน
กับดินสอสีแท่งสั้นกระจายอยู่บนโต๊ะ เธอเพิ่งจะเงยหน้าขึ้นมาจากสมุดของเธอ
และส่งยิ้มมาให้

ต่างกับฉันที่ในตอนนี้นี้ริมฝีปากเหี่ยยดเป็นเส้นตรงก่อนเบ้ลงจนแทบจะเป็นครึ่งวงกลม อีกนิดสามารถเอาไปใช้สร้างมูมแทนไม้โพรแทรกเตอร์ได้เลย

ไม่น่าเลย ไม่น่าเลย ไม่น่าเลย

ไม่น่าเลย...

ยังไม่ทันจะได้เริ่มทำอะไร เสียงในหัวฉันก็ตั้งขึ้นอีกครั้ง เอาแล้วไง เอาใจดีล่ะ วึ่งหนีเลยดีไหม รวบรวมความกล้าสักนิดสักหน่อยหันไปบอกคุณครูว่าไม่เอาแล้วได้หรือเปล่า สารพัดวิธีการหลบหนีออกจากสถานการณ์นี้ผัดกันโผล่ขึ้นมาในความคิด ดูท่าว่าจะไม่มีอันไหนใช้ได้จริง ฉันทำได้แค่นิ่ง ๆ มองหน้าเจ้าตัวปัญหาที่ยิ้มแฉ่งอยู่ตรงหน้ามองเธอสลับกับคุณครูคนใหม่ ทั้งคู่ยิ้มแบ๊วไม่ต่างกัน ทุกคนดูมีความสุขดีเหลือเกินเหมือนจะมีแค่ฉันคนเดียวที่ไม่เข้าใจสถานการณ์ในตอนนี

“สวัสดิ์จ๊ะ ครูชื่อครูเพลินนะ เป็นครูที่ปรึกษาสำหรับภาวระกวดนี้ ส่วนนี้...ไม่รู้ว้าเธอสองคนรู้จักกันมาก่อนหรือเปล่านะ”

คุณครูแนะนำตัวก่อนจะผายมือไปหาคนที่นั่งอยู่ข้างตัว ฉันส่ายหน้าไม่ได้ตอบคำถามของครูเพลิน แต่กำลังพยายามปฏิเสธภาพที่เห็น

“พรอนท์ จีรัชญาจากห้องสาม”

ฉันภาวนาขอให้ครูไม่พูดคำนั้นออกมา ขอให้มันไม่ใช่อย่างที่ฉันคิดได้โปรดเถอะคะคุณครู

“เพื่อนร่วมทีมของเธอ”

“เออละ ร่ายละเอียดคร่าว ๆ ตามที่ครูบอกไปนะ ถ้าไม่เข้าใจอะไรก็ศึกษาจากรายละเอียดการประกวด ครูเตรียมมาให้สองชุดเลย ขอตัวไปเคลียร์งานสักครู่ นะ เดี่ยวจะรีบกลับมา”

หลังจากที่ฟังคุณครูเพลินอธิบายรายละเอียดการประกวดให้เราเข้าใจ ยังไม่ทันที่พวกเราจะเริ่มทำอะไรต่อ คุณครูเพลินก็ถูกเรียกตัวไปช่วยจัดการแผนการเรียนการสอนพอดี ส่วนคุณครูสอนภาษาของพวกเรา ท่านกลับไปนั่งทำงานที่โต๊ะของตัวเองตั้งฝากฝั่งฉันกับครูเพลินแล้ว ที่โต๊ะด้วยยาวจึงมีแค่ฉันกับเพื่อนร่วมทีมที่ไม่อยากสนิทด้วยเท่านั้น ฉันถอนหายใจแล้วหยิบสมุดโน้ตคู่มือมาเปิดไปพลาง ๆ ลองหาเนื้อหาที่น่าสนใจพอจะนำมาใช้ได้บ้าง ในขณะที่อีกคนกำลังพยายามเลียงดินสอเอาไว้บนจมูก

“นี่” ฉันเรียก อย่างน้อยก็เพื่อเตือนอีกคนว่ากายกรรมแมวหน้าที่เธอกำลังทำอยู่รบกวนสมาธิของฉัน

“ว่าไง มีอะไรเธอ” ดินสอร่วงลงในจังหวะนั้นพอดี เธอตอบรับด้วยน้ำเสียงร่าเริงชวนให้ฉันหงุดหงิด ยิ่งเห็นรอยยิ้มกว้างกับท่าทางสบาย ๆ ทำให้ฉันย้อนกลับไปคิดถึงเหตุการณ์ในห้องพยาบาล ฉันไม่อยากจะคุยกับเธอต่ออะไรที่คิดว่าอาจจะพูด จะถามก็พับเก็บใส่กระเป๋าไปจนหมด ฉันจึงไม่พูดอะไรแล้วคว้ารายละเอียดของขึ้นมาอ่านดูอีกรอบ

กิจกรรมการแข่งขันวิชาการ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หมวดวิทยาศาสตร์ ประกวดการแสดงวิทยาศาสตร์สร้างสรรค์ ในหัวข้อ วิทยาศาสตร์มหัศจรรย์ นักเรียนแต่ละทีมต้องทำการแสดงอธิบายหลักการทางวิทยาศาสตร์ให้สอดคล้องกับหัวข้อ นำเสนอให้ตื่นตาตื่นใจ แสดงออกให้เห็นว่าวิทยาศาสตร์เป็นเรื่องที่สนุก เข้าใจง่าย เข้าถึงง่าย ไม่จำกัดอยู่เพียงแต่ในห้องทดลองเท่านั้น ใคร ๆ ก็สามารถจะเรียนรู้ และเข้าถึงเรื่องวิทยาศาสตร์ได้

เท่าที่ดูแล้วถึงจะเป็นสิ่งที่ฉันไม่ถนัด แต่คิดว่าไม่น่ายากเกินความสามารถ เพราะฉะนั้น ปัญหาใหญ่ตอนนี้ น่าจะเป็นเพื่อนร่วมทีมมากกว่า

ฉันมองหน้าคนที่นั่งยิ้มระรื่นอยู่ฝั่งตรงข้ามแล้วเริ่มคิดประมวลผล อันที่จริงตั้งแต่วันนั้นฉันก็พอจะรู้จักอีกฝ่ายจากคำบอกเล่าของเพื่อน ๆ ฟรอนท์เป็นนักเรียนห้องสามคนหนึ่งที่สนิทกับคนอื่นมากมายไปหมด ใคร ๆ ก็บอกกับฉันว่า เธอเป็นเพื่อนที่น่ารักไม่มีพิษมีภัยคนหนึ่ง ฉันฟังแล้วกลอกตาไปประมาณสามสี่ที เห็นจะได้ ส่วนเรื่องความสามารถ ความสนใจ รวมถึงเหตุผลที่เธอเข้าร่วมการประกวดนี้ ฉันไม่รู้อะไรทั้งนั้น แต่สำหรับฉันแล้ว ไม่ว่าจะทำงานกับใคร สิ่งที่สำคัญที่สุดในการทำงานร่วมกัน คือ การสื่อสาร ซึ่งหากดูจากเหตุการณ์ที่ผ่านมา ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะเริ่มพูดคุยกับเธออย่างไร จบตั้งแต่ยังไม่เริ่มสามารถสรุปได้ในทันทีว่าความเป็นไปได้ที่จะทำงานร่วมกับคน ๆ นั้นน้อยนิด ต่ำเตี้ยเรียดิน ชนิดที่เรียกได้ว่าแทบเป็นไปไม่ได้ อย่าว่าแต่แข่งให้ชนะเลย การแสดงจะออกมาเป็นรูปเป็นร่างได้หรือเปล่า ฉันไม่สามารถจินตนาการการทำงานร่วมกับเธอได้จริง ๆ

ไม่น่าเลย ไม่น่าเลย ไม่น่าเลย

อุตส่าห์คิดเอาไว้แล้วเชื่อว่าจะไม่รู้สึกแบบนี้อีกแล้ว

“เรียกเราแล้วก็ไม่พูดอะไร เอาแต่ถอนหายใจอยู่ได้” เธอพูดแล้วหยิบเอกสารของเธอขึ้นมาเปิด ฉันแปลกใจนิดหน่อยที่เห็นภาพนั้น นี่เธอกำลังเริ่มอ่านรายละเอียดหรือ ไม่น่าเชื่อ หรือว่าเธอจะจริงจังมากกว่าที่ฉันคิดเอาไว้ นี่จะเป็นจังหวะที่ดีในการเริ่มบทสนทนาหรือเปล่า เพื่อให้งานมันเดินหน้าต่อไปได้ ฉันจึงนั่งสังเกตการกระทำของเธออีกสักพัก หวังว่าจะหาโอกาสดี ๆ เปิดประเด็นเรื่องการประกวด แต่แล้วแทนที่เธอจะชวนฉันศึกษารายละเอียด หรือออกความคิดเห็นสำหรับการแสดง

เธอกลับหยิบดินสอแท่งสั้นที่เพิ่งตกลงจากจมูกมาใช้ขีดเขียนอย่างที่ควรจะเป็น ทุกอย่างเกือบจะตกลงตัวถูกที่ถูกต้อง ถ้าเธอไม่ได้ใช้เอกสารเป็นกระดาษวาดของเล่นของเธอ

คิดอะไรอยู่ คาดหวังอะไรไปแล้ว

“เราชื่อพรอนทีนะ อยู่ห้องสาม” ฉันทขมวดคิ้วเมื่ออีกฝ่ายแนะนำตัวขึ้นแบบไม่มีปีไม่มีชลุ่ย แกรมยังง่วนอยู่กับการวาดรูปเล่น ไม่ยอมเมยหน้าขึ้นมามองฉันสักนิด ก่อนหน้านั้นครูเพลินแนะนำเธอให้ฉันรู้จักไปแล้ว ที่สำคัญฉันรู้ชื่อเธอเรียบร้อยแล้วด้วย ไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะพูดซ้ำอีกเป็นครั้งที่สอง

“เรารู้ชื่อของเธอแล้ว เราควรจะเริ่มคุยกันเรื่องการแสดงได้แล้วนะ”

“ก่อนจะคุยเรื่องการแสดงเรายังไม่รู้จักกันเลยนี่นา เธอจะไม่แนะนำตัวหน่อยหรือ”

อะไรกัน เธอน่าจะรู้แล้วว่าฉันชื่ออะไร ฉันทจะต้องแนะนำตัวใหม่อีกครั้ง เพียงแค่เพราะฉันไม่ได้แนะนำตัวด้วยตัวเองนั่นแหละ

“เถอะน่า” พรอนทีรีบเร้า

“เฮ้อ ก็ได้ เราชื่อเฟิร์ส อยู่ห้องหนึ่ง พอใจหรือยัง”

“โอเค ยินดีที่ได้รู้จักนะเฟิร์ส”

ยินดีที่ได้รู้จัก...นี่เป็นประโยคที่ควรจะต้องพูดกับคนที่ส่งเสียงรบกวนในห้องพยาบาลพูดจาไม่น่าฟังตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอ แกรมยังนั่งอยู่ข้าง ๆ กันมาเป็นสิบยี่สิบนาทีแล้วเนี่ยนะ

เพิ่งจะมาพูดเอาป่านนี้ ถ้าคิดจะพูดทำไมไม่พูดตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกันเล่า
มาพูดยินดีที่ได้รู้จักตอนนี้ให้มันได้อะไรขึ้นมา ถ้าดับผิดเพื่อนไปหมดแล้ว

“ชื่อจริงเราเหมือนกัน ชื่อเล่นก็คล้าย ๆ กัน นี่...ถามได้ไหม เธอเกิดวัน
อะไร”

จะขออนุญาตทำไมละทั้ง ๆ ที่ตัวเองถามมาแล้ว!

“วันพฤหัสบดี”

“จริงเหอ! วันเดียวกันเลย”

“พรหมลิขิตชัด ๆ”

ทางนี้ขออนุญาตเรียกว่าเวรกรรมแล้วกัน...

“ถ้าเกิดเดือนเดียว วันที่เดียวกันอีกนี้จะสุดยอดไปเลยนะ เราเกิดเดือน
กุมภาพันธ์ แล้วเธอล่ะ”

“เราเกิดเดือนกันยายน”

ถามข้อมูลเกี่ยวกับตัวฉันไปทำไมนักหนา จะทำสารคดีชีวิตฉันหรือไง

“กรุปเลือดล่ะ เราเลือดกรุป O นะ ดูอย่างเธอ น่าจะกรุปเลือด... อีเอ็ม A หรือเปล่า”

“เปล่า”

นี่มันไม่เห็นจะเกี่ยวกับการประกวดตรงไหนเลย

“หรือว่า AB!”

“B ต่างหาก”

เฮ้อ

หมดกัน ฉันไม่มีสมาธิแล้ว ทำอะไรอยู่เนี่ย อ่านอะไรก็ไม่รู้เรื่อง หัวสมองตื้อไม่รู้จะเริ่มอย่างไรกับงาน เธอคนนี่ทำให้ลำดับความคิดของฉันปั่นป่วนไปหมด หยุดพุดหยุดชักหยุดตามสักทีเถอะเจ้าหนูจ๋าโม ตอนนี่เหมือนมีเธอ สักยี่สิบคนยืนล้อมหน้าล้อมหลังฉันอยู่ ผลัดกันสะกิดไหล่ให้หันไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ ชวนคุยเรื่องอะไรก็ไม่รู้ ส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวน่ารำคาญ

“แล้วเธอ...”

“ขอล่ะ เราขออยู่เงียบ ๆ สักพักนะ”

ยอมแพ้แล้วล่ะ ไม่อยากต่อล้อต่อเถียงอะไรทั้งนั้น

ไม่มีแรงจะพูด ไม่อยากจะคิดอะไรแล้วด้วย ฉันพุดหน้าลงกับโต๊ะ
หลับตาขังตัวเองอยู่ในโลกหลังเปลือกตามืดสนิท ไม่เคยเจออะไรแบบนี้มาก่อน
ไม่รู้เลยว่าจะต้องรับมืออย่างไร ทำไมถึงเป็นคนพุดจาไม่รู้เรื่องแบบนี้
ต้องการอะไรจากฉันกันแน่

วันนั้นเธอบอกว่าเรื่องของฉันเป็นเรื่องเล็ก ๆ ทั้งที่สำหรับฉันแล้ว
กับทุกเรื่องที่ฉันทุ่มเท มันไม่เคยมีเรื่องอะไรเป็นเรื่องเล็ก ๆ ถ้าหากว่า
ฉันทำไม่ได้อย่างที่หวังไว้ ฉันก็มีสิทธิ์ที่จะเสียใจ มีสิทธิ์ที่จะรู้สึกแยเหมือนกัน
เอาแต่พูดว่าให้ฉันมันเป็นคนเก่ง ไม่นานเดี๋ยวก็คงทำได้อีก รู้ดีไปหมด รู้มากกว่า
ตัวฉันเองอีก คนที่ไม่มีแล้วแม้แต่ความมั่นใจ ไม่เชื่ออีกต่อไปแล้วว่าตัวเองเป็น
คนเก่งอย่างที่ใครเขาพุดกันเธอบอกกับฉันให้พยายามขึ้นอีก ให้สู้อีกฉันก็สู้แล้ว
สู้จนไม่รู้จะไ้แล้ว ไม่เข้าใจอะไรเลยแท้ ๆ เป็นพุดดี จนวันนี้ก็เอาแต่พุด
เรื่องอะไรไม่รู้ หรือนี่ที่มาลงประกวดรายการนี้ เพราะรู้มาก่อนว่าฉันจะเข้าร่วม
เหมือนกัน ต้องการจะป่วนฉันให้ได้เลยใช่ไหม ต้องให้ฉันทำอะไรสักอย่างฟังอีก
ใช่ไหมถึงจะพอใจ

ฉันควรจะทำอย่างไรดี ความหวังที่จะทวงคืนตัวตนของตัวเองกลับมา
เป้าหมายที่อยากจะเอาชนะจนกลับมาชื่นชมให้ได้ ปันปีไม่เหลือชิ้นดีแล้ว ฉันจะมา
พลาดหวังอีกครั้ง เพราะคนที่ไม่เอาจริงเอาจึงคนนั้นนะเธอ มันน่าโมโหมากเกินกว่า
จะยอมรับได้เสียอีก เอกสารกลายเป็นกระดาษวาดรูปเล่น แทนที่จะช่วยคิดช่วยหา
ข้อมูลกลับเล่นควงปากกา ไม่มีเหตุผลสักนิด ไม่เคยมีประสบการณ์ ไม่มีแม้
ความตั้งใจ ไม่ใช่ว่าครูใหญ่ฝากความหวังไว้กับการแข่งขันครั้งนี้มาก ๆ เธอ
ยิ่งคิดยิ่งไม่เข้าใจว่าทำไมครูถึงเลือกคนแบบนี้มา

“จะทำอะไรกันแน่ ลงประกวดรายการนี้ทำไม” ฉันทนเก็บความสงสัยนี้
เอาไว้ไม่ไหว จึงเงยหน้าขึ้นมาแล้วเอ่ยปากถาม ครั้งนี้เธอยอมละสายตาจาก
กระดาษแล้วหันหน้ามามองหน้าฉันเสียที

“ทำไมละ ทำไมจะไม่ได้ คิดว่ามีแต่พวกเด็กห้องหนึ่งที่เป็นตัวแทนโรงเรียนได้หรือไง” พรอนท์ขมวดคิ้วมุ่น เธอวางดินสอลงกับโต๊ะ ยกแขนขึ้นกอดอกก่อนจะตอบฉัน น้ำเสียงยียวนกวนประสาทแบบที่ฉันไม่ชอบกลับมาแล้ว ต่างกับเมื่อครู่ลิบลับ ฉันรู้ได้ในทันทีว่าเธอเริ่มจะอารมณ์ไม่ดี ไม่ต่างกับฉันในตอนนั้น เธอเริ่มหงุดหงิดเช่นกันเพราะไม่ได้คำตอบที่ต้องการ

“เราถามดี ๆ นะ นี่ตั้งใจกับการแข่งครั้งนี้จริงหรือเปล่า” ฉันถามย้ำ พรอนท์ทำท่าครุ่นคิด แ่นละ ท่าทางที่เห็นต้องทำไปเพื่อต้องการจะยั่วโมโหฉันแน่ ๆ ไม่นานเธอก็ยกไหล่ คำตอบของเธอทำเอาฉันฉุนกิน

“เราว่าเราก็เริ่มต้นด้วยการคุยดี ๆ นะ คนแถวนี้หรือเปล่าที่เริ่มพูดจาไม่ดีด้วยก่อน เราจะมีเหตุผลอะไรมันก็เรื่องของเราใหม่ ไม่เห็นเกี่ยวเลยนี่ว่าจริงจังหรือไม่ ตั้งใจหรือเปล่า จุดประสงค์ในเอกสารก็บอกไว้แล้วว่าเพื่อนักเรียนที่สนใจจะเป็นใครก็ได้ ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก”

อย่างนี้เอง สรุปว่าไม่คิดจะจริงจังตั้งแต่แรกอยู่แล้วใช่ไหม ฉันว่าจะไม่พูดอะไรต่อแล้ว เบลีองเวลาเหลือเกินที่ต้องมาต่อปากต่อคำกับคนอย่างเธอ แต่อย่างไรแล้ว ไม่ว่าเธอจะจริงจังหรือไม่ ฉันจะไม่ยอมให้การประกวดครั้งนี้จบแบบขอไปทีแน่นอน ฉันจะรักษาโอกาสสำคัญของฉันเอาไว้ให้ได้ จะทำออกมาให้ดี จะคว้ารางวัลกลับมาให้ได้ ฉันจะไม่ยอมให้ทุกอย่างต้องพังลงอีกเป็นครั้งที่สอง ถ้าเธอจะมาไม้นี้ ฉันเองก็จะไม่เกรงใจแล้วเหมือนกัน

“เราไม่รู้หรอกนะว่าทำไมครูเพลินถึงเลือกเธอมา จะเก่งมาจากไหน ทำอะไรได้แค่ไหนก็ 모르 เราจะไม่ยอมเป็นทีมเดียวกับเธอก็ได้ แต่รู้ไว้ว่าเราจริงจัง และเราจะยอมให้ใครหน้าไหนมาทำให้ทุกอย่างพัง โดยเฉพาะคนที่เอาแต่वादรูปเล่นไปวัน ๆ อย่างเธอ”

ฟังสิ่งที่ฉันจะพูดต่อไปนี่ให้ดี ๆ แล้วจำเอาไว้ให้ขึ้นใจ

“อย่ามาเป็นตัวถ่วงเรากันแล้วกัน”

๑๐

คูห

ทันทีที่คลิปปิดโอทีที่ห้าจบ ฉันก็หาวอ้าปากกว้างแบบไม่อายุใคร แน่แน่นอนว่าต้องถูกคนข้าง ๆ มองตาขวางเข้าจนได้ ยายคนนี้นี่จริง ๆ เลย แค่หาวนิดหาวหน่อยทำเป็นเรื่องใหญ่ไปได้ เจ้าแม่จอมเป๊ะประจำห้องหนึ่งตัวจริงเสียงจริงเลยละ ฉันพยักหน้าแบบสง ๆ รับไปงั้นแล้วหันไปที่จอโทรทัศน์ต่อ คลิปปิดโอทีที่หกเริ่มต้น เด็กผู้หญิงสามคนสวมชุดกาวนั้ใส่แว่นตากันสาร และถูงมือ ดูเฝิน ๆ แล้วเหมือนแฝดสามไม่มีผิด พวกเขาเดินออกมาแนะนำตัวหน้าเวทีด้วยเสียงแหลมสดใส พูดต่อเนื่องกันคนละคำสองคำแล้วเริ่มทำการทดลองที่สร้างความตื่นเต้นให้กับผู้ชมก่อนจะเข้าสู่การอธิบายทฤษฎีประกอบกับแสดงแผ่นความรู้ นำสู่การทดลองต่อไป

นี่มันยุ่งยากกว่าที่ฉันคิดไว้เยอะเลยนะเนี่ย

ฉันทำอะไรลงไป ทั้งชีวิตไม่คิดเลยว่าจะต้องเป็นตัวแทนโรงเรียนไปแข่งขัน หรือประกวดอย่างคนอื่นเขา คำพูดของครูเพลินต้องมีอะไรสักอย่างไม่แน่ว่าอาจจะมีเวทมนตร์ หรือคาถาสะกดจิตใจ ฉันอาจหลงอยู่ในภวังค์ขณะที่ตอปตกลง ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก ฉันตอบรับไปโดยแทบไม่ทันได้คิดให้ดี อาจเป็นเพราะตอนนั้นตื่นเต้น ไม่เคยมีใครมาคุยกับฉันแบบนี้นี่มาก่อน ยอมฟังในเรื่องที่แม้แต่ตัวฉันเองคิดว่ามันเป็นเรื่องราวไร้แก่นสารอย่างตั้งใจ พูดออกมาว่าน่าสนใจ หน้าที่ยังบอกว่าคุณอย่างฉันน่าจะทำได้อีกต่างหาก การที่มีใครสักคนมาเชื่อมั่นในตัวเรา เชื้ออย่างที่ว่าแต่ตัวเราก็ไม่เคยเชื่อมั่นในตัวเองขนาดนี้มาก่อนแรงฮึดมากมายมหาศาลมันมาจากไหนไม่รู้

ฉันเผลอเชื่อไปแล้วละว่าฉันอาจจะทำได้จริง ๆ รู้สึกตื่นเต้นทำทนาย
ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้เริ่มทำอะไรทั้งนั้น ไม่ได้คิดให้ดีคิดว่าจะได้จริง ๆ หรือเปล่า

อีกอย่าง ฉันไม่ชอบเวลาที่ตัวเองมีเรื่องราวให้คิดไม่ตกวนไปเวียนมา
กับเรื่องเส้นทางอนาคต และหาคำตอบไม่ได้สักที หากว่ามันมีสักทางที่จะทำให้ได้รู้
อะไรสักอย่าง ขอแค่มีสักทางที่จะช่วยให้คำตอบกับฉันได้ ถ้ามันไม่ยากลำบาก
จนเกินไป มันก็คุ้มที่จะลองทำทั้งหมดนั้นแหละ ถึงแม้ตอนนี้ตัวฉันเองจะไม่รู้ก็ตาม
ว่านอกจากฉันจะมีข้ออ้างดี ๆ ในการโดดเรียนเพิ่มขึ้นอีกข้อ และเพื่อนร่วมทีม
จอมหยิ่ง ฉันจะได้อะไรอีกจากการร่วมการประกวดครั้งนี้

‘เพื่อนร่วมทีมจอมหยิ่ง’ ซัดเส้นใต้คำนี้ด้วยดินสอสีแดง

ที่แรกทีรู่ว่าจะต้องแข่งเป็นทีม ฉันก็อุ่นใจ มีใครสักคนพยายามไปด้วยกัน
มันก็คงจะสนุก และดีกว่าทำคนเดียวเป็นไหน ๆ แต่แล้วเมื่อได้รับรู้ว่าเพื่อนร่วมทีม
เป็นใครก็รู้ในทันทีว่าการแสดงของโรงเรียนเราต้องพินาศแน่นอนบนถาดตะโกนใส่กัน
ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอ จะทำงานด้วยกันได้หรือ เห็นชัด ๆ แล้วด้วยว่าเขาเป็นคน
ขี้มั่งวอดมากขนาดไหนต่างกับฉันที่ทำตัวเรื่อยเปื่อยล่องลอยไปตามลมขนาดนี้

พอเจอหน้ากันอีกครั้ง สถานการณ์มันชวนอึดอัดอย่างที่คิดไว้จริง ๆ
เธอดูไม่สบายอารมณ์ เอาแต่เบ้าปากใส่ ฉันรู้แหละว่าสาเหตุที่ทำให้เธอหงุดหงิดมัน
เริ่มต้นจากคำพูดของฉันทันที ฉันไม่ลืมว่ามันเคยมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น
และฉันไม่ได้เพิกเฉยแต่อย่างใด ฉันพยายามชวนเธอคุย ไม่รู้จะเปิดด้วย
ประโยคไหน เลยแนะนำตัวไปทั้งอย่างนั้น คิดคำถามอะไรก็ได้ก็ถามออกไป
แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ช่วยอะไร ข้าแล้วยังแหยงอีก เธอแสดงออกอย่างชัดเจนว่า
ไม่ยอมรับฉัน อคติสุดพลัง เกือบจะถอดใจไปแล้ว ถ้าไม่ต้อนรับกันขนาดนี้ไม่ไป
ประกวดแล้วจ้า กลับไปนอนวาดรูปเล่นที่ห้องพยาบาลเหมือนเดิมก็ได้

แต่แล้วเมื่อเธอพูดว่า ‘อย่ามาเป็นตัวถ่วงเราแล้วกัน’ นอกจากคำพูดของ ครูเพลินก็ประโยคนี้นี้แหละที่จุดไฟในตัวให้ลูกโซน เป็นโชคคิของเธอขณะที่หลังจาก คำนั้นครูเพลินก็กลับมากอดบ๊อบบี้ ฉันทเลยไม่ได้พูดอะไรต่อจนกระทั่งถึงเวลา แยกย้ายกลับบ้าน เธอคงคิดว่าฉันจะวิ่งหนี ยอมถอนตัวออกจากการประกวด แน่นนอน เหวะ อย่าหวัง คำพูดแค่นี้หรือ เจ็บกว่านี้ก็ได้เคยโดนมาแล้ว คุณครูตั้งแต่ ชั้นประถม และผู้ใหญ่ที่หวังดีในละแวกบ้านทุกคนสร้างภูมิคุ้มกันไว้ ให้อย่างแข็งแกร่ง อย่าคิดนะว่าแค่เรียนหนังสือเก่งกว่าแล้วจะพูดอะไรกับใครก็ได้ ไม่อยากให้เป็นตัวถ่วงความเจริญเธอหรือ เอาสิ ไม่อยากให้ถ่วงแข่งถ่วงขานัก ฉันทก็จะเกาะอยู่ตรงนี้แหละ เหนียวเหน็บเป็นตุ๊กแก สะบัดไม่หลุดหรือบอกไว้ก่อน ไล่ไปไหนฉันทก็จะไม่ไป เตียวได้รู้กันเลยว่าฉันทคนนี้ทำอะไรได้บ้าง บทจะจริงจัง ก็จริงจังได้ไม่แพ้เธอเหมือนกัน

“นี่เป็นวิดีโอสุดท้ายแล้วละ คิดว่าอย่างไรกันบ้าง” ครูเพลินถามเมื่อ คลิปวิดีโอที่ทักจบ

“เรา...ไม่ทำแบบนี้ได้ใหม่คะครู” ฉันทยกมือขึ้นสุดแขน รีบแสดง ความคิดเห็นเมื่อวิดีโอเล่นจบ ไขว่ว่าการแสดงที่เพิ่งได้ดูไม่ได้ มันสนุกสนานเราใจ ชวนให้กระตือรือร้นอยู่หรืออก แต่ว่าฉันทคิดภาพตัวเองทำแบบนี้มันไม่ออก มองไม่เห็นภาพตัวเองเป็นส่วนหนึ่งในนั้นสักนิด อีกร้อยอย่าง ถ้าได้ลองทำแบบอื่น ดูบ้าง มันน่าจะยิ่งสนุกขึ้นอีก

“อืม เราจะไม่ทำแบบนี้ก็ได้เนะจ๊ะ กติกาไม่ได้กำหนดรูปแบบของการ แสดงไว้ เราสามารถสร้างสรรค์การแสดงได้เต็มที่ แต่ถ้าไม่ทำแบบนี้เราจะทำแบบ ไหนดีละ เฟิร์ส คิดว่าไงจ๊ะ” ครูเพลินทำท่าครุ่นคิด เพิ่งจะรู้จักกันไม่นานแต่ครูเพลิน เป็นหนึ่งในครูที่ฉันทชอบที่สุดตั้งแต่ที่เคยเจอมา เวลาฉันทพูดอะไรก็ตาม ครูเพลินจะ ตั้งใจฟังแล้วถามเหตุผล หรือไม่ก็ชวนคิดชวนคุย หาข้อดีข้อเสียในเรื่องต่าง ๆ ครูไม่เคยตัดสิน หรือสรุปเอาเองว่า ‘ได้’ หรือ ‘ไม่ได้’ ในทันที แต่ครูจะชวน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น จนกว่าพวกเขาจะได้คำตอบร่วมกัน แถมยังเป็นคุณครูที่ ใจดีมาก ๆ

เพราะแบบนี้เลยไม่รู้สึกกลัวที่จะแสดงความคิดเห็น รู้ดีอยู่แล้วว่าครูจะรับฟังฉันเสมอ

“ส่วนมากการแสดงที่ชนะก็เป็นแบบนี้กันทั้งหมด หนูว่ายึดเอาไว้เป็นแนวทางน่าจะดีที่สุดนะคะ”

“ยึดเอาไว้เป็นแนวทาง หมายความว่าเราก็เปลี่ยนรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้ใช่ไหมละ”

อีกแล้ว เท้าเอวเตรียมวิน ตาเขียวบ๊ิดของจริง พุดอะไรไม่ดีไปหมด ไม่เคยถูกใจเธอสักอย่างเลยสินะ บอกอยู่นี่ไงว่าเปลี่ยนรายละเอียดเล็ก ๆ มันก็เปลี่ยนแปลงได้นี่ไม่เห็นจะต้องทำตามอย่างเขาเป๊ะ ๆ ไม่ได้บอกว่าจะเปลี่ยนทั้งหมดเสียหน่อย เธอนี้เป็นพวกบ้าชัยชนะขึ้นสมอง คิดอยากจะทำอะไรก็ทำ

“เฮลละ ๆ เราค่อย ๆ คิดกันไปก็ได้ ก่อนอื่น มีใครพอจะบอกครูได้ไหมว่าสรุปแล้วเราต้องทำอะไรบ้าง” ครูเพลินน่าจะพุดออกกว่าพวกเราไม่ลงรอยกันสักเท่าไรคงจะจับสังเกตได้ตั้งแต่ครั้งแรกที่เรียกพวกเรามาเจอกันนั่นแหละ แถมเมื่อกี้เราก็ตั่งท่าเตรียมจะตีกันให้ได้อีกแล้ว เห็นดังนั้นครูเลยรีบเข้ามาจับแยกอย่างรวดเร็ว ชวนให้พวกเราคุยเรื่องการประกวดต่อ ก่อนที่สถานการณ์จะแยกว่าเดิม

เมื่อกี้นั่งหาเพลินไปหน่อย ฉันจึงใช้เวลาสักนิดเพื่อพยายามจะนึกย้อนกลับไปว่าในคลิปวิดีโอเห็นอะไรบ้าง อืม หลัก ๆ ก็น่าจะเป็นการแสดงเนื้อหา หรือการทดลอง อะไรอีกนะ ทฤษฎี แผ่นความรู้ อุปกรณ์ ฉาก ชุด ยกมือขึ้นมาจนเกือบจะยกนิ้วเข้ามานับด้วยแล้ว ยุ่งยากกว่าที่ฉันคิดไว้มาก มากถึงมากที่สุด ต้องทำอะไรมากมายขนาดนี้ในเวลาไม่ถึงหนึ่งเดือน ไม่รู้จะเริ่มต้นตรงไหนก่อนดี

“เฟิร์สขอเสนอว่าก่อนอื่นเราควรจะเริ่มจากเนื้อหา หรือการทดลอง ที่อยากจะนำเสนอก่อนจะคิดลักษณะการแสดง ต่อยอดไปเป็นบทพูด เมื่อได้ทุกอย่างที่ว่ามานี้แล้วก็ต้องเตรียมอุปกรณ์ ทำแผนความรู้ และอุปกรณ์ประกอบฉากต่าง ๆ ทั้งหมดต้องทำควบคู่ไปกับการซ้อมการแสดงคะแล้วจากที่เฟิร์สศึกษาในเอกสาร เรื่องชุดกำหนดเอาไว้ว่าทีมต้องมีการแต่งกายเหมาะสม ให้เครื่องแบบชุดพละ หรือชุดนักเรียนเป็นฐาน ตกแต่งเพิ่มเติมได้แต่ต้องเป็นไปโดยประหยัด เพราะฉะนั้นเรื่องชุด เฟิร์สว่าเราเอาไว้ท้ายสุดเลยก็ได้คะ”

ในขณะที่ฉันยังนั่งนับนิ้วมือนิ้วเท้าไม่จบ เฟิร์สพูดพร้อมกับเลื่อนแผนงานที่เธอเขียนมาไว้ตรงหน้า ฉันกับครูเพลินค่อย ๆ ชะโงกหน้าเข้าไปดู เธอเขียนรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่เราต้องทำทั้งหมด ตารางปฏิทินตั้งแต่วันนี้จนกระทั่งถึงวันแสดงจริง ข้อควรระวัง หรือแม้แต่เกณฑ์การให้คะแนนที่สรุปมาจากเอกสารรายละเอียดอีกที ยิ่งไปกว่านั้นด้านข้างยังมีข้อดีข้อเสียที่เธอวิเคราะห์มาจากคลิป์วิดีโอทั้งหมดด้วย

เธอเป็นเด็กมอปลายธรรมดา ๆ เหมือนกันจริงเหวอ เป็นเด็กผู้หญิงอายุสิบเจ็ดของจริงใช่ไหม หรือจริง ๆ แล้วเธอเป็นไซบอร์ก มนุษย์ดัดแปลง ปัญญาประดิษฐ์ พุดออกมาเถะว่างค์กรไหนส่งเธอมา อยากจะแหวกไปดูในสมองเธอเลยว่ามีอะไรอยู่ในนั้นบ้าง วัน ๆ คิดอะไรวุ่นเหวอ เด็กตัวท็อปห้องหนึ่งเป็นแบบนี้เหมือนกันทั้งห้องหรือเปล่าเนีย น่ากลัว น่ากลัวเกินไปแล้ว

“ละเอียดยิบขนาดนี้ ครูที่ปรึกษาอย่างครูก็แยะสิ” ครูเพลินพูดติดตลก ส่วนตัวฉันยังคงนั่งอึ้งไม่หาย เฟิร์สปรายตามองฉันอีกครั้ง รู้แล้วว่าเธอจริงจัง รู้ชัดแจ่มแจ้งเลยละ ไม่ต้องโชว์เหนือขนาดนี้ก็ได้ ถึงจะแอบที่อยู่เล็กน้อยที่เฟิร์สสามารถจัดระบบระเบียบทุกสิ่งอย่างได้ในเวลาสั้น ๆ แค่นี้ แต่ฉันไม่ได้ชื่นชมสักเท่าไรหรอก

“เป็นแค่แผนเบื้องต้นค่ะ เฟิร์สคงต้องปรึกษาครูเพลินอีกมาก อ้อ จริง ๆ แล้วเฟิร์สก็เตรียมพวกบทเรียนที่น่าสนใจมานิดหน่อยค่ะ การทดลองด้วย ครูเพลินว่าพอจะใช้ได้ไหมคะ” ถัดจากแผนงานเบื้องต้น เฟิร์สยังคงทำให้ฉันตกใจอย่างต่อเนื่องด้วยการหยิบกระดาษขึ้นมาปึกหนึ่งส่งให้กับครูเพลิน ครูเพลินคงจะตกใจไม่แพ้กัน

“ปกติสนใจเรื่องการทดลองอยู่แล้วเป็นพิเศษหรือเปล่าจ๊ะ”

“เปล่าค่ะ เฟิร์สเพิ่งเริ่มหาข้อมูลหลังจากที่คุยกับครูเพลินครั้งแรก มันเป็นเรื่องที่เฟิร์สไม่ค่อยถนัดเท่าไร แต่คิดว่าตัดสินใจทำแล้วก็ต้องทำให้ดีค่ะ เฟิร์สไม่อยากรู้สึกเสียดายที่ไม่เต็มที่ทีหลัง”

“หามาไม่น้อยเลยนะเนี่ย”

“คะ เท่าที่เฟิร์สลองหาข้อมูลประกอบกับที่ดูวิดีโอวันนี้ เฟิร์สว่าการทดลองที่ยกมาใช้แสดงก็ไม่ได้แตกต่างกันเท่าไรคะ ค่อนข้างจะเป็นเรื่องซ้ำ ๆ ขึ้นอยู่กับวิธีการนำเสนอการทดลองมากกว่าค่ะ ส่วนที่น่าจะเพิ่มคะแนนได้ดีก็น่าจะเป็นการทดลองที่น่าตื่นตาตื่นใจ มีการเปลี่ยนแปลงให้เห็นชัดเจน เหมือนพวกการแสดงมายากลค่ะ”

รู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองกำลังหลุดออกมาจากวงสนทนาเรื่อย ๆ ครูเพลินนั่งเปิดเอกสารที่เฟิร์สเตรียมมาอย่างตั้งใจ เจ้าของข้อมูลที่เรียบเรียงมาอย่างดีก็นำเสนอสิ่งที่เธอเตรียมมาไม่หยุด ฉันไม่สามารถหาช่องว่างเข้าไปแทรกกลางระหว่างบทสนทนาได้เลย ได้แต่นั่งกระพริบตาปริบ ๆ และเตรียมจะหยิบสมุดวาดรูปเล่นขึ้นมาประจำที่อีกครั้ง

“แรงตั้งผิว อินดิเคเตอร์ การแยกชั้นของสสาร อากาศ การจำลองภัยพิบัติ หิม...สิ อันนี้หมายความว่าไงนะจ๊ะ” ครูเพลินกวาดสายตามองรายการไปเรื่อย ๆ และค่อย ๆ อ่านออกเสียงให้พวกเราฟังทีละหัวข้อ

“นอกจากบทเรียน และชื่อการทดลอง เฟิร์สเขียนคำสำคัญ ๆ ที่พอจะนึกออกไว้ด้วยค่ะ พอพูดถึงการแสดงก็จะนึกถึงแสงสีเสียงเหมือนอย่างการแสดงบนเวที ตื่นเต้น สนุกสนาน พูดถึงแสงกับเสียงน่าจะยุ่งยากในการเตรียมการเลยเหลือเอาไว้แค่นี้ แต่ยังไม่แน่ใจว่าจะนำเสนอแบบไหนได้บ้างนะคะ”

แรงตึงผิว อินดิเคเตอร์ การแยกชั้นของสาร อากาศ
การจำลองภัยพิบัติ...สี

โดยที่ไม่รู้ตัว ฉันจดบันทึกทุกคำที่ครูเพลินพูดลงในสมุดวาดรูปของตัวเอง

“หามาเยอะขนาดนี้คงเหนื่อยแฉะเลย เห็นเฟิร์สกระตือรือร้นขนาดนี้ครูก็ดีใจนะ ข้อมูลพวกนี้ใช้ได้แน่นอนจ้ะ แต่ทางที่ดี ครูว่าเฟิร์สกับพรอนท์ควรได้นั่งอ่านข้อมูลพวกนี้แล้วช่วยกันนั่งเลือก ช่วยกันออกความคิดเห็น ช่วยกันคิดการแสดง ทำงานด้วยกันน่าจะสนุกกว่านะ”

ฉันเริ่มควงดินสอในมือ เสียงของครูเพลินลอยเข้ามาเพียงผ่าน ๆ ฉันยังคงฟังสมาธิไปยังหน้ากระดาษ มองคำมากมายที่ตัวเองเพิ่งจะเขียนลงไป ในบทเรียนวิทยาศาสตร์ที่คุ้น ๆ น่าจะเคยเรียนแล้วทั้งนั้น อย่างว่าเรียนอะไรผ่านมาสอบเสร็จ ฉันก็คืนครูไปเกือบหมด ให้อธิบายเป็นเรื่อง ๆ ว่าเกี่ยวกับอะไร มีหลักการอย่างไรบ้างก็ทำไม่ได้หรอก ไม่มีทางทำได้แน่นอน แต่เชื่อว่าไม่รู้อะไรเลยมันก็มีภาพในหัวบ้างนั่นแหละ

สิ่งนั้นแหละ...การทดลองที่น่าตื่นตาตื่นใจ พอพูดถึงสีแล้วมันก็นึกถึงลิ้นชักได้เพียงตัวเองขึ้นมาทันที หยุดคิดไม่ได้เลย

เขียนลงไปทั้งหมด อะไรที่โผล่ขึ้นมาในหัวตอนนี้
ปะติดปะต่อทุกสิ่งทีคิด ร้อยเรียงเป็นเรื่องเป็นราว
จนกระทั่งภาพในหัวเริ่มชัดเจน

“เฟิร์สไม่อยากที่จะเสียเวลาอะ จัดการอะไรไปได้เลยก็อยากจะทำ
ไม่คาดหวังอะไรกับเพื่อนร่วมทีมเท่าไรหรอกคะ” ฉันท่อย ๆ เงยหน้าขึ้นหลังจากเธอ
พูดจบ ความคิดที่กำลังล้นไหลเป็นอันต้องสะดุดลงชั่วคราว เมื่อก็ยั้งนั่งเขียน
มือเป็นระวิง ตอนนี้นั้นฉันได้แต่กำดินสอเอาไว้ในมือ พยายามข่มความรู้สึกที่กำลัง
กรุ่น ๆ อยู่ในอก

“เฟิร์ส” ครูเพลินปรามแต่ดูท่าทางว่าเฟิร์สไม่ได้สนใจสักเท่าไร เธอยังจ้อง
ฉันไม่วางตา

“ถ้าหากว่าไม่ตั้งใจตั้งแต่แรกอยู่แล้ว มีหรือไม่มีอยู่ในทีมก็มีค่าเท่ากัน”

“พูดแบบนี้หมายความว่าไง”

“หมายความว่าอย่างที่พูดขนาดคุยเรื่องจริงจังกันอยู่ ยังวาดรูปเล่นได้
หน้าตาเฉย”

“ไม่ใช่สักหน่อย!”

“นี่ ใจเย็นกันหน่อย ทั้งสองคนเลยมีอะไรค่อยพูดค่อยจากันได้ไหม”
เราเถียงกันไปมาจนเสียงดังขึ้นเรื่อย ๆ ครูเพลินจึงรีบเข้ามาห้ามเอาไว้ จับไหล่เรา
ทั้งคู่ให้นั่งลงกับที่เหมือนเดิมต้องขอบคุณในความใจเย็นของครูเพลินที่ทำให้
พวกเราสงบลงได้อีกครั้ง ฉันท้องหน้าเธอเซมิง เธอเองก็ไม่ต่างกัน สุดท้ายเธอเป็น
ฝ่ายที่หนีหน้าไปก่อนด้วยกรลุกขึ้นจากเก้าอี้ ขอตัวไปเข้าห้องน้ำที่สี่ตวนการณ
ยังไม่ทันจะคลี่คลาย

ฉันทยกมือขึ้นเท้าคางมองเธอที่กำลังเดินฉับ ๆ ออกจากห้องแล้วถอน
หายใจออกมา

“ยังไม่ทันจะเริ่มทำอะไรเลย แบบนี้จะไหวไหมล่ะเนี่ย” ครูเพลินขยับเก้าอี้เข้ามาใกล้ก่อนจะถาม นั่นนะสิครูเพลิน ประชุมเป็นทางการวันแรกได้ไม่เท่าไร ก็กลายเป็นแบบนี้ไปเสียแล้ว ยังไม่ทันได้เรื่องได้ราวเลย คุณกันดี ๆ ไม่เคยได้กลับเข้าอีหรือบเดิมอีกแล้ว

“ถามคนนั้นเลยครู พรอนท์ยังไม่ได้ทำอะไรเลย” ฉันว่าจบครูเพลินก็สายหน้าแล้วยิ้มหวานอย่างเคย ไม่ได้มีท่าทีว่าจะดุฉัน หรือไม่พอใจที่จู่ ๆ เฟิร์สก็ลุกออกไปแต่อย่างใด

“มันไม่ได้เป็นแบบที่เฟิร์สว่าใช่ไหมล่ะ”

เป็นครูอีกแล้วที่รู้ทันไปเสียหมด สิ้นเสียงของครูเพลิน ฉันเหลือบมองสมุดวาดรูปของตัวเองที่ยังคงเปิดทิ้งไว้ เกลี่ยเบา ๆ บนหน้ากระดาษ พิจารณาสิ่งที่ตัวเองเขียนอีกครั้ง พอจะรู้แล้วว่าควรทำอะไร แต่ไม่แน่ใจว่ามันจะได้ผลหรือเปล่า

“ถ้าหากคิดอะไรออกแล้วล่ะก็ ลองเสนอเพื่อนร่วมทีมดูก่อนก็ไม่เสียหายนะ”

“ตามมาทำไม”

ด้วยความร้อนใจอะไรไม่รู้ ฉันเดินออกมาจากห้องพร้อมสมุดวาดรูปของตัวเอง รู้ตัวอีกทีก็มาหยุดอยู่แถวหน้าห้องน้ำแล้ว

ดีเหมือนกัน ครูเพลินน่าจะเบื่อฟังพวกเราที่ทะเลาะกันเป็นเด็ก ๆ
ผู้มาเยือนคุยกันให้จบเรียบร้อยแล้วค่อยกลับไปหาครูเพลินดีกว่า

อยากจะบ่่าตาย เห็นหน้าเธอแล้วไม่อยากจะคุยด้วยเลยตัดสินใจยื่นสมุด
วาดรูปไปให้เธอโดยไม่มองหน้า พักกเพียดให้เธอยอมรับ ๆ ไปสักที จะเข้าใจ
ไม่เข้าใจ จะเอาอย่างไรให้มันจบตรงนี่แหละ

“เรื่องทีบอกว่ไม่ตั้งใจ ไม่จริงจ้ง เหวไม่ยอมรับหรอก”

เฟิร์สทำท่าฮึดฮัดแต่ก็ยอมรับสมุดวาดรูปของฉฉไปโดยดี นอกจาก
ครูเพลินแล้ว เธอเป็นคนแรก เลยที่ฉฉยอมให้ดูสมุดวาดรูปของตัวเอง และเป็น
คนยื่นให้ด้วยตัวเองอีกด้วย ปกติแค่ใครเขียดเข้ามาใกล้เพียงนิดเดียว ฉฉก็ปิดสมุด
หนีแล้ว ไม่ได้เต็มใจให้เธอดูเท่าไร แต่สถานการณ์มันบีบบังคับนี่นา ช่วยไม่ได้แล้ว
จริง ๆ อธิบายให้ตายอย่างไรเธอดคงไม่ยอมฟัง มีแต่ต้องทำแบบนี้เท่านั้น

เธอใช้เวลาอยู่กับหน้ากระดาษนานกว่าที่ฉฉคิดจนฉฉเริ่มใจไม่ตี
อีกอย่างฉฉยังลังเลอยู่ในใจว่าควรจะพูดในสิ่งที่คิดออกไปอีกครั้ดีไหม

“ฉฉ”

“อะไรอีก”

กล้า ๆ หน้อยลิฟรอนท์ แค่พูดออกไปเอง

“เรื่องทีห้องพยาบาล...ขอโทษนะ”

ชวนคุยก็แล้ว หาเรื่องมาพูดสารพัด ไม่ได้ผลสักอย่างเดียว คงจะทำอะไรไม่ได้แล้ว เหลือเพียงอย่างเดียวย่างสุดท้ายที่ยังไม่ได้ทำ คำสั้น ๆ สองพยางค์ที่ไม่ค่อยได้พูดออกมาบ่อย ๆ ฟังแล้วมันแปลกอย่างไรก็ไม่รู้ ทั้งที่เป็นคำแรก ๆ ที่เรียนรู้มาตั้งแต่ยังเด็ก รู้แน่นอนว่าใช้พูดในยามที่เราต้องการแสดงความรู้สึกผิดกับสิ่งที่ได้ทำลงไป ออกเสียงไม่ได้ยากเย็น แต่พอถึงเวลาที่จะต้องใช้จริง ๆ กลับพูดยากจนอยากจะเอาคีมมาจ้ำปากตัวเอง

“ขอโทษเรื่องอะไร” เฟิร์สงยหน้ามาถามด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“เฮ้อ อย่าเพิ่งด่ากันนะ ฟังเราให้จบก่อน เอาจริง ๆ เราไม่รู้เหมือนกัน ไม่รู้ว่าต้องขอโทษสำหรับประโยคไหนที่พูดไป ไม่รู้ว่าทำไมเธอถึงหงุดหงิดใส่เราขนาดนั้น ที่แรกเราก็โมโห ไม่เข้าใจเลยว่าเธอเป็นอะไรนักหนา” อายว่าแต่ตอนนั้นเลย ตอนนั้นฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเธอเป็นอะไรนักหนา แต่จะพยายามนึกถึงคำที่แม่บอกไว้เสมอ ฉันจะพยายามนะ พยายามอย่างที่สุดที่จะไม่ตัดสินเธอไปก่อนล่วงหน้า และหวังเหลือเกินว่าเธอเองก็จะยังไม่ตัดสินฉันไปก่อนเหมือนกัน

“แต่มานั่งคิด ๆ ดูแล้ว เราคงพูดอะไรไม่ดีไปเหมือนกันละมั้ง ถึงทำให้เธอเดือดได้ขนาดนั้น ที่เราอยากจะบอกก็คือเราไม่ได้ตั้งใจทำให้รู้สึกไม่ดี เห็นเธอดูอาการไม่ค่อยดี เราก็พยายามพูดอะไรสักอย่าง คิดว่าอยากจะทำให้เธอสบายใจ ไม่ได้มีเจตนาจะทำให้รู้สึกไม่ดีพอเห็นเธอรู้สึกแย่ เรารู้สึกแย่ไปด้วยที่เราเป็นต้นเหตุ ทั้งที่เราไม่ได้อยากให้เป็นแบบนี้เลย”

“เราไม่รู้หรอกว่าใครรู้สึกอะไรอยู่ ต้องการจะฟังคำพูดแบบไหน หรือว่าไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น ไม่รู้ด้วยว่าเรื่องไหนเป็นเรื่องเล็ก หรือเรื่องใหญ่สำหรับเธอ คงจะจริงอย่างที่เธอว่าเราไม่เข้าใจเธอจริง ๆ นั่นแหละ แต่ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะเข้าใจ”

ฉันพูดออกไปเสียยี่ดียว ไม่เปิดช่องว่างให้เธอตอบเพราะไม่รู้ว่าเธอจะตอบกลับมาว่าอย่างไร ลึก ๆ แล้วในใจฉันแอบกลัวว่าครั้งนี้เธอจะถูกขังมาตะโกนใส่ฉันอีกสิ่งที่เรากำลังจะทำคงจะพังลงตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มต้น

มันไม่เป็นไรหรอกถ้าเราจะกลับไปเป็นคนที่ไม่เคยมีตัวตนในชีวิตของกันและกันอีก เราไม่ใช่เพื่อนกันเสียด้วยซ้ำ แต่เป็นไปได้ ฉันก็ไม่อยากจะเข้าไปเป็นความทรงจำแย่ ๆ ในชีวิตใคร โดยเฉพาะเมื่อยังมีเรื่องราวที่ไม่ได้สะวางฉันไม่เข้าใจเธอ และเธอเข้าใจฉันผิดไปอยู่แบบนี้

“เราต้องทำงานด้วยกัน อย่างน้อยอีกตั้งครึ่งหนึ่งแหละ โกรธกันเหมือนที่เป็นอยู่ คุณก็ไม่ค่อยทำงานลำบากนะว่าไหม ไม่รู้จะช่วยได้ไหม แต่เราเลี้ยงขนมปังโกโตพิษได้นะ ร้านฝั่งตรงข้าม โรงเรียนเธอเคยกินไหม แต่อาจจะข้าหนอยถ้าจะให้ดีควรจะรอสัปดาห์หน้า ช่วยรอสักหน่อย เชื่อก่อนว่าถ้าได้กินขนมปังไส้ครีมร้านนี้ เธอจะหายโกรธเราแน่นอน ขนมปังไส้ครีมชิ้นใหญ่ยักษ์ในตำนานเคยได้ยินหรือเปล่า อร่อยมาก ๆ ได้ลองชิมสักครั้งจะต้องติดใจ หน้าตาอาจจะดูธรรมดาเหมือนขนมปังทั่ว ๆ ไป แต่มัน...”

อะไรเนี่ย

อยู่ดี ๆ เธอก็หัวเราะออกมาเฉยเลย

“เห็นเป็นคนบ้า ๆ บอ ๆ ไม่คิดว่าจะคิดมากขนาดนี้”

คำที่เตรียมไว้พูดต่อไปกระจัดกระจายหายไปหมด ฉันกระพริบตาปรับ ๆ ยืนงงเป็นไก่ตาแตก เมื่อก็กังทำหน้าบูดหน้าตึงใส่กันอยู่เกิดอะไรขึ้น ฉันพูดอะไรผิดไปอีกแล้วหรือ หรือว่าเธอผีเข้า ต้องตามหมอมผีโหมนาที่นี้ จะว่าไปแล้วนี่เป็นครั้งแรกเลยที่ได้เห็นเธอหัวเราะ ไม่เคยคิดเลยว่าจะได้เห็นมุมนี้ของหนึ่งในเด็กห้องหนึ่งพวกที่ฉันเคยเชื่อว่าจะจิตใจกระด้างเย็นชากว่าใคร

“เดี๋ยวเถอะ คนที่อยู่ดี ๆ ก็หัวเราะออกมาไม่มีสิทธิ์ว่าเราบ้า ๆ บอ ๆ นะ”

ตั้งสติได้ก็รีบพูดสวนกลับไปทันที เต็มใจเต็มใจว่า เต็มใจพูดด้วย เต็มใจไม่พูด ใครกันแน่ที่เป็นคนบ้า ปรับอารมณ์เร็วจนตามไม่ทันแล้ว

ฉันเตรียมใจจะเถียงต่อ แต่แล้วท่าทีของเธอก็เปลี่ยนไปอีกครั้ง เธอสูดหายใจเข้าลึก ๆ แล้วค่อยผ่อนออกมา เมื่อเธอเริ่มพูด ฉันจึงรู้ตลึงปาก ตั้งใจฟังสิ่งที่เธอกำลังจะพูดต่อไป เพราะนั่นเป็นทางเดียวที่ฉันอาจจะเข้าใจเธอ มากขึ้นสักนิด

“พรอนท์” ครั้งแรกเลยที่เธอยอมเรียกชื่อฉัน

“ว่าไง”

“ขนมปังไส้ครีมชิ้นใหญ่ยักษ์ที่เธอว่า...เราไม่เคยกินมาก่อนเลยล่ะ”

โธ่ อุตส่าห์ตั้งใจฟัง นี่กว่าเรื่องอะไรเสียอีก

“ไม่ต้องเถียงก็ได้ แต่ว่าสัปดาห์หน้าช่วยพาไปซื้อด้วยแล้วกัน... ขอโทษเหมือนกันนะที่ก่อนหน้านี้ทำตัวไม่ดีใส่”

ฉันเป็นฝ่ายหัวเราะออกมาบ้าง สุดท้ายเธอยอมเปิดปากคุยกับฉันเพราะ คำขอโทษธรรมดา ๆ กับคำอธิบายที่ถ้าเอาไปเขียนลงกระดาษก็น่าจะยาวสักสามสี่ หน้ากระดาษรายงาน ฉันเพิ่งรู้ว่าจริง ๆ แล้วมัน ง่ายกว่าที่คิด ไม่ได้ซับซ้อน มากมาย คิดอยากจะทำขอโทษก็แค่ขอโทษ รู้สึกผิดก็แสดงออกไปแบบนั้น การเล่นตลกกลบเกลื่อน หรือการชวนคุยเรื่องอื่นทำเหมือนว่าไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น มันเป็นแค่การซ่อนปัญหาเอาไว้ ถึงแม้เราจะมองไม่เห็น หรือแกล้งทำเป็นว่ามัน ไม่ได้มีอยู่ มันก็ไม่เคยหายไปไหน มีแต่จะสร้างแผลใจให้กันไปเรื่อย ๆ ถ้าไม่หันหน้า เข้ามาคุยกันเสียที

ขอโทษแล้วจดจำเอาไว้ ไม่ใช่เพื่อหวนย้อนกลับไปนึกถึงให้รู้สึกไม่ดี แต่เพื่อเตือนใจว่าต่อไปก็อย่าทำอีก

ถึงฉันจะไม่รู้ว่าเธอให้อภัยฉันหรือเปล่า ยังมีเรื่องค้างคาในใจอยู่ใหม่ อีกอย่าง เธอไม่ได้พูดว่ายกโทษให้อย่างชัดเจน แต่บรรยากาศระหว่างเราสองคน ผ่อนคลายขึ้นมากทีเดียว แม้จะยังห่างไกลคำว่า 'เข้ากันได้' อยู่มากโข แต่ไหน ๆ เราลงเรือลำเดียวกันแล้ว มีภารกิจสำคัญที่ต้องทำ ฉันอยากจะเข้าไปใกล้ภาพอนาคตที่เลื่อนวางของตัวเองมากขึ้นอีกนิด ส่วนเธอก็มีชัยชนะที่อยากจะไปให้ถึง ไว้อยากจะทะเลาะกันอีกค่อยว่ากันทีหลัง จบงานนี้จะตีกันใหม่ก็ไม่สาย

“คิดค่าพาไปเป็นโดนัทน้ำตาลสองชิ้นนะ”

สงบศึกชั่วคราวแล้วกันนะ เฟิร์ส

๑๑

พี่น้อง

คิดเอาเองเป็นตุเป็นตะว่าเธอตั้งใจจะป่วนฉันให้วุ่นวาย ที่ไหนได้มีแต่เรา
นี่แหละที่หงุดหงิดไปเองคนเดียว

พอฉันหัวเราะ พรอนท์ก็ยิ้มนิ่ง สีหน้าของเธอตลกจนฉันหัวเราะออกมาอีก
ระลอก เธอกคงจะแปลกใจที่อยู่ ๆ ฉันก็หัวเราะ อยากรู้ว่าแต่เธอเลยที่ง ฉันเองก็เช่นกัน
ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองเริ่มหัวเราะด้วยสาเหตุอะไร ข้าเธอละมั้งที่จากโหมดจริงจังก็
เปลี่ยนมาพูดถึงขนมที่ตัวเองชอบได้ในพริบตา ไม่ก็ข้าตัวเองที่คิดไปไกลใหญ่โตว่า
เธอจงใจวางแผนปั่นประสาทฉัน ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วมันไม่มีอะไรเลย
เธอจะทำแบบนั้นไปเพื่ออะไรกัน คิดไปขนาดนั้นได้อย่างไรกันนะเรา

ที่ผ่านมาฉันคิดมาเสมอว่าคนที่ตั้งใจทำร้ายความรู้สึกคนอื่นเป็นคนที่ใจ
ร้ายแต่ที่นั่นกลับไปแล้วนั่นคือคนที่ทำลงไปโดยไม่รู้ว่ามีมันเป็นการทำร้ายความรู้สึก
คนอื่น เพราะเขาจะทำต่อไปเรื่อย ๆ โดยที่คิดว่ามันไม่เป็นไร มันไม่ผิด บางครั้งก็ทำ
ไปด้วยเจตนาดีด้วยซ้ำ ฉันเคยไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมคิดกันไม่ได้เสียที มองไม่
ออกหรือใจว่ารู้สึกไม่ดีอยู่ แต่พอได้ฟังที่พรอนท์พูดแล้ว ฉันคงโทษว่าเป็นความผิด
ของพวกเขาไปทั้งหมดไม่ได้

ฉันเองที่เอาแต่แบกรับความเจ็บปวดทั้งหมดไว้ก็ไม่เคยพูดออกไปให้
ชัดเจน เป็นไปไม่ได้หรอกมั้งที่จะหวังให้ทุกคนเข้าใจ

ทั้งที่เราเก็บความรู้สึกตัวเองมิดชิดขนาดนี้

พูดถึงคนที่ตั้งใจทำร้ายความรู้สึกคนอื่นก็รู้สึกไม่ดีขึ้นมา ทบทวนดูดี ๆ คำที่ฉันพูดกับเธอเมื่อวันก่อนฟังดูใจร้ายไม่หยอก ถ้าหากว่ามีใครมาพูดกับฉันแบบนั้น ฉันคงไม่โหจกเลือดขึ้นหน้า แต่เธอกลับนิ่งไม่ได้ตอบอะไร ข้าแล้วฉันยังทำตัวนิสัยไม่ดีใส่เธออีกต่างหาก นั่นทำให้เธอเจ็บปวดหรือเปล่า แบบนี้ฉันก็ไม่ต่างอะไรกับคนอื่น ๆ หรือที่บางครั้งก็เผลอทำร้ายความรู้สึกคนอื่นไปโดยไม่รู้ตัวเอาความรู้สึกแย่ ๆ ของตัวเองไปทุ้มใส่คนอื่น ตัดสินคนอื่นไปก่อนล่วงหน้าแล้วว่าพวกเขาเป็นอย่างไรทั้งที่ไม่ได้ลองทำความเข้าใจ ขนบมึงไถโทษที่เธอว่ามันควรจะเป็นฉันมากกว่าที่เป็นฝ่ายเลี้ยง และฉันเองก็ควรจะต้องพูดว่าขอโทษออกไปอย่างจริงใจเหมือนกัน

ที่ผ่านมาเคยชินกับการเป็นคนเริ่ม เริ่มคิด เริ่มวางแผน และเริ่มทำงานไม่ว่าจะงานกลุ่ม งานห้อง งานไหน ๆ ทุกคนพร้อมใจให้ฉันตัดสินใจหมด ไม่มีใครกล้าลงมือทำอะไรจนกว่าฉันจะลงมือทำก่อน มันเป็นแบบนี้เรื่อยมาจนรู้สึกไปแล้วว่ามันเป็นหน้าที่ เป็นความจำเป็นที่ต้องทำงานให้หนัก จนบางครั้งก็เอาแต่ใจคิดเองเออเองสรุปกับตัวเองเสียหมด เหมือนอย่างที่ฉันทำวันนี้

ฉันไม่อยากจะทำตัวแบบนี้หรือ มันส่งผลต่อสภาพร่างกาย และจิตใจของฉันมากทีเดียว อยากจะไม่ทำอะไรดูบ้าง ปล่อยให้คนอื่นคิด ปล่อยให้คนอื่นทำไป ตัดออกอย่างหนึ่ง คือนิสัยไม่ดีของตัวเองที่ชอบคิดไปก่อนล่วงหน้า กลัวว่าคนนั้นคนนี้จะทำงานที่มอบหมายไปไม่ดีพอเท่ากับที่ฉันคิดไว้ ไม่ยอมไว้ใจใครให้ช่วยอะไรเพราะมีภาพสมบุรณ์แบบที่ตัวเองมองเห็นวางอยู่ตรงหน้า สุดท้ายก็รวบรวมทำเองทั้งหมด จนกระทั่งวันนี้ ภาพวาดสะปะสะปะในกระดาษ กับข้อความที่มองผิวเผินแล้วเหมือนจะไม่มีอะไร จุดประกายความคิดให้ฉันสามารถมองเห็นภาพการแสดงทีละเล็กทีละน้อย เป็นสิ่งที่ตัวฉันเองมองข้ามไป หรือไม่เคยคิดถึงมาก่อน ยอมรับว่าฉันรู้สึกตื่นเต้นอยู่ไม่น้อยที่ได้เห็น เธออาจจะจริงจังมากกว่าที่ฉันคิดไว้ บางทีการทำงานกับเธออาจจะไม่ได้แย่อย่างที่คิดก็เป็นได้

การประกวดที่มีแนวโน้มว่าจะผ่านไปด้วยดีทำให้พุดหีบสติที่ไม่ได้เลวร้าย
เกือบจะเป็นวันดี ๆ อีกวันหนึ่ง

น่าเสียดายที่มันก็แค่ 'เกือบ' จะเป็นวันที่ดีอีกวันหนึ่ง

พวกเรามัวแต่ประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันจนลืมเวลา กว่าจจะรู้ตัว
ก็เลยเวลาเลิกเรียนมาสักพักใหญ่ ๆ แล้ว ฉันจึงรีบตรงกลับบ้านทันที เปิดโทรทัศน์ที่
มองดูเวลาหลายต่อหลายครั้ง หวังว่าตัวเองจะกลับบ้านทันเวลาที่นัดแนะกับแม่
เอาไว้ แม่บอกฉันว่าเย็นนี้ฉันต้องไปหาเธอไว้ ขอให้พุดออกจากที่ทำงานเร็วสักหน่อย
ที่บ้านจะส่งสก็๊วตใหญ่มากินด้วยกันทั้งครอบครัว ฉันวาดภาพในหัวเอาไว้ว่าเมื่อ
ฉันกลับถึงบ้าน ทุกคนจะพร้อมหน้าพร้อมตากันที่โต๊ะอาหาร กลางโต๊ะมีหม้อสุกี้
เดือดปุด ๆ ผัก และเนื้อสัตว์เรียงรายอยู่ข้างเคียง แต่แล้วมันกลับไม่เป็นไปอย่างที่
ฉันคิด ฉันไปทันเวลา แต่ไม่ใช่เวลาอาหาร เป็นเวลาที่แม่กับพ่อกำลังทะเลาะกัน
อีกแล้วต่างหาก ฉันเปิดประตูพอดิบพอดีในจังหวะที่พ่อกำลังกระแทกสันเท้าเดิน
หนีขึ้นบันได เธอปิดประตูเสียงดังกว่าทุกวันโดยที่มีแม่ตะโกนตามไล่หลังด้วยเสียง
ที่ดังพอดกั้น งานเลี้ยงสุกี้ที่ฉันฝันเอาไว้พังไม่เป็นท่า

“กลับมาแล้วเหรอลูก กินข้าวเลยไหม เดี่ยวแม่ไปอุ่นกับข้าวให้นะ” แม่รีบ
ปรับสีหน้าแล้วหันมาหาฉัน ตามปกติฉันคงจะรีบปฏิเสธแล้ววิ่งไปจัดการเองในครัว
แล้ว แต่เพราะยังคงงุนงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้าไม่หายเลยได้แต่พยักหน้า
เบา ๆ แล้วทวาดตัวลงนั่งที่โต๊ะอาหาร เหลือบตามองไปที่เคาน์เตอร์ข้าง ๆ หม้อสุกี้
ยังไม่ทันได้เสียบปลั๊กด้วยซ้ำ เนื้อสัตว์ และผักนานาชนิดน่าจะอยู่ในตู้เย็น
โต๊ะอาหารว่างเปล่า ไม่มีใครนั่งอยู่ตรงนี้กับฉันสักคน บ้านเวลาไม่มีใครอยู่กว้างแค
ไหน โต๊ะอาหารสี่ที่นั่งที่มีแต่เก้าอี้ ไม่มีใครอยู่ตรงนี้กับฉันก็กว้างจนน่าใจหายไม่แพ
กัน

“ขอบคุณค่ะแม่ พ่อ...ยังไม่กลับเหรอคะ”

เสียงไม่ใครเวฟดังขึ้น ไม่นานแม็กก็กลับมาพร้อมกับจานอาหาร
แม่วางจานลงตรงหน้าฉันพร้อมด้วยข้อสงสัย ฉันกล่าวขอบคุณก่อนจะเอ่ยปาก
ถามถึงพ่อที่ควรจะมาถึงบ้านได้แล้วแต่ยังคงไร้แวว

“พ่อติดงานด่วนจะ ไทรมามากแม่เมื่อคืนนี่เองว่าเพิ่งออกจากบริษัท ตอนนี
น่าจะหลับอยู่” ฉันไม่แปลกใจกับคำตอบของแม่ แต่ก็อดจะรู้สึกน้อยใจนิด ๆ ไม่ได้
พอกลับมากินข้าวเย็นที่บ้านพร้อมกับพวกเราไม่ได้ นั่นหมายความว่าต่อให้
เหตุการณ์เมื่อสักครู่นี้เกิดขึ้น สุดท้ายแล้วมือครอบครัวพร้อมหน้าพร้อมตาอย่างไร
แล้วก็ไม่เกิดขึ้นอยู่ดี

ฉันนั่งกินข้าวไปเรื่อย ๆ ตักข้าวเข้าปากคำสองคำ อาหารฝีมือแม่ถึงจะทำ
ทิ้งเอาไว้แล้ว พอเข้าไม่ใครเวฟอุ่นให้ร้อนสักหน่อยก็อร่อยเหมือนเดิม เป็นรสชาติที่
คุ้นเคยมาตั้งแต่ไหนแต่ไร “กับข้าวฝีมือแม่อร่อยเหมือนเดิมเลยนะคะ” ฉันเอ่ยปาก
ชม แม่ยิ้มรับแล้วไม่ได้พูดอะไรต่อ ไม่นานรอยยิ้มก็หายไป เหลือทิ้งไว้แค่ความเงิบ
จะเป็นเพราะอะไรได้อีกนอกจากไฟกัส เธอคงขวยเขารอยยิ้มของแม่ไปด้วยขณะที่
เดินขึ้นบันไดกลับห้อง

“แม่ทำอะไรผิดตรงไหนนะเฟิร์ส จำได้ว่าก็เลี้ยงมาเหมือนกันไม่มีผิด
ทำไมไฟถึงทำตัวแบบนี้อยู่เรื่อย” แม่เป็นฝ่ายทำลายความเงิบก่อน ฉันวาง
ข้อสงสัยลงทันที เอื้อมมือข้างหนึ่งไปจับแขนของแม่เอาไว้ ค่อย ๆ นวดเบา ๆ หัว
จะช่วยให้แม่คลายความตึงเครียดลงได้บ้าง ฉันไม่รู้ว่่วันนี้แม่ทะเลาะอะไรกับ
ไฟกัสอีกแต่ก็ไม่กล้าถาม กลัวว่าจะยิ่งทำให้แม่รู้สึกแย่ลงไปอีก แต่แล้วก็เป็นแม่
นั่นเองที่ไขข้อข้องใจของฉันให้กระจ่าง

“แม่พยายามแล้วเฟิร์ส รู้กันอยู่ว่าตอนนี้คะแนนไฟกัสมันร่อแร่แค่ไหน
สอบย่อยล่าสุดก็คะแนนไม่ดีอีกแล้ว สถาบันไหนเขาว่าเรียนแล้วดีก็จัดหามาให้
สนับสนุนทุกทาง นี้อะไร ไปเรียนก็ไม่ไป อะไร ๆ ก็ไม่เอา เอ๊ย”

ไม่พ้นเรื่องเดิม ๆ อย่างเรียนพิเศษอีกแล้ว แม่เล่าขยายความต่อว่าเพิ่งจะสมัครเรียนพิเศษให้โฟกัสที่สถาบันหนึ่งไป แน่แน่นอนว่าทำไปโดยไม่ได้อะไรเห็น โฟกัสล่วงหน้า และวันพุธนี่จะเริ่มเรียนวันแรกแล้ว โฟกัสโมโยกใหญ่ ยืนยันกับแม่ว่าอย่างไรแล้วก็จะไม่ไปเรียนเด็ดขาด คุยกันดี ๆ อยู่ได้ไม่นาน สุดท้ายต่างฝ่ายต่างใช้อารมณ์จนจบลงด้วยการทะเลาะกันที่สุดในที่สุด

ฉันนั่งฟังแล้วครุ่นคิด พอจะนึกภาพเหตุการณ์ในหัวได้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันเห็นแม่นั่งอมทุกข์หมดหนทางสิ้นหวังกับลูกสาวคนเล็กขนาดนี้ แต่ฉันไม่อยากจะให้มันมีครั้งต่อไปอีกแล้ว ในฐานะคนที่ต้องเห็นแม่เป็นแบบนี้มาตลอด รับรู้ว่ามีพยายามหาข้อมูล ลงทุนลงแรงเพื่อโฟกัสขนาดไหน ฉันรวบรวมเตรียมเก็บงาน รู้แล้วว่าก่อนจะอ่านหนังสือในวันนี้ ฉันควรจะทำอะไร

“เดี่ยวเฟิร์สจะลองไปคุยกับโฟกัสให้เองคะ”

“ไฟ เฟิร์สเข้าไปได้ไหม”

ห้องนอนของโฟกัสอยู่ถัดจากห้องของฉันเพียงสามก้าวเดิน ประตูนี้เป็นเหมือนทางเชื่อมระหว่างบ้านกับเขตหวงห้ามที่ฉันไม่เคยย่างกรายเข้าไปใกล้ อย่างมากที่สุดก็แค่เดินไปเคาะเรียกให้โฟกัสลงไปกินข้าว หรือไม่ก็บ่นเวลาที่โฟกัสคุยโทรศัพท์กับเพื่อนเสียงดังจนทะลุกำแพงมาถึงห้องฉัน

“แม่บอกอะไรพี่เบิร์ดอีกล่ะ” แน่นนอนว่าโฟกัสก็รู้ว่าฉันไม่มีทางจะมาที่ห้องของเธออย่างไม่มีเหตุผล เราไม่ใช่พี่น้องที่สนิทกันถึงขั้นจะเดินเข้าออกห้องส่วนตัวของกัน และกันเป็นเรื่องปกติ ฉันแทบจะไม่เคยเดินเข้าห้องเธอเลย แม้แต่ตอนนี้ เธอก็ไม่อนุญาตให้ฉันเข้าไปง่าย ๆ โฟกัสเพียงแฉ่งประตูออกมาและหยุดยืนคุยกับฉันทั้งอย่างนั้น

“เบิร์ดขอคุยด้วยหน่อย แปปเดียวเอง” โฟกัสมองหน้าฉันแบบไม่ค่อยไว้ใจ ก่อนจะเปิดประตูให้ฉันเข้าไป ฉันกวาดสายตามองสำรวจไปทั่วราวกับว่าไม่ได้อยู่ในบ้านตัวเอง ฉันจำครั้งล่าสุดที่เข้ามาในห้องนี้ไม่ได้แล้ว น่าจะสักปีหรือไม่กี่สองปีก่อน สภาพห้องไม่ได้เปลี่ยนไปจากที่เคยเห็นมากนัก ข้าวของยังวางระเกะระกะ ไม่ได้จัดให้เป็นระเบียบเช่นเดิม มุมหนึ่งมีหนังสือการ์ตูนกองพะเนิน ไม่ใกล้ไม่ไกลเท่าไร ฉันเห็นกล่องฟิล์มเก่า ๆ กับอัลบั้มรูปจำนวนไม่น้อยวางเรียงอยู่ กล่องหน้าตาคุ้น ๆ น่าจะเป็นของพ่อที่เตรียมไว้ตั้งแต่ต้นปี ไม่ยกักรู้มาก่อนเลยว่าโฟกัสสนใจการถ่ายภาพด้วย นอกจากนี้ ฉันเพิ่งสังเกตได้ว่าในกองหนังสือการ์ตูนมีหนังสือภาษาญี่ปุ่นวางอยู่ด้วย ฉันไม่เคยเห็นโฟกัสซื้อหนังสือประเภทอื่นนอกจากการ์ตูนหรือว่าช่วงนี้โฟกัสจะสนใจภาษาญี่ปุ่นเป็นพิเศษ

ยิ่งมอยิ่งรู้สึกว่่าที่ผ่านมาฉันแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเธอเลย

โฟกัสในสายตาฉันคือน้องสาวที่โลกส่วนตัวสูงมาก ๆ คนหนึ่งใช้เวลาส่วนมากอยู่หน้าจอสีเหลี่ยมเล็ก ๆ ไม่เว้นแม้แต่ตอนกินข้าวที่ฉันน่าจะใช้เวลาร่วมกับเธอที่สุดแล้ว เราเจอกันแค่นั้นในช่วงเวลานั้น ฉันไม่เคยเห็นเธอละสายตาไปจากจอโทรทัศน์มือถือ พอกินข้าวเสร็จก็แยกย้ายกันไป เธอลับไปอยู่ในห้องของเธอ ฉันกลับไปอยู่ในห้องของฉัน

นอกเหนือไปจากนั้นเท่าที่จำได้ก็เป็นเรื่องราวสมัยเด็ก แต่ฉันไม่รู้ว่าคุณนี่
เธอยังชอบไอศกรีมรสนมเย็นอยู่ไหม สัตว์ที่เธอชอบที่สุดยังเป็นยีราฟเหมือนเดิม
หรือเปล่า

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เธอไม่ใช่น้องสาวตัวเล็ก ๆ ที่ฉันพาขี่หลังเล่น
แปลงร่างเป็นยีราฟกันอีกแล้ว ตอนนี้ไฟท์กำลังจะจบมอดัน เธอคงไม่อยากจะเล่น
อะไรเหมือนอย่างตอนเด็ก ๆ แล้ว ผลอ ๆ ความชอบ ความสนใจต่าง ๆ คง
เปลี่ยนไปหมดแล้ว

ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ที่ฉันไม่เคยรู้อะไรเกี่ยวกับเธออีกเลย
สิ่งที่ชอบ สิ่งที่รัก สิ่งที่เกิดขึ้น หรือสิ่งที่อยากจะทำ

ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ที่เธอไม่ได้เดินเกาะชายเสื้อฉันเดินไปไหนมาไหน
ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ที่เราไม่ได้นั่งคุยกันเป็นเรื่องเป็นราวอีกเลย

“ตกลงพี่เฟิร์สเรามีธุระอะไร” ฉันคงจะสำรวจห้องของเธอนานไปหน่อย
ท่าทางไฟท์จะไม่พอใจเล็กน้อยที่ฉันกำลังล่วงล้ำความเป็นส่วนตัวของเธอ
ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่ฉันทำอยู่ หรือประโยคที่เธอเพิ่งพูดจบ ฟังดูน่าอึดอัด ห่างเห็นกัน
สันติ ใครมาได้ยื่นเข้าคงไม่เชื่อแน่ๆ เราเป็นพี่น้องแท้ ๆ ที่คลานตามกันมา อายุห่าง
กันเพียงไม่กี่ปี

แทนที่ว่าจะอยู่ด้วยกันจะยิ่งใกล้ชิด กลับกลายเป็นว่ามีกำแพงหนามากัน
กลางระหว่างเราตลอดเวลา

ตั้งแต่เมื่อไรกันที่ความสัมพันธ์ของพี่น้องที่รักกันดีต้องกลายเป็นแบบนี้

“เฟิร์สถามย่าว่าเสารี่นี่ไฟกัสมี่เรียนพิเศษ” ฉันเริ่มถามเข้าประเด็น ไฟกัซชัก
สีหน้าไม่พอใจทันทีหลังจากที่ฉันพูดจบ

“ไม่ไปไฟไม่อยากเรียน”

“ไฟกัซ”

“แม่ไม่เห็นเคยถามไฟสักคำว่าไฟอยากเรียนไหม ไฟบอกไปแล้วว่าไม่
อยากเรียน แม่ก็ไม่เคยฟัง พ่อไม่เคยรู้อะไรสักอย่างก็เอาแต่เข้าข้างแม่ หน้าแทบไม่
เจอกันอยู่แล้ว บทจะโทรมาก็พูดอยู่ได้ว่าให้เรียน ๆ ไปเถอะ แม่ให้เรียนอะไรก็เรียน
พอไฟบอกว่าไม่ ก็พูดว่าไฟไม่เห็นเหมือนพี่เฟิร์สเลย แล้วไฟเป็นพี่เฟิร์สเหอะ ก็ไม่ใช่
ใหม่ละ”

“พอกับแม่เป็นห่วงไฟไงแม่เลยทำแบบนี้ ไฟรู้ใช่ไหม”

“แล้วมันใช่ข้ออ้างที่จะมาบังคับไฟให้ทำโน่นทำนี่หรือเปล่า”

ไฟกัซพูดถูก ความหวังดีไม่ใช่ข้ออ้างที่จะบังคับใครให้ทำอะไรก็ได้ ทั้งที่รู้
เรื่องนี้ดีไม่ต่างจากไฟกัซแท้ ๆ ทำไม่ถึงยังพูดออกไป ทำไมอยากบังคับเธอให้ไป
เรียนอีกคน ฉันไม่รู้แล้วว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ กำลังทำเพื่อใคร มาบังคับไฟกัซ
ให้ไปเรียนเพราะเป็นห่วงกลัวน้องเรียนต่อที่เดิมไม่ได้อย่างที่แม่ว่า หรือมาบังคับให้
น้องไปเรียนเพราะอยากจะช่วยแม่ตามที่เคยสัญญาเอาไว้ว่าจะพูดกับน้องให้

สุดท้ายแล้วฉันก็ได้คำตอบว่าฉันกำลังทำเพื่อตัวเอง

“โฟ เฟิร์สพยายามเต็มที่ของเฟิร์ส เฟิร์สไม่อยากจะพอกับแม่เครียด โฟไม่ทำตัวแบบนี้ได้” โฟเพิ่งมานึกขึ้นได้ว่าไม่น่าพูดประโยคนี้ออกไปเลย ก็ตอนที่พูดจบเรียบร้อยแล้ว ฉันเรียกคืนคำที่พูดออกไปไม่ได้อีก ฉันไม่ควรทำให้เรื่องนี้มันยุ่งยากมากกว่าเดิมโดยการเอาความรู้สึกส่วนตัวลงไปผสม เพราะมันจะไม่ใช่วิธีระหว่างแม่กับโฟกัสอีกต่อไป กลายเป็นเรื่องระหว่างฉัน และโฟกัส แทน

เป็นตัวฉันเองที่ไม่ต้องการให้บรรยากาศในบ้านเป็นแบบนี้ เป็นฉันเองที่อยากให้พอกับแม่มีความสุข อยากเห็นพ่อหัวเราะ อยากเห็นแม่ยิ้มกว้างที่สุดเท่าที่จะกว้างได้ เป็นฉันเองที่ต้องการแบบนี้ พยายามทำทุกวิถีทางเพื่อจะเป็นเด็กดี ไม่มีอะไรให้พ่อแม่ต้องเป็นห่วง และฉันไม่พอใจที่เธอเหยียบย่ำความพยายามของฉันด้วยการทำตามใจตัวเอง ถ้าหากให้คิดหาสาเหตุว่าบรรยากาศแย่ ๆ ในบ้านมันเกิดขึ้นเพราะอะไร ฉันไม่ลังเลเลยที่จะพูดว่ามันเป็นเพราะเธอ เป็นเพราะเธอคนเดียว

“พีเฟิร์สก็พูดได้นี้ พ่อแม่ไม่เห็นเคยจะบังคับพีเฟิร์สเรียนบ้างเลย พีเฟิร์สอยากทำอะไรก็ได้ทำ จะเรื่องอะไรพอกับแม่ก็ให้พีเฟิร์สจัดการตัวเองหมดแล้วโฟละ โฟอยากมีชีวิตแบบที่โฟต้องการ โฟไม่ใช่ตุ๊กตาคณะ คิดอยากจะทำอะไรก็ทำตรงไหนก็วาง อยากจะให้ทำอะไรก็ทำ ดัดแขนดัดขา บังคับให้ทำตามอย่างที่เขาคต้องการ โฟมีความรู้สึก โฟมีชีวิต และนี่คือชีวิตของโฟเอง”

โฟกัส...โฟกัสก็พูดได้นี้

ลองมาเป็นคนที่ยืนตรงนี้บ้างไหม ลองมาเป็นคนที่ต้องแบกรับทุกสิ่งทุกอย่างเอาไว้แบบฉันบ้างสิ อยากรู้กันว่าเธอจะอดทนได้มากแค่ไหนกัน ตอนจะต่อมอปลายไม่เคยมีใครถามสักคำว่าผลการเรียนเป็นอย่างไรบ้าง กังวลเรื่องอะไรหรือเปล่า อยากจะเรียนพิเศษอะไรบ้างไหม มีแต่บอกว่าให้เฟิร์สจัดการเอง ไม่มีใครอยากช่วยคนที่ทำได้ดีทุกอย่าง ใคร ๆ ก็คิดว่าพวกเราทำได้ดีอยู่แล้วทั้งนั้น ทางเดียวที่ฉันจะได้รับความสนใจคือทำอะไรสักอย่างได้ดี ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ เป็นลูกสาวที่น่าภูมิใจ แต่แล้วเมื่อสิ่งที่ทำได้ดีอยู่แล้วเป็นเรื่องปกติ ก็ไม่มีใครมาสนใจฉันหรอก เขาเอาเวลาไปสนใจไฟท์กันหมดนั่นแหละ

ใคร ๆ ก็เป็นห่วงแต่เรื่องของไฟท์ส ที่แม่เครียดทุกวันนี้ก็มีแต่เรื่องไฟท์ส มีแต่ไฟท์สทั้งนั้น ทำดีแค่ไหนสุดท้ายก็ต้องเห็นพอกับแม่ นั่งกุมขมับเป็นกังวลแต่เรื่องของไฟท์สอยู่ดี

เพราะเธอ มันเป็นเพราะเธอคนเดียว

“แล้วคิดว่าเฟิร์สไม่อยากให้พ่อแม่สนใจบ้างเหรอ” อาจเป็นเพราะความรู้สึกน้อยใจ อยากเห็นพอกับแม่สนใจเรื่องของตัวเองมากกว่าที่สนใจไฟท์สบ้าง พอกับแม่ไม่เคยรู้จริง ๆ ว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉันบ้าง ไม่เคยรู้ว่าฉันเหนื่อย ไม่เคยรู้ว่าวันนี้ฉันรู้สึกอย่างไร จะพูดจะบอกจะระบายออกไปก็ทำไม่ได้ รอยยิ้มฝืน ๆ ที่ปรากฏบนใบหน้าของทั้งพอกับแม่มันคำคอ ความเหน็ดเหนื่อยในแววตาของพวกท่านบอกฉันเสมอว่าเหนื่อยใจมากเต็มที แล้วฉันจะทำอย่างไรได้นอกจากถลាក់ลิ้นน้ำตา เก็บทุกความรู้สึกเอาไว้กับตัว คิดว่าเวลาจะช่วยบรรเทาลงไปเอง แต่ไม่เคยมันไม่เคยลดลง ทุกสิ่งทุกอย่างทับถมรวมกัน รอคอยเวลา อีกไม่นานคงได้ปะทุขึ้นมาเหมือนภูเขาไฟ

“สนใจเธออ ฟีเฟิร์สคิดดูให้ดี ๆ นะว่าใครควรจะพูดประโยคนี้
เขาเคยสนใจโฟกันที่ไหน เคยรู้อ่างใหม่ว่าโพชอบอะไร ไม่ชอบอะไร ทุกวันนี้โพมี
ความสุขดีอยู่หรือเปล่า มีแต่เรื่องของฟีเฟิร์สทั้งนั้น ฟีเฟิร์สคนเดียว
ฟีเฟิร์สคนเดียวเลย”

ฉันพูดไม่ออก ภาพเหตุการณ์วันที่เราไปกินข้าวกับครอบครัวใหญ่ฉายซ้ำ
อยู่ในสมอง ได้แต่ถามตัวเองว่าสิ่งที่ฉันทำมันถูกต้องแล้วหรือเปล่า ที่ฉันคิดว่าทุก
อย่างเป็นเพราะไฟกัสมันใช่แล้วจริง ๆ เธอ ทั้งที่เธอเองก็เจ็บปวดไม่ต่างกัน

ใครกันแน่ที่โดดเดี่ยว ใครกันที่ถูกทอดทิ้ง ใครกันที่อยู่นอกรอบความ
สนใจ นี่เป็นความผิดของใคร ฉันไม่รู้แล้ว ไม่รู้แล้วจริง ๆ สิ่งเดียวที่ฉันรู้ในตอนนี่คือ
ฉันไม่ควรพูดแบบนั้นกับไฟกัสเลย

ถ้าหากว่าคนหนึ่งมีความสุข จำเป็นด้วยเธอที่อีกคนจะต้องเจ็บปวด

“เฟิร์ส ไปนอนก่อนนะ” แล้วฉันก็เลือกที่จะหนีออกมาจากตรงนั้น
เปิดประตู เดินออกมาโดยไม่หันหลังกลับไปมอง ฉันไม่รู้จะพูดอะไรต่อ หลายครั้ง
หลายคราวที่ไฟกัสหลุดออกนอกความสนใจของผู้หลักผู้ใหญ่ ไม่ว่าจะญาติพี่น้อง
หรือแม้แต่พ่อแม่เองก็ตาม ฉันควรจะเป็นคนที่รู้สึกที่สุดด้วยซ้ำ เพราะเวลาที่ทุกคนเท
ความสนใจมาที่ฉัน ฉันมองเห็นเธอเสมอ มองเห็นว่าเธอกำลังรู้สึกไม่ดี และฉันไม่
อยากให้เป็นแบบนั้นเลย ไม่ได้อยากให้ทุกคนมาสนใจฉันแล้วทิ้งเธอไว้ข้างหลัง
ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ได้อยากให้ทุกคนเป็นห่วงเธอแล้วคิดว่าฉันเองอย่างไรแล้วก็
ดูแลตัวเองได้ เป็นไปได้ไหมนะที่เราจะได้รับความสนใจเท่า ๆ กัน ได้รับความ
ห่วงใยมากพอ ๆ กัน ไม่มีใครมากกว่า ไม่มีใครน้อยกว่า ฉันแค่อยากให้เราได้
เท่ากันเท่านั้นเอง

ฉันกลับไปห้องแล้วนั่งลงที่โต๊ะเขียนหนังสือ ตั้งนาฬิกาจับเวลาเตรียมตัว
ทบทวนบทเรียนวันนี้ การสอบคัดตัวใกล้เข้ามา การประกวดยังต้องเตรียมการอีก
มาก ฉันไม่ควรจะเสียสมาธิ ไม่ควรจะปล่อยให้เวลาทิ้งไปกับเรื่องที่ยังคิดไม่ตก
เอาไว้จัดการทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เรื่องของโฟกัส ฉันจะลองพยายาม
ดูทีหลัง ครั้งหน้าจะใจเย็นมากกว่านี้ อาจจะคุยกับเธอรู้เรื่องขึ้นก็เป็นได้ แต่ตอนนี้
ฉันควรจะทำอะไรที่สำคัญมากกว่าก่อน

ฉันเปิดหนังสือ กางสมุดเตรียมพร้อม

พลันสายตาเหลือบไปเห็นหุ่นยี่ราฟตัวเล็ก ๆ ที่แอบอยู่ตรงปฏิทิน

‘พีเพิร์ส’

ฉันได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้นมาในหัว เสียงของเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่
มักจะติดตามฉันไปทุกหนทุกแห่ง เธอติดตามฉันยิ่งกว่าใครในบ้าน ไม่ว่าฉันจะทำอะไร
เธอก็จะขอเข้ามาร่วมด้วยตลอด เราเคยนอนวาดรูปสีเทียนด้วยกัน เคยนอนดู
สารคดีสัตว์โลกด้วยกันจนผล็อยหลับไปทั้งคู่ เคยพยายามจะปลูกดอกทานตะวันไว้
ที่สวนหลังบ้าน เนื้อตัวเลอะเทอะจนโดนแม่ดู เคยสร้างฐานทัพจากหมอน และ
ผ้าปูที่นอน เล่นบทบาทสมมติเป็นเรื่องเป็นราวทุกคืน เรามีกันและกันในทุก ๆ ที่
จนกระทั่งวันหนึ่งที่ฉันไม่อนุญาตให้เธอเข้ามาในโลกของฉันได้อีก

‘เพิร์สกำลังอ่านหนังสืออยู่ โฟกัสอย่าเพ่งจนได้ไหม’

เด็กหญิงจิรัชญา ชั้น ป. ๔/๒ คิดแค่ว่าอยากจะได้เกียรติบัตรมาวางไว้ที่
บ้านเพิ่มอีกหนึ่งใบ

ตั้งแต่นั้นเราก็ไม่ได้เล่นด้วยกันอีกเลย

หลังจากการประชุมวันนั้นพวกเรา ก็เริ่มต้นทำงานทันทีในวันถัดมา
แม้ว่าช่วงเวลาหลังเลิกเรียนเราจะอยู่ทำงานต่อได้เพียงแค่วันหนึ่งชั่วโมงเท่านั้น
ไม่เหมือนอย่างวันพฤหัสบดีที่มีคาบชมรมว่างอยู่ แต่ถึงอย่างนั้น ฉันก็คิดว่ามันดี
กว่าถ้าจะค่อย ๆ ทำงานไปที่ละนิดในทุก ๆ วัน เพราะเวลาเตรียมการของเราไม่ได้มี
มากเท่าไร ยิ่งจากการประชุมครั้งที่แล้ว เพื่อนร่วมทีมไฟแรงของฉันก็ผุดไอเดีย
ขึ้นมาอีกมากมายมหาศาล ไม่ได้คำนึงถึงเวลาที่เรามีเลยสักนิด เตือนตัวเองกับครู
เพลินต้องดึงเธอกลับมา คอยห้ามเธอเอาไว้ ก่อนที่เธอจะวาดภาพการแสดง
ยิ่งใหญ่เกินกว่าที่พวกเขาจะทำได้ในเวลาจำกัด

วันนี้เราแบ่งหน้าที่กัน ฉันเรียบเรียงบทพูดอธิบายทฤษฎีแทรกเข้าไปใน
โครงเรื่องการแสดงที่เราร่างกันไว้เมื่อวาน ส่วนเธอกำลังทดลองเทคนิคการทำแผ่น
ความรู้แบบที่เธอคิดขึ้นมาได้ ที่แรกฉันก็เถียงนั่นแหละว่ามันอาจจะทำให้งานของ
เราล่าช้าไปอีก ทำเป็นแผนภาพง่าย ๆ ติดฟิวเจอร์บอร์ดมันก็น่าจะได้แล้ว
แต่เธอบอกว่าแบบนั้น โรงเรียนไหนก็ทำกัน แถมยืนยันว่าแบบที่เธอกำลังจะทำ
น่าสนใจว่าเป็นไหน ๆ ที่ทำไปทั้งหมดก็เพื่อชัยชนะของทีมเรา เอาละ พอเธอยก
เหตุผลนี้ขึ้นมาต่อออรอง ฉันก็แพ้เธอจนได้ และให้โอกาสเธอลองทำแบบจำลองดูก่อน

ความจริงวันนี้เราจะแยกกันทำงานบ้านใครบ้านมันก็ได้แต่ครูเพลินขอ
เอาไว้ว่าอยากให้พวกเรานั่งทำด้วยกันมากกว่า อยากให้พวกเราได้เรียนรู้ไปพร้อม
ๆ กัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือซึ่งกันและกันทุกขั้นตอน ที่เราก็ดูจะไม่
เข้าใจเท่าไรแต่พอเห็นเธอที่ก้มหน้าก้มตาพับกระดาษ ลองผิวดลองถูกอยู่หลายครั้ง
ฉันก็เริ่มจะเข้าใจ

ถ้าให้ฉันไปนั่งตัดกระดาษ ออกแบบ คิดกลไกที่เธอกำลังทำอยู่ละก็ไม่มี
ทางทำได้หรอก กลับกันถ้าให้เธอมานั่งเรียบเรียงทฤษฎีเหมือนที่ฉันทำอยู่ตอนนี้
เจ้าตัวคงไม่เอาด้วยแน่ ๆ มีบางอย่างที่พวกเราทำได้เหมือนกัน ในขณะที่เดียวกันก็มี
บางอย่างที่ฉันมีแค่ฉันที่ทำได้ บางอย่างที่มีแต่เธอที่ทำได้ ถึงจะรู้สึกเจ็บใจอยู่นิด ๆ
ที่ต้องมายอมรับว่าตัวเองไม่ได้ทำได้ไปเสียทุกอย่างแต่ฉันก็แอบชื่นชมในสิ่งที่เธอ
ทำได้ และภูมิใจที่มีเธอเป็นเพื่อนร่วมทีม เต็มเต็มในส่วนที่ฉันทำไม่ได้ ฉันจะไม่บอก
เธอตอนนี้หรอก ขึ้นพูดออกไปเธอก็หลงกันพอดี แถมน้องล้อฉันอีกแน่ ๆ เล่นออก
ตัวแรงใส่สบประมาทเธอไปขนาดนั้น

พวกเราต่างคนต่างนั่งทำงานด้วยกันต่อไปอย่างเงิบ ๆ จนฉันอดไม่ได้ที่
จะคิดถึงเรื่องเมื่อคืนขึ้นมา

ฉันเคยบอกว่าเธอเอาแต่พูดไร้สาระไม่เกี่ยวกับการประกวด
ครั้งนี้กลับเป็นฉันเองที่เริ่มบทสนทนาเสียเอง

“นี่ เธอมีพี่น้องหรือเปล่า” ฉันพูดในขณะที่มือก็เขียนบทพูดไปด้วย
หวังว่าฉันจะไม่เผลอเขียนสิ่งที่กำลังคุยกับเธอลงไป

“พุงนี้โลกคงแตกแล้วมั้ง เฟิร์สชวอนเราคุยก่อนเนี่ย” จะตกใจอะไรขนาดนั้น เธอเงยหน้าขึ้นมาเร็วชนิดที่ว่าไม่กลัวหน้ามืด ทำตาโตเท่าไข่มุกราน ตื่นเต้นเกินเหตุจนฉันต้องถอยหายใจเฮือกใหญ่ ๆ ใสเธอ เล่นใหญ่ไม่มีใครเกินเวลาแสดงจริงเอาให้ได้แบบนี้เลยนะ

“จะไม่ตอบก็ได้เรื่องของเธอ”

“โอ้ ๆ ล้อเล่นหรือก ออย่าเพิ่งโมโห เรามีน้องชายหนึ่งคน ชื่อไอ้ปอนด์” พรอนท์หัวเราะร่วน ฉันเลิกคิ้วนึกแปลกใจ ไม่คิดว่าเธอกับฉันจะมีอะไรที่คล้ายกันขนาดนี้ ตีนะที่ไม่ได้มีน้องสาวเหมือนกัน ถ้าเป็นแบบนี้มันจะคล้ายกันจนน่ากลัวเกินไปหน่อย

“เธอ สนิทกันหรือเปล่า”

“อืม จะว่างั้นก็ได้มั้ง แต่ตีกันทุกวันเลยนะไม่รู้เป็นอะไร เรื่องปอนด์มันเล่นเกมเสียงดังบ้าง แอบเอาขนมเราไปกินบ้าง หรือไม่ก็ชอบมาพูดจากวน ๆ ใส แต่ก็เจ้า ๆ กันไปแหละ บางทีเราเองก็กวนปอนด์กลับเหมือนกัน แอบหยิบเกมปอนด์ไปเล่นอะไรแบบเนี่ย ตอนนี้อปอนด์ยังไม่รู้เลยว่าเราเอาเกมไป สปีดหาหน้าว่า จะเอาไปคืนพร้อมซื้อขนมที่ปอนด์ชอบติดไปให้สักหน่อย แคนนี่คงไม่ไว้วางใจแล้วมั้ง”

แค่ฟังก็รู้ได้ในทันทีว่าความสัมพันธ์ของพรอนท์กับน้องชายดีกว่าความสัมพันธ์ของฉันกับโป๊สเป็นไหน ๆ ถึงเธอจะไม่ได้พูดออกมาเต็มปากเต็มคำว่าสนิทสนมกันเป็นอย่างดีแต่พรอนท์ดูจะรู้ไปหมดว่าน้องชายตัวเองเป็นอย่างไร

ชอบอะไร ถ้าโกรธ หรือทะเลาะกันต้องทำอะไร แต่สำหรับฉัน ฉันไม่รู้อะไรเกี่ยวกับโฟกัสเลยแม้แต่นิดเดียว

หลังจากเรื่องเมื่อวาน ฉันไม่กล้ามองหน้าเธอด้วยซ้ำ และไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรต่อไปดี

“เธอละ มีพี่น้องหรือเปล่า สนิทกันไหม” พรอนท์ถามฉันกลับ ขณะที่ก้มหน้ากลับไปทำงานต่อ

“มีน้องสาวหนึ่งคน เคยสนิทกันละมั้ง” ฉันตอบด้วยความลังเล แต่ก่อนเคยสนิทกันมาก ๆ ตอนนี่กลายเป็นแค่คนรู้จักกันไปแล้ว ยิ่งตระหนักได้ว่าส่วนหนึ่งมันเป็นความผิดของตนเอง และที่ผ่านมามีฉันมองเธอเป็นภาวะ มองเธอเป็นตัวปัญหามาตลอด มันยังรู้สึกแย่มากขึ้นอีกที่ตัวเองโทษว่าทุกเรื่องแย่ ๆ ล้วนแล้วแต่เป็นความผิดของเธอ

“ทะเลาะกับน้องมาหรือไง”

“เปล่าสักหน่อย” ฉันได้แต่ส่ายหน้าไปมา ไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเรียกว่าเป็นการทะเลาะกันได้หรือเปล่า มันอึดอัดไปหมด บางทีถ้าเราทะเลาะกันจริง ๆ พูตกันให้จบ ๆ มันอาจจะดีกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ก็ได้

“เธอเคยรู้สึกที่ไม่เข้าใจน้องตัวเองบ้างไหม ไม่เข้าใจเลยว่ามีตัวตนนี้ทำไม”

เพิ่งจะปฏิเสธไป แต่ก็ดันระบายออกมาทันทีในไม่กี่นาทีถัดมา อาจเป็นเพราะความรู้สึกที่มันค้าง ๆ คา ๆ อยู่ในใจ และความเจ็บปวดช่องว่างให้ฉันคิด ฟุ้งซ่านได้ง่าย ๆ

“เอาแต่ตั้งคำถามอยู่แบบนั้น นึกโกรธทุกครั้งทีนี้เองทำตัวไม่เข้าท่า แต่สุดท้ายก็ได้รู้ตัวว่าคนที่ไม่เข้าใจ และไม่พยายามเข้าใจอะไรสักอย่างเลยก็คือตัวเราเอง แล้วก็ก็เป็นเราอีกแล้วที่นิสัยไม่ดี ผลออกอะไรเอาแต่ใจออกไปโดยไม่สนใจเลยว่าน้องจะรู้สึกยังไง” ยิ่งพูดยิ่งสะท้อนสิ่งที่ตัวเองทำมาตลอด ไม่ว่าจะมองอย่างไร ฉันมันก็เป็นพี่สาวที่ไม่ได้เรื่องจริง ๆ

“เฟิร์ส ๆ โอเคไหม”

“ช่างเถอะ ๆ ไม่มีอะไรแล้ว เธอทำงานต่อเถอะ”

ฉันไม่รู้ที่ตัวเองเจ็บปวดตั้งแต่ตอนไหน กว่าจจะรู้ก็ตอนที่พรอนท์เรียกสติ ฉันกลับมา เธอวางมือจากแบบจำลองแผ่นความรู้ของเธอสักพัก มองกลับมาที่ฉัน ด้วยความเป็นห่วง ฉันรีบพูดตัดบท พรอนท์เหมือนจะไม่เชื่ออยู่ดี เธอถามย้ำอยู่ประมาณสามสี่รอบ แต่ฉันก็ตอบว่าไม่เป็นไร เฉลไฉชวนเปลี่ยนเรื่องไปเรื่อยก่อนจะยกมือขึ้นตบหน้าตัวเองเบา ๆ เพื่อเรียกสติ สัปดาห์ที่ผ่านมามีเรื่องให้ต้องคิดมากมายไปหมดจนแทบจะไหลมารวมเป็นเรื่องเดียวกันไปหมด แบบนี้ไม่ได้รับการไม่มีสมาธิจะทำอะไรกันพอดี

คิดได้ตั้งนั้นฉันก็อ่านบททวนบทอีกที กลับไปให้ความสนใจกับงาน พยายามอย่างยิ่งที่จะหยุดคิดเรื่องนี้เอาไว้ชั่วคราว

คิดว่าฉันทำได้ไหมล่ะ

แน่นอนเลย呀 'ไม่'

๑๒

ปลาหมึก

หลบค่ะทุกท่าน ดาราควงจะเดิน

ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีช่วงที่ยุงขนาดนี้ ชักจะอยากได้ผู้จัดการส่วนตัวสักคนมาช่วยบริหารตารางงานหน่อย เรียนแปดคาบต่อวัน โดดได้บ้างครึ่งสองครั้ง เดียวคุณครูพยาบาลจะบ่นคิดถึง หาเวลาไปอยู่กับเพื่อน ๆ ในกลุ่มบ้าง กินข้าวมือเที่ยงด้วยกันต้องไม่มีขาด ถ้าหายหัวไปอีกเพื่อน ๆ จะน้อยใจ ส่วนตอนเย็นจะไปไหนได้ละ นั่งอยู่กับอุปกรณ์การทดลอง ทำแผ่นความรู้ ประดิษฐ์ของ ประกอบฉาก ซ้อมการแสดงกับแม่จอมเป๊ะ

งานก็ต้องทำ ญัตติเมตรก็ต้องห่วยโยความรู้อีกกะละ และที่สำคัญที่สุดคือต้องมีเวลานอนพักผ่อนด้วย

“ไม่ไหวแล้ว ขอพักสิบนาทีนะ!”

บอกกล่าวพอเป็นพิธีไม่ต้องรอให้อีกคนอนุญาต ฉันก็ทิ้งตัวลงนอนทันที แม้จะไม่เห็นก็ได้ว่าเฟิร์สคงเบะปากใส่ฉันแน่นอน ขอเถอะ ซ้อมทั้งโชว์รอบหนึ่งมันเหนื่อยปางตาย ใช้พลังงานมากกว่าที่คิดเอาไว้ซะอีก ต้องร่าเริง ต้องคึกคัก พูดให้ดังกว่าที่ตัวเองพูดปกติสองเท่า แสดงหนึ่งรอบประมาณสิบนาที แสดงจบครั้งหนึ่งทีก็หอบแล้ว ถ้าไม่นอนพักสักหน่อย มีหวังขาดใจตายก่อนพอดี

ฉันตั้งใจว่าจะรีบสักหน่อยก่อนจะซ้อมรอบถัดไป แต่ซ้อมรอบเมื่อก็คงคึก
มากไปจนเครื่องติด หลับไม่ลง เลยกลิ้งไปกลิ้งมาเล่นกับพื้นห้อง นอนตะแคงมอง
อีกคนที่ตอนนี้กำลัง่วนอยู่กับการคั้นของในกระเป๋า

เฟิร์สหยิบหนังสือขึ้นมาอ่านอีกแล้ว

ฉันคิดว่าตัวเองยุ่งหัวหมุนจนไม่เป็นอันทำอะไรแล้วนะ ยายนี่กลับ
ยุ่งมากกว่าฉันอีก เธออ่านหนังสือเตรียมสอบเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ ช่วงนี้ยัง
ต้องเตรียมตัวสำหรับการสอบคัดเลือกตัวแทนสอบแข่งขันอีกสองวิชา
ไหนจะรับผิดชอบหน้าที่หัวหน้าห้องอีกต่างหาก ไม่รู้ว่าเธอเอาเรี่ยวแรงมาจากไหน
นี่หน่า

การสอบแข่งขัน และการประกวดใกล้เข้ามาทุกทีก็ยิ่งวุ่นวาย ไหนจะเรื่อง
น้องสาวที่เธอเคยพูดถึงให้ฉันฟังอีก ถึงเธอจะพูดแบบปิด ๆ ว่าไม่มีอะไร
ฉันก็ไม่เชื่อหรอก นี่ยังไม่รวมเรื่องที่ฉันไม่รู้เกี่ยวกับเธออีกนะ ซึ่งฉันเดาว่าเธอคง
ต้องมีเบาะรอยแปดพันเรื่องที่ต้องคิดในแต่ละวัน ถึงเธอจะพูดกับทุกคนว่าเธอทำได้
อยู่แล้วสบายมาก แต่ฉันที่อยู่กับเธอทุกวันตอนเย็น คนที่มองเห็นสภาพเธอหลังจาก
ผ่านการเรียนที่หนักหน่วง และอีกสารพัดเรื่องราวที่ต้องรับมือ ฉันดูออก
แน่นอนว่าสิ่งที่เธอพูดไม่ใช่ความจริง นับวันเธอยิ่งดูเหนื่อย ถ้ามีโอกาสไปบางครั้งก็
ไม่ตอบ เหม่อลอยไปถึงไหนต่อไหน พยายามจะดึงตัวเองให้จำเริงมาซ้อมกับฉันแค่
ไหน เธอก็ซ่อนความรู้สึกอ่อนล้าไว้ไม่ได้อยู่ดี ฉันไม่ได้เป็นห่วงอะไรเธอขนาดนั้น
แต่เห็นแบบนี้แล้วมันก็น่าหดหูใจไม่ใช่หรอ

“มีเวลาสิบนาที่เอง ไม่นอนพักเอาแรงหน่อยหรอ”

ฉันพลิกตัวมานอนคว่ำเท้าค้างคุยกับเธอ

“ไม่ละ ตั้งสิบนาที ทำใจทยี่ได้ตั้งเยอะ” เธอพูดในขณะที่มือก็ทำใจทยี่ไปด้วย ไม่ยอมจะเงยหน้ามามองฉันหน้าสักนิด เชื่อแล้วว่าทุกวินาทีมีค่า ใช้คุ้มชนิดที่ว่าไม่ยอมเสียไปสักเสี้ยววิเสยละ

“จะไม่พักจริง ๆ เหรอ”

“เธอจะพักก็พักไปเลย กวนเราแบบนี้ลดเวลาพักเหลือห้านาทีนะ”

สุดท้ายเธอก็งัดไม้ตาย ฉันนั่งเฝ้ายกมือไม่พูดอะไรอีก นอนมองเธอทำใจทยี่ต่อไป ที่จริง ฉันไม่ต้องเชื่อฟังเธอก็ได้นะ มีกัณอยู่สองคน ไม่มีใครเป็นหัวหน้าทีมที่จะคอยมากำหนดโน่นนี่สักหน่อย แต่เธอมีลักษณะของความเป็นผู้นำบางอย่างที่ฉันรู้สึกว่าคุณจะต้องฟังเธอบ้าง และเธอช่วยให้ฉันที่ใจด่วนใจเร็ว คิดอยากจะทำอะไรก็ทำอย่างฉันอยู่ในร่องในรอยมากขึ้นทีเดียว มีความรับผิดชอบต่อทุกสิ่งที่ตัวเองทำ ในขณะที่เดียวกันก็เป็นที่พึ่งให้คนอื่นได้ด้วย เด็ดขาด และสามารถตัดสินใจได้อย่างเป็นระบบ ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมทุกคนถึงไว้ใจให้เธอ ดำรงตำแหน่งหัวหน้าห้องมาได้เนิ่นนาน

“เฟิร์ส” ยังไม่ทันที่เฟิร์สจะได้อ่านหนังสืออย่างสงบอย่างที่เธอหวัง เพื่อนจากห้องหนึ่งก็โผล่มาพอดิบพอดิ เรียกให้เฟิร์สออกไปคุยกับเธอหน่อย ฉันมองตามหลังเธอออกไป เดว่าน่าจะเป็นเรื่องของห้องเธอละมั้ง งานห้องมันมีมาเรื่อย ๆ และคาบชมรมมักจะเป็นเวลาที่ทุกคนว่างตรงกัน พอจะมารวมตัวกันทำงานได้ ห้องของฉันเองก็เช่นกัน แน่แน่นอนว่าฉันเองก็ต้องรับผิดชอบงานของห้อง มันค่อนข้างจะเป็นงานเล็ก ๆ น้อย ๆ เทียบกันแล้วเฟิร์สรับผิดชอบในส่วนที่ใหญ่กว่ามาก เธอแทบจะเป็นตัวตั้งตัวตี และคนตัดสินใจในทุก ๆ งานเสมอ

ถ้าเธอสามารถทำทุกอย่างได้ในเวลาเดียวกันจริง ๆ มันก็ดีคงดีมั้ง
ถ้าทำได้แบบ ‘สบายมาก’ อย่างที่เธอบอกจริง ๆ

ฉันพลิกตัวอีกครั้ง กลิ้งไปหากระเป๋าทองของตัวเองที่วางอยู่อย่างคนขี้เกียจ จะขยับตัว ทางสมุดวาดรูปของตัวเองพร้อมกับหยิบดินสอสีออกมา ทอดสายตามองไปยังคังที่ยังยืนคุยกับเพื่อนหน้าเคร่งเครียด มือหนึ่งถือหนังสือที่อ่านค้างไว้ ส่วนอีกมือก็ชี้ลงไปที่แผนงาน อธิบายให้เพื่อนฟังอย่างตั้งใจ ฉันวาดภาพที่มองเห็นลงไป มีสองมือเหมือนกันแท้ ๆ กลับทำทุกสิ่งทุกอย่างมากมายขนาดนั้นในเวลาเดียวกัน เชื่อเลยว่าคนอย่างเฟิร์สต่อให้มีแปดมือเหมือนปลาหมึกที่มีแปดหนวด ก็คงจะใช้ทั้งแปดมือนั้นอย่างจริงจัง ทำงาน ทำการบ้าน หรือไม่ก็อ่านหนังสือ คงไม่ปล่อยให้มือสั่นไหวจนปากจิบน้ำหวาน หรือเล่นเกมเรื่อยเปื่อยอย่างที่ฉันคิดจะทำ แต่มันดีแล้วจริง ๆ หรือที่ฉันจะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้

เคยได้ยินเรื่องของปลาหมึกยักษ์หรือเปล่า ปลาหมึกนั้น มีแปดหนวด หนวดของมันแต่ละเส้นมีปมประสาทจำนวนมากกระจายอยู่ ทำให้ปลาหมึกสามารถรับข้อมูล และประมวลผลได้เองโดยไม่ต้องพึ่งพาสมองด้วยซ้ำ แถมยังมีปฏิกิริยาตอบสนองที่รวดเร็วมากด้วย เจ๋งไปเลยใช่ไหม ฉันจำเรื่องนี้ได้แม่น คิดว่ามันเจ๋งมาก ๆ ที่ปลาหมึกสามารถทำอะไร ๆ อย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย และถึงหนวดจะโดนตัดขาดจากร่างกายก็ยังสามารถขยับได้อีก เอเลี่ยนชัด ๆ เลย เจ้าพวกนี้ เคยคิดว่าถ้าหากตัว自己有แปดมืออัจฉริยะแบบนั้น จะทำทุกอย่างที่อยากทำให้เต็มที่ เหลือมือสักข้างเอาไว้ปั่นงานส่งครูก็พอ ฉันทำได้แค่นี้

คนเราไม่ใช่ปลาหมึกนี่นา

เฟิร์สกลับมาพอบิตบอดิตตอนที่เสียงนาฬิกาจับเวลาดัง เธอคงตั้งแต่นั้นว่า ครบกำหนดเวลาสิบนาที เป๊ะเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน ตามปกติฉันคงจะบิตขี้เกียจแล้วลุกขึ้นยืน เพราะไม่อยากฟังเธอบ่น แต่วันนี้ฉันไม่ยอมง่าย ๆ คิดได้ว่าจริง ๆ แล้วเธอก็อาจจะต้องการเวลาพักเหมือนกันเพียงแต่ไม่ยอมพูดออกมา ต้องเป็นแบบนี้แน่ ๆ ถ้าอย่างนั้นฉันจะนอนต่ออยู่อย่างนี้ ต่อเวลาให้เธอได้พักผ่อนสักนิดสักหน่อยก็ยังดี

“เหนื่อยหรือเปล่า” ฉันทถามทั้งที่ยังนอนอยู่แบบนั้น ไม่ยอมขยับตัว ไขว่คว้าฉันไม่อยากจะข้อมต่อ ไม่ได้เหนื่อยอะไรขนาดนั้น นอนเล่นเดี่ยวเดียวก็หาย คนตรงหน้านี้สิ ไม่คิดจะพักด้วยซ้ำ ตลอดชีวิตที่ผ่านมา ฉันไม่รู้เลยว่านี่คือครั้งแรกที่เธอปล่อยให้ตัวเองพักผ่อน หรือทำตามใจตัวเองอย่างที่อยากทำจริง ๆ หรือเปล่า สงสัยจริง ๆ ว่าเธอทำได้อย่างไร

“ไม่ต้องมาเยี่ยมเวลาพักผ่อนนะ ลูกขึ้นเร็ว” เฟิร์สว่าแล้วไปเตรียมตัวจัดวาง อุปกรณ์การทดลองอีกครั้ง

“ไม่ได้หมายถึงข้อมอย่างเดียว หมายถึงทุกอย่างที่ทำอยู่ตอนนี้ เหนื่อยบ้างหรือเปล่า อยากพักผ่อนบ้างไหม” มือที่เมื่อครู่ยังขยับจัดข้าวจัดของอย่าง ชะมัดเข้มนั้นหยุดนิ่ง คำพูดของฉันทคงไปสะกิดเข้าที่ความรู้สึกอะไรบางอย่างของเธอ ฉันหวังว่าครั้งนี้เธอจะพูดออกมาบ้างว่าเหนื่อย พูดอย่างที่รู้สึกจริง ๆ

“จิริชญา อยู่นี่เอง ครูเอาแนวข้อสอบคัดเลือกมาให้ พอจะมีเวลาสักนิด ไหม” ฉันทพูดจบยังไม่ทันไร แทนที่เธอจะได้คิดทบทวนคำพูดของฉันท่ออีกนิด ครูฎากก็ร้องเรียกจากหน้าประตู ครั้งนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการสอบแข่งขันสินะ อาทิตย์หน้าแล้วที่เธอจะต้องสอบคัดเลือก แกมยังสอบเยอะกว่าชาวบ้านชาวช่อง เขาอีก วิชาหมวดวิทยาศาสตร์ทั้งคู่ ถ้าสอบพิลึกก็ไปด้วยคงจะเหมาครบแล้วสาม วิชา

เฟิร์สเดินมานั่งที่เดิมพร้อมด้วยเอกสารในมือ ไม่พยายามที่จะดูฉันทให้ ลูกขึ้นมาข้อมต่อ เธอยกมือขึ้นมากุมขมับ นั่งเงิบ ๆ ใช้ความคิด สักพักก็เริ่มทาง สมุดปฏิทินของตัวเองมาดูแล้วดูอีก เขียนข้อความลงไปแล้วก็แก้ไขอยู่แบบนั้น ซ้ำ ๆ พออะไร ๆ ไม่ได้ตั้งใจ เธอก็เริ่มลนลานอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ลืมเรื่องการข้อมของพวกเราไปชั่วขณะ พอหันมาเห็นหน้าฉันทก็เหมือนจะนึกขึ้นมาได้ เตรียมจะลุกขึ้นไปจัดอุปกรณ์ต่อเนื่องจากที่ทำค้างไว้

“เฮ้ย ๆ ใจเย็นหน่อย” ฉันคว้ามือเธอเอาไว้ ดึงให้กลับมานั่งตั้งสติข้าง ๆ กันก่อน ไม่รู้ว่าครูยูภาพูดอะไรกับเฟิร์สบ้าง ที่แน่ ๆ มันทำให้เธอเสียศูนย์ ฉันไม่เคยเห็นเธอเป็นแบบนี้มาก่อน

“ใจเย็นอะไร แต่มันจะไม่ทันแล้ว ไม่ทันเลยสักอย่าง”

เธอเริ่มขึ้นเสียง ฉันรู้ได้ในทันทีว่าเธอกำลังสติแตก

“ขอโทษที”

เฟิร์สพูดเบา ๆ ฉันไม่ได้โกรธอะไร แค่รู้สึกตกใจมากกว่า ฉันบอกให้เธอหายใจเข้าลึก นั่งสมาธิสักหน่อย หวังว่าการกำหนดจังหวะหายใจเข้าออกจะช่วยเรียกสติของเธอกลับมาบ้าง เหมือนสลับน้้ำที่กันซัด ๆ ตามปกติเธอจะคอยกำกับฉันให้ทำงานอยู่ในร่องในรอย จัดการให้เป็นไปตามแผนงานที่ควรจะเป็น ไม่แอบคู้หรือแอบวาดรูปเล่น วันนั้นก็กลายเป็นฉันเองที่พยายามจะดึงเธอกลับมาใช้ชีวิตกับสิ่งที่ทำอยู่

“ขอใช้สิทธิขอยกเวลาพักจากพุงนี้มาใช้ก่อน สัญญาว่าพุงนี้จะซ่อมแบบไม่พักเลย” ฉันพูดซ้ำ ๆ แต่เฟิร์สไม่ได้มีปฏิกิริยาตอบรับกลับมา ไม่พูด ไม่เสียงเหมือนอย่างที่เราควรจะเป็น เธอเหมือนคนไม่มีเรี่ยวแรง เบื้องหน้าของเธอมืดแต่เอกสารวางกระจัดกระจายไปหมดมากเท่ากับจำนวนสิ่งที่เธอต้องทำในช่วงนี้ ไม่ไหวหรอก เป็นไครมาจากไหนก็ทำทั้งหมดนี้ไม่ไหว

พวกเรานั่งอยู่เงียบ ๆ ฉันคิดว่าควรจะพูดอะไรสักอย่าง แต่ว่าอะไรดีล่ะที่จะทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น ลองคิดดู เล่น ๆ ว่าถ้าหากว่าฉันเจอสารพัดเรื่องราววุ่นวายมากมายขนาดนี้ ฉันจะทำอะไร คงจะตะโกนขึ้นมาดัง ๆ ว่า “ไม่เอาแล้วโว้ย” โยนทุกอย่างทิ้งไปแล้วออกไปหาอะไรกิน ชีวิตสั้นเกินกว่าจะมานั่งอมทุกข์ แต่นั่นมันก็ถ้าเป็นฉัน เฟิร์สไม่มีทางทำแบบนั้นแน่

ในสถานการณ์แบบนี้ ฉันจะทำอะไรได้บ้างนะ

“มา วาดรูปเล่นกันเถอะ” ฉันฉีกกระดาษเปล่าใบหนึ่งออกมาจากสมุดวาดรูปของตัวเอง พร้อมกับเลื่อนกล่องดินสอสีให้กับเธอ เฟิร์สที่ยังคงนั่งห่อไหล่ มองกองกระดาษตรงหน้าค่อย ๆ เยกหน้ามามองช้า ๆ แต่ไม่มีทีท่าว่าเธอจะยอมรับกระดาษไป ฉันจึงวางกระดาษไว้ตรงนั้น ทิ้งตัวนอนลงกับพื้น หยิบดินสอมาวาดรูปต่อ

“เราวาดรูปไม่เป็น”

“วาด ๆ ไปเถอะ วาดอะไรก็ได้ กระดาษใบนั้นยกให้แล้ว มันเป็นของเธอ ไม่มีใครมานั่งดูหรือกว่าเธอวาดอะไร” ฉันไม่ได้หยิบกระดาษยัดใส่มือเธอแต่อย่างใด ใครจะไปทำอะไรแบบนั้น ฉันเพียงสูดลมหายใจยาว ๆ หนึ่งครั้งแล้วเริ่มพุดขีดเขียนลงในกระดาษของตัวเอง ไม่ได้สนใจว่าเฟิร์สจะหยิบกระดาษกับดินสอสีที่ฉันยื่นให้หรือไม่

“เราชอบทำเวลาเครียด ๆ ึงละสิ คนอย่างเราเหมือนจะไม่คิดอะไรมากใช่ไหม ใคร ๆ ก็คิดแบบนั้น แต่มันก็มีบ้างแหละ แค่ทุกคนมองไม่ออกเท่านั้นเอง และเราคิดว่ามันเป็นวิธีที่ดีนะ” ว่าแล้วก็เก็บดินสอสีเหลือ่องใส่กล่อง หยิบดินสอสีสี่มุมออกมาแทน

“บางวันก็รู้สึกวุ่นวายใจเลยนะ มีแต่เรื่องอะไรไม่รู้วุ่นวายอยู่ในหัว ตีกันยุ่งเหยิงไปหมด พอได้ระบายลงไปบนกระดาษก็เหมือนได้กำจัดไอ้เส้นยุ่ง ๆ ที่อยู่ในหัวออกไปบ้าง ปลอดภัยสงบสบายขึ้นเยอะเลยละ ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะทำให้เธอลองดู”

“ไม่รู้ว่าคุณจะช่วยเหลืออะไรเธอได้บ้าง แต่เรานอนวาดรูปเล่นอยู่ตรงนี้นะ”

ฉันพูดทิ้งท้ายไว้เท่านั้นก่อนจะวาดรูปต่อเจียบ ๆ ถึงฉันจะไม่ค่อยฉลาด แต่พอจะเดาได้ว่าเฟิร์สไม่น่าจะชอบให้ใครเห็นด้านที่อ่อนแอของตัวเอง ต้องเป็นแบบนั้นแน่ ๆ ถ้าฉันนั่งจ้องหน้า พูดเค้นแล้วเค้นอีกให้เธอยอมพูดสิ่งที่คิดออกมา ไม่มีทางที่เธอจะยอมพูดแน่ ๆ เฉลอ ๆ เราอาจจะทะเลาะกันอีกก็ได้ ฉันจึงเลือกทำแบบนี้ หวังว่าเธอจะผ่อนคลายเป็นแล้วยอมระบายออกมาบ้าง

ฉันเก็บดินสอสีส้มไว้ที่เดิมก่อนจะหยิบชอล์กออกมาแทน ตอนนั้นเองที่ฉันเห็นว่าสีน้ำเงินหายไปอยู่ในมือของเฟิร์สแล้ว

“เฟิร์สเป็นคนเก่ง ใคร ๆ ก็คิดอย่างนั้น แต่บางที...แค่บางที ฉันเอาแต่คิดว่าถ้าหากไม่เก่งอะไรเลยก็คงจะดี กลมกลืนอยู่ในกลุ่มผู้คน ไม่ต้องมีใครมาสนใจว่าเราจะเป็นอย่างไร ไม่ต้องรับผิดชอบอะไรขนาดนั้น ไม่ต้องกังวลว่าใครจะมองเราแบบไหน ไม่ต้องกลัวว่าจะทำให้ใครผิดหวัง”

เฟิร์สคิดว่ากระดาศไปแล้ว เธอพูดออกมาที่ละคำสองคำอย่างยากลำบาก ทั้งอยากจะเล่าให้ฟัง ในขณะที่เดียวกัน ก็เหมือนพยายามปิดกั้นความรู้สึกส่วนใหญ่ของตัวเองเอาไว้

ต้องสารภาพตามตรงว่าฉันไม่เข้าใจเธอ เราอยู่ในคนละสถานการณ์กันอย่างสิ้นเชิง ฉันเป็นคนไม่เก่งอะไรเลยแบบที่เธอว่า และมันไม่ได้ดีเสียทีเดียว เจ็บใจอยู่เหมือนกันนะที่เป็นแบบนี้

โดนมองว่าเป็นคนที่ทำอะไรก็ได้เรื่อง โดนเปรียบเทียบกับคนเก่ง ๆ ตลอดเวลา อยากจะเป็นคนเก่งให้มันรู้แล้วรู้รอด ใครจะรู้ว่าไม่ได้ และฉันจะไม่ต้องเจ็บปวดอีก เพิ่งรู้ว่าคนเก่ง ๆ เองก็เจ็บปวดไม่ต่างกัน ฉันคิดว่ามันน่าจะรู้สึกแย่มากคนละแบบ

ใคร ๆ ก็ล้าวนแล้วแต่มีปัญหาเป็นของตัวเองทั้งนั้น

ถึงจะไม่เข้าใจกันก็ไม่เป็นไรหรอก แค่อย่าใจร้ายใส่กันก็พอ

“ต้องทำทุกอย่างให้ดี ต้องทำให้ได้ เป็นเด็กดี เป็นหัวหน้าห้องที่ดี เป็นเพื่อนที่ดี เป็นอย่างที่เราเห็นว่าเป็น งานนั้นก็ต้องทำ งานนี้ก็ต้อนรับ เอาไว้ ไป ๆ มา ๆ ก็ไม่รู้แล้วว่าทุกวันนี้ที่ทำอยู่เพื่ออะไรกันแน่ เหนื่อยไปทำไม ไม่รู้ว่ามันเป็นสิ่งที่เราต้องการจริง ๆ หรือเปล่า คิดแต่ว่าต้องทำ ต้องทำ มีแต่ต้องทำ เท่านั้น” เฟอร์สว่าต่อด้วยเสียงสั้นเครือ

“แต่แล้วไงละ พยายามทำให้ดี พอเราทำได้มันก็เสมอตัว อดสงสัยไม่ได้ ว่าความสำเร็จของเรามันไม่มายืนดีเท่ากับคนที่ไม่เก่งมาตั้งแต่แรกหรือเปล่า เราไม่รู้ ไม่รู้อะไรเลย พอจะพูดออกไปก็กลัวว่าจะทำให้ใครรู้สึกแย่ กลัวจะไปกวนใครเขา เข้า ทุกคนมองว่าเราไม่ควรจะต้องรู้สึกแบบนี้ เราเป็นคนเก่ง ชีวิตเราดีอยู่แล้ว ไม่มีใครอยากฟังเรื่องของเรา ทุกคนคงคิดว่าเราจะบ่นให้ได้อะไรขึ้นมา แต่ว่าเรา...”

คิดแบบนี้มาตลอดเลยเธอ

“เฮ้อ แม้แต่ตอนนี้ที่เล่าให้เธอฟังอยู่ ยังรู้สึกผิดเลยที่พูดออกมา”

ทั้งเศร้า ทั้งอึดอัด ทั้งสับสน

ฉันสัมผัสได้ถึงความรู้สึกหลากหลายในคำพูดของเธอ

ฉันไม่อยากจะเห็นเธอเป็นแบบนี้เลย

“เหนื่อยแะเลย พยายามทำทุกอย่างให้ดี มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยใช้ปะ”
ทันทีที่ฉันพูดจบ เฟอร์สหยุดวาดรูปทันที เธอพยักหน้าเบา ๆ แม้จะมีฝีปากแน่น จนถึงวินาทีนี้ เธอก็ยังพยายามจะอดทน ทั้งที่มันไม่เป็นไร ต่อให้เธอจะร้องไห้ออกมาต่อหน้าฉันตอนนี้ มันก็ไม่เป็นไรเลย

“รับรู้แล้วละ เรายังรับรู้แล้วว่าเธอพยายามมาก ๆ พยายามอย่างดีที่สุด”
ฉันไม่มีคำแนะนำอะไรให้เธอ คนอย่างฉันจะไปแนะนำอะไรใครได้ ฉันไม่รู้ว่
สารพัดเรื่องมากมายที่กวนใจเธอพวกนี้ต้องแก้อย่างไร จะบอกให้เธอปรับเปลี่ยน
ความคิดตัวเองทันควันเลยก็ไม่ใช่ แต่ว่านะ อย่างน้อย ๆ ฉันก็อยากจะบอกให้เธอ
ฟังว่าความพยายามของเธอมันไม่ได้ไร้ค่า ความสำเร็จของเธอไม่ได้น่าชื่นชมน้อย
ไปกว่าคนอื่น

“แล้วก็ไม่ต้องรู้สึกผิดเลย ถ้าอยากจะทำอะไรให้ออกมา อย่าคิดว่าตัวเองพูด
อะไรไม่ได้ อย่าคิดว่าอยู่คนเดียว เราว่ายังมีหลาย ๆ คนที่รอจะรับฟังเธออยู่ตลอด
เลยแหละ” มันแย่นะ ถ้าเธอจะรู้สึกว่าการระบายความรู้สึกที่ค้างค้ำงในใจเป็นเรื่อง
ผิด ใคร ๆ ก็ควรจะบ่นได้ทั้งนั้น และฉันเชื่อว่ายังมีหลายคนที่ยังรอรับฟังเธอ

“ไม่เป็นไรเลยนะ”

พูดไม่ทันขาดคำ ดุสิตาใครมาได้ทันเวลาพอดี

“เฟิร์ส วันนี้คุณครูแนะนำเราเข้ามาแจกแหวะ พวกเราเข้ามาเผื่อแ
ด้วย” ห้องเรียนหรือร้านสะดวกซื้อเนี่ย เข้าออกกันเป็นว่าเล่นเลยนะวันนี้ แต่การ
ปรากฏตัวของกลุ่มผู้มาเยือนคนล่าสุดทำให้ฉันยิ้มออก ถึงจะจำไม่ได้ว่าใครชื่อ
อะไรบ้าง อย่างว่า ฉันไม่ค่อยจะรู้จักมักจี่พวกเด็กห้องหนึ่งห้องสองเท่าไร แต่ฉันรู้ว่า
พวกเธอเป็นเพื่อน ๆ ของเฟิร์สไม่ผิดแน่ ยกโขยงกันมาตั้งห้าหกคน

“มากันทำไมเนี่ย” เฟิร์สปรับสีหน้าให้เป็นปกติแล้วเอ่ยปากถาม ถึงเธอจะ
เป็นนักเรียนดีเด่น แต่เป็นนักแสดงที่ไม่ได้เรื่องจริง ๆ ไม่เนียนเลยแม่คุณ

“เมย์นะสิ ทักขึ้นมาว่าหนูนี้แหวะเห็นบ่อยมาก เมื่อกี้เกลามาถามงานแ
กลับไปก็บอกว่าแหวะไม่ค่อยโอเค พวกเราก็เลยแวะมาหาแกที่นี้” เพื่อนคนหนึ่งพูด
ก่อนจะชี้ไปข้างตัว เธอน่าจะเป็นเมย์นั่นแหละ เธอมีสีหน้าเป็นกังวลอย่างเห็นได้ชัด
กว่าใครเพื่อน

กระทั่งได้ใช้เวลาร่วมกับเธอ ทำงานกับเธอจริง ๆ ได้แลกเปลี่ยนเรื่องราวที่เราพบเจอกันมาในแต่ละวัน ทีละเล็กละน้อย มุมมองของฉันที่มีต่อเธอค่อย ๆ เปลี่ยนไป เธอไม่ใช่คนหัวใจเย็นชาไร้ซึ่งความรู้สึก ไม่ใช่คนที่คิดแต่ว่าจะเอาชนะจริงจังแทบเป็นแทบตาย อยากจะเป็นที่หนึ่งอยู่อย่างเดียว เบื้องหลังลึกลงไปยังมีเรื่องราวอีกมากมาย และที่สำคัญที่สุด เธอไม่ได้เข้มแข็งอยู่ตลอดเวลา เธอก็เหมือนกับทุก ๆ คนที่มีทั้งช่วงเวลาที่ดี และสุข มีวันที่ผิดพลาด มีวันที่อ่อนแอ มีวันที่ต้องการพักผ่อน มีบางครั้งที่ย่างกรวยที่ก้าวข้ามผ่านปัญหาไม่ได้ซึ่งมันไม่ได้แปลอะไร

เฟิร์ส ที่ผ่านมายายามได้ดีมาตลอดเลย

เพราะฉะนั้นมันไม่เป็นไร ไม่เป็นไรเลยที่เธอจะรู้สึกเหนื่อยบ้าง เหนื่อยเพราะมีเรื่องอะไรที่ต้องจัดการมากเกินไป ต้องคอยแบกรับแต่สิ่งของตัวเองไม่ต้องการเติมไปหมด ไม่เป็นอะไรเลยที่เธอจะทำทุก ๆ อย่างให้ออกมาดีไม่ได้ พบเจอกับเรื่องที่ไม่ดี อยาโทษตัวเองว่ามันเป็นความผิดของเธอทั้งหมด เพราะเธอทำดีที่สุดแล้ว ถึงแม้จะรู้จักเธอไม่นาน แต่ฉันรับรู้ได้ถึงความตั้งใจอันแรงกล้าของเธอนะ

ถ้าหากวันไหนที่ทุกสิ่งทุกอย่างไม่เป็นใจ หนักเกินไปไม่ไหวอีกต่อไป อยากร้องไห้ก็ร้องออกมา อยากจะเสียใจก็เสียใจให้เต็มที่ ไม่ต้องไปสนว่าใครจะมองเธออย่างไร และขอให้จำไว้เสมอว่าเธอไม่ได้อยู่คนเดียว ลองมองรอบตัวให้ดี ๆ ยังมีหลายคนที่อยู่ข้าง ๆ รอว่าสักวันเธอจะยอมแบ่งปันเรื่องราว ยอมให้ทุกคนได้ช่วยเหลือเธอบ้าง เหมือนอย่างที่เธอทำเพื่อทุกคนมาตลอดเหมือนกันนั่นแหละ

หวังว่าสักวันหนึ่ง เธอจะสามารถก้าวข้ามผ่านความรู้สึกแย่ ๆ ไปได้
ไม่คิดว่าจะต้องพูดคำนี้เลยแต่ฉันคอยเอาใจช่วยเธออยู่นะ !

๑๓

ข้อมใหญ่

บางครั้งการยอมแพ้ก็ไม่ได้แย่อย่างที่คิด

ยอมรับก็ได้ว่าฉันฝันมากไปจริง ๆ เตรียมสอบคัดเลือกแข่งขันสองวิชา เข้าร่วมการประชุม รับผิดชอบหน้าที่หัวหน้าห้อง อ่านหนังสือเตรียมสอบ ฉันทโลกมากเกินไป อยากจะทำทุกสิ่งทุกอย่างมาให้ได้ดีทั้งหมด อยากจะทำได้ทุกอย่าง เชื่อว่าตัวเองจะต้องทำได้อย่างแน่นอน เหมือนอย่างที่ใคร ๆ ก็บอกว่าฉันทำได้อยู่แล้ว แต่การปล่อยให้ตัวเองหมกมุ่นกับเรื่องเครียด ๆ เหล่านี้วันไปวนมาทุกวันก็ทำให้ฉันสติแตก บวกกับที่ช่วงนี้ไม่ค่อยได้พักผ่อนจนอารมณ์ไม่ค่อยคงที่ยังเวลาของการสอบแข่ง และประกวดใกล้เข้ามาพร้อม ๆ กัน ไหนจะงานห้องที่เผลอมาให้จัดการอีกแล้ว ทุกอย่างประดังประเดเข้ามาในเวลาเดียวกัน มากเกินรับไหว

ใครว่าเป็นเด็กไม่เหนียวล่ะ ในวัยเท่านี้เราต้องรับผิดชอบทั้งเรื่องการเรียน พยายามทำหน้าที่ลูกที่ดี เป็นเพื่อนที่ดีของเพื่อน ๆ ไหนจะเรื่องความฝัน ความหวัง ความคาดหวังของผู้คนที่อยากเห็นว่าเราจะเติบโตขึ้นเป็นอย่างไร เด็กอย่างพวกเราก็ต้องเผชิญความยากลำบากในช่วงวัยของพวกเขาไม่ต่างจากคนวัยอื่น ๆ

นี่เป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่ร้องไห้แล้วรู้สึกสบายใจจริง ๆ อย่างทฤษฎีที่เคยอ่านบอกไว้ ฉันทร้องไห้ต่อเพื่อน ๆ อยู่นานสองนาน ร้องไห้จนปวดตาระหว่างนั้นก็พูดทุกสิ่งทีคิด ทุกอย่างทีรู้สึกออกไปด้วย ไม่ว่าจะเรื่องเก่าเรื่องใหม่ เรื่องที่เผชิญอยู่ตอนนี้ หรือเรื่องที่เคยผ่านมานานมากแล้ว ทำให้ฉันได้รู้ว่าที่ผ่านมาตัวเองทุกข์ทรมานอยู่กับความรู้สึกแย่ที่ไม่เคยระบายออกไปมากมายขนาดไหน

แบกเอาไว้ทั้งความหวังของตัวเอง และความหวังของคนอื่น พยายามพาตัวเองไปให้ถึงจุดสูงสุดตลอดเวลา เขาแต่เก็บสะสมความรู้สึกไม่ดีเอาไว้เหมือนเดินเก็บก้อนหินไปตามทาง เก็บมาไว้อยู่กับตัว ใส่ไว้ในกระเป๋าที่กำลังแบกอยู่ ทั้งที่ไม่รู้ว่ามันจะมีประโยชน์อะไร สัมผัสได้ถึงน้ำหนักของมันตลอดเวลา แต่ก็ไมยอมจะวางมันลง ไมยอมเอาออกไปทิ้ง คือตั้งใจจะแบกมันต่อไปโดยที่ไม่รู้ว่าทำไปเพื่ออะไร และฉันคิดว่ามันถึงเวลาแล้วที่จะต้องเปลี่ยนแปลงเสียที

วันต่อมา ฉันตัดสินใจบอกกับคุณครูยูภาว่าฉันจะไม่เข้าร่วมการแข่งขันในปีนี้ ฉันรู้แล้วว่าฉันไม่สามารถจะทำทุกอย่างพร้อม ๆ กันได้ บางทีถ้าได้เลือกตัดอะไรออกไปได้บ้างมันคงจะดี ครูยูภาบ่นเสียดายนิดหน่อย พยายามจะบอกให้ฉันตัดสินใจอีกครั้ง แต่ฉันก็ยืนยันว่าคิดมาอย่างถี่ถ้วนแล้ว และบอกขอโทษคุณครูไปที่เพิ่งจะมาบอกเอาป้านี้ หลังจากนั้นทุกอย่างก็ง่ายกว่าที่คิด ครูแค่เอาชื่อฉันออกจากรายชื่อผู้ลงสมัครสอบคัดเลือก ฉันไม่จำเป็นต้องเข้าสอบ ไม่ต้องเข้าร่วมติว ไม่ต้องอ่านหนังสือตึ๊งตึ้งอีกแล้ว ถึงแม้ว่าจะไม่มีชื่อของฉันในรายชื่อก็ยังมีชื่อของเพื่อน ๆ สิบลกว่าคนที่เตรียมตัวมาเป็นอย่างดีเพื่อสอบคัดเลือกเป็นตัวแทนโรงเรียน และฉันมั่นใจว่าพวกเขาทำได้ดีแน่นอน ฉันเดินออกจากห้องหมวดวิทยาศาสตร์ด้วยความสบายใจเหมือนได้ยกภูเขาจากใจออกจากอก

สำหรับความรับผิดชอบในฐานะหัวหน้าห้อง เมย์บอกกับฉันว่ายินดีจะช่วยรองหัวหน้าห้องของเราดูแลด้วยอีกแรง ที่แรกฉันก็เกรงใจเหลือเกินที่ต้องมารับงานเธอแบบนี้ เพราะคิดว่าเมย์เองก็คงมีเรื่องส่วนตัวที่ต้องจัดการ แต่เมย์ขอให้ไว้ใจเธอ และบอกว่าไม่ใช่เธอแค่คนเดียวที่พร้อมจะช่วยฉัน ทั้งพาย พาง เบล พรีเม และเพื่อนคนอื่น ๆ ในห้องก็เช่นกัน เมย์ยังกำชับกับฉันอีกว่าต่อไปมีอะไรขอให้บอกทุกคนด้วย อย่าเก็บทุกอย่างเอาไว้กับตัวอีก ฉันสัญญาากับเธอ ไม่นั่นใจว่าจะทำได้อย่างที่พูดหรือเปล่า แต่ก็จะลองพยายามดู

เพราะความช่วยเหลือจากทุกคน ตอนนี้ฉันจึงสามารถมีสมาธิอยู่กับการประกวดได้อย่างเต็มที่

ไหน ๆ จะไม่สอบแข่งขันแล้ว ผู้ไม่ประกวดไปด้วยเลยไม่ดีกว่าเหรอ ควรจะเป็นอย่างนั้นใช่ไหม แต่ฉันคิดว่าแบบนี้มันคงจะใจร้ายกับเพื่อนร่วมทีมมากเกินไป นี่ไม่ใช่การประกวดของฉันคนเดียว ไม่ใช่แค่ฉันที่ทุ่มเทกับมันมาตลอดทั้งพรอนท์แล้วก็ครูเพลินเองก็ต่างพยายามอย่างเต็มที่ สอบแข่งขันหาคนมาแทนได้ แต่สำหรับการแสดงนี้ที่พวกเราทำมาด้วยกัน มันไม่ใช่ หากจะยอมให้มันผ่านไปตอนนี้เพราะความโลภมากที่ผ่าน ๆ มาของตัวเอง เราสามารถยอมแพ้ได้ มันไม่ได้แย่อย่างที่ฉันบอกนั้นแหละ แต่อย่างไรก็ตามเราควรจะต้องมีความรับผิดชอบด้วยเช่นกัน

“เตรียมของกันมาครบเรียบร้อยไม่ขาดเหลืออะไรใช่ไหมจ๊ะ” ครูเพลินชะงักหน้าเข้ามาถาม ตอนนี้พวกเรากำลังอยู่ในห้องเรียน ไม่ใช่ที่โรงเรียนของเรา แต่เป็นที่โรงเรียนประถมศึกษาเล็ก ๆ ในชุมชนใกล้ ๆ นี่เอง ครูเพลินเสนอว่าพวกเราไม่เคยแสดงกันมาก่อน คงจะตื่นเต้นกันมากแน่ ๆ ถ้าจู้ ๆ ไปลงสนามจริง คงจะตื่นเวทีไปกันใหญ่จึงอยากให้เราลองซ้อมใหญ่ให้ตัวเอง ๆ ชั้นประถมที่โรงเรียนนี้ดูก่อน ถือว่าเป็นการซ้อมใหญ่ลดความตื่นเต้น และทำให้พวกเราได้เห็นข้อบกพร่องในการแสดง เพื่อนำไปปรับปรุงก่อนจะไปสู่การประกวดจริง ๆ ครูเพลินดำเนินการเองหมดไม่ว่าจะเป็นการจัดหาสถานที่ ประสานงานร่างเอกสารขออนุญาตพาพวกเราออกนอกโรงเรียน รวมถึงขับรถพาพวกเรามาซ้อมใหญ่ในวันนี้

“ไม่มีแล้วคะครูเพลิน ขอขอบคุณมากนะคะ ล้าปากครูเพลินแม่เลย” ฉันเกรงใจครูเพลินมาก ๆ แค่อ่านหนังสือก็เหนื่อยแยะแล้ว ยังจะต้องมาดูแลพวกเรา คอยให้คำแนะนำ และคอยจัดการอำนวยความสะดวกเรื่องการประกวดให้อีก

“ไม่ได้ลำบากอะไรเลย ครูที่ปรึกษาที่เป็นเหมือนสมาชิกในทีมอีกคน มีอะไรที่ช่วยได้ ครูก็อยากจะช่วย วันนี้ก็ทำให้เต็มที่เลยนะ ครูจะคอยอัปเดตวิดีโอให้ แล้วเราค่อยกลับไปปรับกันอีกที”

“ครูเพลิน่มากเลยคะ!”

ฉันกล่าวขอบคุณครูเพลินอีกครั้ง จู๋ ๆ พรอนท์ที่ควรจะยุ่งอยู่กับการเตรียมอุปกรณ์ที่ไพล่มาข้างหลังแบบไม่ให้ชุ่มให้เสียง ชูมือสุดแขนแล้วพูดขึ้นมาเสียงดังจนฉันต้องปิดหูแล้วเอียงตัวหลบ และดีใจที่ไหล่ของเธอเบา ๆ ด้วยความห่มั่นได้ มีหรือที่ मैंนั้กแสดงใหญ่ของเราจะยอมแพ้ง่าย ๆ แน่่อนว่าต้องเล่นใหญ่ แก่ลั้ร่องโอดโอยพ้อครูเพลินอีกครั้ง ครูเพลินหัวเราะทิ้งท้ายก่อนจะให้กำลังใจ พวกเราอีกครั้งแล้วขอตัวออกไปพูดคุยกับครูใหญ่ก่อน ที่ห้องรับรองจึงเหลือแค่ฉันกับพรอนท์อีกครั้ง

พรอนท์ยืนอยู่ที่ประตูโบกมือส่งครูเพลินราวกับว่ากำลังบอกลาญาติที่สนามบินขณะที่ฉันกำลังทยอยเก็บของลงกล่อง เตรียมขนย้ายไปยังสถานที่ทำการแสดง เธอดูร่าเริงเป็นปกติดี อีกไม่นานเราจะต้องออกไปแสดงต่อหน้าเด็ก ๆ ประถมต้น เป็นสิบคน ทำไมถึงดูไม่ตื่นเต้นเลยนะ สำหรับฉัน ถึงแม้ว่ามันจะเป็นการซ้อม แต่พอมีผู้ชมมานั่งดูด้วยแบบนี้ มันก็ไม่ต่างอะไรกับการแสดงจริง และฉันยังคงรู้สึกกังวลอยู่ดี คิดอยู่นั้นแหละว่าผลตอบรับจะเป็นอย่างไร ถ้าผู้ชมของพวกเราไม่เข้าใจ หรือว่าไม่สนุกไปกับการแสดงของพวกเราละ ถ้าเป็นแบบนี้ฉันคงไม่มีกะจิตกะใจจะไปประกวดในวันจริงแน่ ๆ

“หน้าบูดขนาดนี้เด็ก ๆ กลัวแย่เลย มีหวังวิ่งหนีกันหมด” จากที่ยืนอยู่ตรงประตู ตอนนี้น้ำเย็นอยู่ตรงหน้าฉันแล้ว พรอนท์ใช้นิ้วชี้สองข้างดันมุมปากของฉันขึ้น ฉันไม่ได้ปิดมือเธอทิ้ง แค่ส่งสายตาให้เธอรับรู้ว่าคุณไม่พอใจอยู่นิด ๆ ไม่นานเธอก็ยกมือออก

“ตื่นเต้นไหม”

ฉันถาม แปลกที่พรอนท์พยักหน้า นี่ไม่ใช่คำตอบที่ฉันคาดคิดได้เลย

“โอโฮ ไม่ตื่นเต้น... ไม่ตื่นเต้นก็แย่แล้ว เคยทำที่ไหนเล่าแสดงต่อหน้าคนอื่นเนี่ย จะเป็นบ้าแล้ว ที่เห็นนี่คือแก๊งบ้าอยู่นะรู้หรือยัง อีกนิดจะกรี๊ดแล้วนะ” พรอนท์พูดจบก็ส่งเสียงร้องอ้ากแบบไม่ทันให้ตั้งตัว ฉันระเบิดหัวเราะ หลงนึกว่าเธอไม่เป็นอะไรมาตั้งนาน ที่ไหนได้เธอพยายามข่มความตื่นเต้นอยู่เนี่ยเอง รู้แล้วล่ะว่าฉันไม่ได้สติแตกไปคนเดียว มีคนเป็นเอามากกว่าฉันเยอะ

“เฮ้อ ตื่นใหม่”

“ไม่ตื่นเต้น ไม่เครียด ไม่กดดัน โอเค พร้อม ๆ ตื่นแล้ว”

หลังจากเปล่งเสียงออกมา พรอนท์ก็พูดสะกดจิตตัวเอง เธอมีท่าที่ผ่อนคลายลงอย่างที่เราว่า เธออาจจะไม่ได้ตั้งใจ แต่เพราะเธอแท้ ๆ ที่ให้ฉันหัวเราะออกมา ตัวฉันเองก็คลายความกังวลไปได้เล็กน้อย ฉันหลับตาลงสักพักรวบรวมสติ รวบรวมสมาธิก่อนจะอุ้มกล่องอุปกรณ์ ถึงเวลาที่พวกเราจะต้องออกไปจากห้องรับรอง ฉันไม่รู้เลยว่ามันจะออกมาเป็นอย่างไร เขาเถอะ ขอให้มันผ่านพ้นไปได้ด้วยดีแล้วกัน

“ไปกันเถอะ”

การแสดงของพวกเรากำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

‘วิทยาศาสตร์กับศิลปะ’ เป็นข้อความแรกที่ฉันมองเห็นในสมุดวาดรูปของพรอนท์ เธอบอกฉันว่าได้ไอเดียมาจากตอนที่ฉันพูดเรื่องสี เธอเสริมอีกว่า วิทยาศาสตร์กับศิลปะ แค่งงก็ดูเป็นศาสตร์ที่เข้ากันไม่ได้สุด ๆ ฝั่งหนึ่งเชื่อเรื่องทฤษฎี อยู่บนพื้นฐานของความจริง สิ่งที่พิสูจน์ได้ เป็นเหตุเป็นผล ในขณะที่ศิลปะเป็นเรื่องของความสวยงาม จินตนาการ อารมณ์ และความรู้สึก

‘ถ้าทำสิ่งที่คุณเหมือนว่าจะเข้ากันไม่ได้ให้เข้ากันได้ น่าจะสุดยอดไปเลยนะ’

พรอนท์พูดแบบนั้น และฉันเห็นด้วย มั่นน่านสนใจดี

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ในดินแดนที่ห่างไกลออกไป อาณาจักรที่เหล่าสรรพสัตว์ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ยังมีคู่คุณสิงโตที่ใคร ๆ ก็ต่างพากันเรียกพวกเขาว่า จิตรกรมหัศจรรย์แห่งผืนป่า นอกจากพวกเขาจะเป็นยอดฝีมือทางด้านกรวดภาพแล้ว ว่ากันว่าพวกเขายังสามารถใช้เวทย์มนตร์ในการรังสรรค์ผลงานได้อีกด้วย...”

ฉันเริ่มกล่าวบทพูดเปิดการแสดงระหว่างที่พวกเราซ่อนตัวอยู่หลังฉากกัน ที่ทำจากท่อพีวีซี และผ้าดิบ ทำไมต้องอาณาจักรห่างไกล หรือเวทย์มนตร์เกริ่นเยิ่นเย้อ เล่าเป็นนิทานก่อนนอน ทำไมไม่ทำให้เหมือนการแสดงที่เคยดูตัวอย่างมา ฉันเองก็ตั้งคำถามมากมายตอนที่พรอนท์เล่าความคิดของเธอให้ฉันฟังไม่เห็นจะมีอะไรเข้ากันสักอย่าง มีแต่สิ่งที่ไม่จำเป็นเต็มไปหมด แต่ทำการแสดงแบบปกติทั่วไปอย่างที่เคยดูตัวอย่างมันก็จบแล้วไม่ใช่หรอ แต่พอลองช่วยกันคิดจนจบ ทดลองซ้อมดูสักรอบก็พอจะเข้าใจ ตัวฉันเองไม่ได้เป็นคนที่สนุกสนาน ไม่ได้มีมุขตลก ไม่ได้มีท่าทางหรือน้ำเสียงที่ดึงดูดผู้ชม การสร้างเรื่องราวและตัวละครขึ้นมาทำให้การแสดงมีความน่าสนใจไปอีกแบบโดยที่เราไม่ต้องพยายามฝืนทำอะไรที่ไม่ใช่ตัวเอง

แล้วทำไมตัวละครหลักต้องเป็นสิงโต

พรอนท์บอกฉันว่า ‘เพราะหางของสิงโตเหมือนพูกันเลย!’

เธอคิดได้ไงก็ไม่รู้เหมือนกัน ยิ่งไปกว่านั้นคือฉันยอมให้เธอบู๊บู๊ยาภาพการแสดงในหัวฉันขนาดนี้ได้ยังไงน่ะ เปลี่ยนไปจากที่คิดชนิดที่เรียกว่าพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ ปากก็บ่น ปากก็ว่าไป สุดท้ายแล้วก็เต็มหมวดสามขีดที่แถม นั่งใส่แผงคอสิงโตที่ทำจากกระดาษลูกฟูกอยู่ตรงนี้ ไม่น่าว่าบางที อาจเป็นเพราะฉันเองก็รู้สึกสนุกขึ้นมาเหมือนกัน

สิ่งเดียวที่ฉันเปลี่ยนในร่างความคิดแรกของเธอ คือ เปลี่ยนจากสิงโตที่ชอบวาดรูปเฉย ๆ มาเป็นจิตรกรสิงโตผู้ยิ่งใหญ่

‘จิตรกร’ คำที่พรอนท์ไม่ยอมพุดมันออกมา

“โฮก! สวัสดิ์ทุกคน โอโฮ มากันเยอะแยะเชียว สวัสดิ์เพื่อนตัวน้อยทางด้านนั้น สวัสดิ์เพื่อนตัวน้อยทางด้านนี้ด้วยนะ แวะมาเยี่ยมพวกเราเหอหือ ดีใจจังพวกเราคือจิตรกรสิงโตแห่งผืนป่าแห่งนี้ และนี่คือบ้านของเรา ยินดีต้อนรับนะ” พรอนท์ผู้รับบทบาทคุณสิงโตตัวที่หนึ่งกับแผงคอสีเหลืองเริ่มเปิดตัวก่อนอย่างร่าเริง เธอเดินออกไปด้านหน้า กล่าวทักทายเด็ก ๆ ทุกคนแล้วผายมือออกไปด้านข้าง เสมือนว่าบริเวณพื้นที่ทำการแสดงเป็นบ้านของเรา ฉากกันสองข้างมีภาพวาดติดอยู่ ซึ่งภาพวาดเหล่านั้นไม่ใช่ฝีมือใครที่ไหน ครึ่งหนึ่งเป็นของพรอนท์ และอีกครึ่งหนึ่งเป็นของฉัน พวกเราช่วยกันวาดขึ้นมาทั้งหมด วาดเล่น วาด ๆ ไปเถอะแบบที่พรอนท์ชอบพูด มันไม่ได้สวยงามอะไรแต่ก็ช่วยสร้างบรรยากาศได้เป็นอย่างดี

“ทุกคนที่อยู่แถวนี้ชอบบอกว่าพวกเรามีเวทย์มนตร์ ตั้งฉายาให้พวกเราว่าจิตรกรมหัศจรรย์แห่งผืนป่า ฟังดูเพราะดีใช่ไหม ไม่แปลกหรอกที่พวกเขาจะคิดแบบนี้ นั่น ดูนี่สิ” ฉันเดินตามพรอนท์ออกมาติด ๆ รับบทบาทเป็นคุณสิงโตตัวที่สองแผงคอสีน้ำตาล ผู้เรียบร้อย ว่าจบก็คว่ำขวดที่ใส่น้ำกับน้ำมันเอาไว้ แกล้งวงมือไปรอบ ๆ แล้วท่องคาถา แอบใส่ยาเม็ดฟูลงไป ก่อนจะชูให้เด็ก ๆ ได้มองเห็นความเปลี่ยนแปลง

“นี่ไงล่ะเวทย์มนตร์ของพวกเรา สงสัยล่ะสิว่าทำได้ยังไง ตั้งใจฟังให้ดี ๆ วันนี้เราจะมาเปิดเผยความลับนี่ที่นี้ที่เดียว หลังจากที่พวกเธอรู้ความลับของเราแล้ว แม่แต่เด็ก ๆ อย่างพวกเธอก็สามารถใช้เวทย์มนตร์ได้เหมือนพวกเราเลย” ฉันทื่นประจำที่อยู่ใต้โต๊ะทำการทดลอง ผสมน้ำกับน้ำมันลงในขวดน้ำตามด้วยการหยดสีผสมอาหารลงไป น้ำกับน้ำมันแยกตัวกันแทบจะในทันที น้ำมันลอยขึ้นสูง ส่วนสีผสมอาหารก็ตกลงไปผสมกับน้ำทันทีก่อนจะตามด้วยการใส่ยาเม็ดฟู่ลงไป เมื่อยาทำปฏิกิริยากับน้ำ ทำให้น้ำที่ผสมกับสีผสมอาหารลอยตัวขึ้นเป็นหยดสี ด้วยความหนาแน่นที่มากกว่าน้ำมัน จึงเห็นว่าของเหลวภายในขวดเคลื่อนที่ไปมา

ทำการทดลองไปก็อธิบายไป ฟรอนท์เป็นคนคิดรูปแบบ และสร้างสรรค์องค์ประกอบของการแสดง ส่วนฉันรับผิดชอบเรื่องเนื้อหาเป็นสำคัญ ฉันเลือกเรื่องความหนาแน่นของสารมาเป็นหัวข้อหลัก เพราะฉันเจอการทดลองมากมายที่สวยงาม มีสีสันเข้ากับแนวคิดวิทยาศาสตร์กับศิลปะของพวกเราได้อย่างดี ทั้งยังเห็นการเปลี่ยนแปลงชัดเจนอีกด้วย

ฟรอนท์รับผิดชอบในส่วนของเธอเป็นอย่างดี และฉันเองก็เช่นกัน

หลังจากทดลองทำโคมไฟลาวาเรียบร้อยแล้ว ฉันทำการทดลองแยกชั้นของสารอีกครั้งเพื่ออธิบายเพิ่มเติม ทางด้านฟรอนท์ก็ยกแผ่นความรู้ที่เธอตั้งใจทำเอาไว้่อออกมาวางบนขาตั้งเฟรมวาดรูป แผ่นความรู้ของเธอเป็นการ์ด Pop up ขนาดใหญ่ แค่เปิดออกมาก็น่าตื่นเต้นแล้วยังไม่วายแอบใส่กระดาษโปรยเล็ก ๆ เอาไว้ด้วย แอบซ่อนลูกเล่นเอาไว้ ดึงเชือกภาพ เปิดตรงโน้นที่ ปิดตรงนั้นที่มีความเคลื่อนไหวตลอดเวลาไม่น่าเบื่อ สมกับที่นั่งคิดค้นตั้งใจทำอยู่เป็นสัปดาห์

พวกเราพยายามรวมน้ำกับน้ำมันด้วยการเขย่าขวดโหล น้ำกับน้ำมันรวมกันได้อยู่คู่เดียวก็แยกออก คราวนี้ฟรอนท์เป็นคนร้ายมนต์แล้ว ใส่สบู่ที่เป็นอิมัลซิฟายเออร์ หรือสารประสานอนุภาคของน้ำ และน้ำมันลงไป จนน้ำ และน้ำมันเข้ากันที่สุดในที่สุด

การแสดงดำเนินมาจนถึงช่วงสุดท้าย

พรอนท์กำลังอธิบายหลักการของการทดลองล่าสุด ในขณะที่ฉันเองก็กังวลอยู่กับการเตรียมอุปกรณ์สำหรับการทดลองสุดท้าย ฉันพบว่ากล่องสีน้ำมันไม่ได้อยู่บนโต๊ะ จึงพยายามก้มลงไปหาข้างล่าง แต่แล้วสิ่งที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น ฉันรีบร้อนมากไปหน่อยจึงไม่ทันระวัง ผลของนกกระจิ๊งขนาดเล็กที่เตรียมไว้ตกลงจากโต๊ะและกำลังกลิ้งไปทางผู้ชม ช่วงขณะนั้น ฉันใจหายวาบ ได้แต่ยื่นมือมองนกกระจิ๊งกลิ้งไปหยุดอยู่หน้าเด็ก ๆ

ยุ่งละสิ

นกกระจิ๊งเจ้ากรรมดึงความสนใจของเด็ก ๆ ไป ฉันบอกกับตัวเองว่าเร็วเข้าเดินไปหยิบสิ จะยื่นมือทำอะไร เรื่องแค่นี้เอง แต่แล้วก็นึกได้ว่าอีกสักครู่ฉันจะต้องพูดประโยคถัดไปแล้ว ขาของฉันไม่ยอมขยับ ยืนนิ่งอึ้งอยู่อย่างนั้น ลังเลว่าจะทำอย่างไรดี เรื่องนี้ไม่ควรเกิดขึ้น พวกเราเตรียมการมาดีแล้ว ไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจมารับมือกับเหตุการณ์นี้ ถ้าหากฉันระวังกว่านี้ ความผิดพลาดจะไม่เกิดขึ้น

ทุกอย่างกำลังจะจบลงด้วยดีอยู่แล้วเชียว

“โอ๊ะโอ...นกกระจิ๊งของผู้ใช้เวทย์มนตร์ก็แบบนี้แหละ เผลอไม่ได้เลยท่าทางเห็นเด็ก ๆ แล้วจะอยากเล่นด้วย เพื่อนตัวน้อย ฉันขอรบกวนเธอหน่อย พากลับมาให้ฉันที่เวทีได้หรือเปล่า” ฉันหันไปหาต้นตอของเสียง พรอนท์ที่เพิ่งอธิบายจบหันไปพูดกับเด็ก ๆ ที่นั่งอยู่แถวหน้าสุด เธอยังคงความเป็นคุณสิงโตเอาไว้แบบเนียนราวกับเป็นส่วนหนึ่งของการแสดง

ในขณะที่ฉันทำได้แค่ยื่นหน้าเหลอหลาดัดสินใจไม่ถูกอยู่ตรงนี้

“เฟิร์ส การทดลองสุดท้ายแล้ว” เสียงกระซิบของพรอนท์ทำให้ฉันเรียกสติกลับคืนมาได้ ฉันรีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติกลับมาเป็นคุณสิงโตแฝงคอสีน้ำตาลเงินอีกครั้ง

“คุยกันมาเสียตั้งยี่สิบขวบ ไหน ๆ ทุกคนก็แวะมาเยี่ยมพวกเราแล้ว ในฐานะจิตรกรรมหัตถ์จรรยาแห่งผืนป่า ไม่แสดงฝีมือสักหน่อยก็คงจะไม่ได้” พุดจบฉันก็เขยิบกะละมังที่เกือบทำฉันขยหน้าเข้ามาใกล้ เทน้ำใส่ลงไปประมาณครึ่งกะละมังฉันกับพรอนท์ช่วยกันหยดสีน้ำมันหลากหลายสีลงไปก่อนจะใช้หลอดคนสีเบา ๆ แน่นนอนว่าสีน้ำมันมีความหนาแน่นน้อยกว่าจึงลอยอยู่ด้านบน ไม่ผสมปนเปกับน้ำ

“สารที่มีคุณสมบัติเหมือนกันสามารถผสมกันได้ดี ส่วนสารที่มีคุณสมบัติต่างกันจะผสมกันได้ไม่ดี แต่รู้อะไรใหม่ทุกคน สิ่งที่เข้ากันไม่ได้ สิ่งที่แตกต่างกันมาก ๆ บางครั้งเมื่อนำมารวมกันแล้วก็อาจจะสามารถสร้างสรรค์งานศิลปะสวย ๆ ได้เหมือนกันนะ” ฉันค่อย ๆ วางกระดาษวาดเขียนลงไปบนผืนน้ำแล้วยกขึ้นกระดาษค่อย ๆ ดูดซับสีขึ้นมา จนกลายเป็นลวดลายสวยงามอยู่บนกระดาษ

พรอนท์ยกแผ่นความรู้้ออกจากชาตั้ง วางกระดาษไม้ที่ซึ่งเส้นเอ็นเป็นแถวแทนที่ ฉันใช้ไม้หนีบผ้าหนีบผลงานจากการทดลองสุดท้ายไว้ตรงกึ่งกลางพอดี พอดี เพิ่งจะได้เห็นภาพชัด ๆ ก็ตอนที่เดินถอยหลังออกมาให้เหละ ตอนที่คว่ำหน้ากระดาษลงไปบนผืนน้ำ ฉันไม่รู้ว่ามีมันจะออกมาเป็นอย่างไร ควบคุมไม่ได้ ต้องปล่อยให้มันเป็นไปตามที่สายน้ำกำหนด

สิ่งเดียวที่เหมือนกันคือทุกครั้งที่ยกกระดาษขึ้นมา ภาพที่ปรากฏอยู่บนนั้นสวยงามเสมอ สวยทุกภาพ สวยในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป

ไม่ซ้ำกันเลยแม้แต่แผ่นเดียว

การแสดงจบลงแล้ว พวกเราโค้งขอบคุณเป็นการปิดท้าย ฉันหลับตาบียังคงนึกถึงจังหวะที่ตัวเองทำกะละมังตกแล้วทำอะไรไม่ถูก เดือดร้อนพรอนท์ต้องช่วยแก้ไขสถานการณ์ให้ แม้จะเป็นเพียงการโค้งขอบคุณในเวลาสั้น ๆ ฉันรู้สึกว่ามันยาวนานเป็นนาที ไม่อยากที่จะเหยหน้าขึ้นมา ไม่อยากเห็นสายตาของใครมองมาแบบนั้นอีกแล้ว ไม่ว่าจะใครก็ตาม

แต่แล้วฉันก็ได้ยินเสียงปรบมือเป็นสัญญาณว่าการแสดงของพวกเขาสิ้นสุดลงอย่างสมบูรณ์ เงยหน้าขึ้นมาก็เห็นภาพของเด็ก ๆ กำลังปรบมือ และส่งยิ้มให้เรา ช่างเป็นภาพที่สวยงามจนไม่อาจจะละสายตาได้ ฉันกลัวว่าตลอดกลัวยายตาของผู้คนที่มองมา กลัวที่ทุกคนจะผิดหวังในตัวฉัน ไม่รู้ว่าทุกคนจะพูดถึงฉันอย่างไรกับข้อผิดพลาดของฉัน แต่วันนี้ไม่ใช่แบบนั้น ไม่มีรางวัล ไม่มีการตัดสิน ไม่มีคำว่าชนะ ไม่มีคำว่าแพ้ มองไปทางไหนก็เห็นเด็ก ๆ กำลังชูมือส่งเสียงให้กำลังใจ เท่านั้นเอง เพียงเท่านั้น ฉันก็รู้สึกว่าการอะไรก็

เรื่องราวที่เกิดขึ้นตั้งแต่วันแรกที่พบกัน จุดเริ่มต้นแสนทุกข์ทรมานของเรา วันที่ทะเลาะ วันที่หัวเราะ วันที่ร้องไห้ และความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในหัวใจ จนกระทั่งถึงฉากจบที่สวยงาม

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ว่ามานี้ ความหมายมากกว่ารางวัลใดเสียอีก

“ทุกคนก็มาเล่นด้วยกันเถอะ!”

ฉันกับพรอนท์คุยกันไว้ว่าหลังการแสดงจบจะชวนเด็ก ๆ ทำการทดลองด้วยกัน พอพรอนท์ว่าจบ เด็ก ๆ หลายคนกรูกันเข้าไปหา แย่งกันพูดจนฟังแทบไม่ทัน ล้อมหน้าล้อมหลังเต็มไปหมด สีหน้าเลิกยิ้มทำตัวไม่ถูกของเฟิร์สทำให้ฉันหัวเราะ เจ้าตัวเห็นแบบนี้ก็หันมาส่งสายตาคอยความช่วยเหลือให้หลุดจากกองทัพเด็กประถม จะทำได้อย่างไรเล่า ฉันก็ติดอยู่ตรงนี้ไม่ต่างกับเธอเลย ฉันหันซ้ายที่ขวาที่แจกกระดาษให้เด็ก ๆ ก่อนจะหันไปสบตากับครูเฟลินน์ที่ยืนอยู่ห่างไปไม่กี่ก้าว ครูเฟลินน์กำลังส่งยิ้มกว้างมาให้พวกเขา และฉันส่งยิ้มกลับไปทันที ถ้าไม่มีครูเฟลินน์เป็นครูที่ปรึกษา พวกเราที่จ้องแต่จะเถียงกันให้ได้คงมาได้ไม่ถึงจุดนี้ และถ้าไม่ใช่เพราะครูเฟลินน์เป็นคนออกใจเรื่องการซ้อมใหญ่ขึ้น เราคงไม่มีโอกาสได้รับประสบการณ์ที่ดีขนาดนี้ ต้องขอบคุณครูเฟลินน์จริง ๆ

“เฮลละ ค่อย ๆ ตั้งแถวมานะเด็ก ๆ แถวเรียงหนึ่ง คนนั้นนะ อย่าแซงเพื่อนสิ! เห็นนะ ไปต่อข้างหลังใหม่เลย”

สิ้นเสียงของของพรอนท์ เด็ก ๆ ที่เคยยืนล้อมเราอยู่ก็รีบเข้าแถวเรียงหนึ่งตามอย่างน่าอัศจรรย์ ทั้งที่เมื่อก็เราทั้งคู่เกือบจะจมหายไปในหมู่เด็ก ๆ แล้วแท้ ๆ จู๊ ๆ ก็สามารถควบคุมเด็ก ๆ ที่วุ่นวายอยู่ให้ทำตามที่เราบอกได้ หัวหน้าเด็กซัด ๆ เธอไปเอาความสามารถนี้มาจากไหน ฉันไม่มีทางจะรับมือกับเด็กได้แบบที่เธอทำแน่

ฉันนั่งลงข้าง ๆ พรอนท์ หลังจากที่เราชวนเด็ก ๆ ทำกระดาษลายหินอ่อน เธอก็ยังมานั่งวาดรูปเล่นกับเด็ก ๆ ต่อ พรอนท์ไม่ชอบให้ใครดูรูปวาดของตัวเองเท่าไร ฉันไม่รู้เหมือนกันว่ามันเป็นเพราะอะไร ฉันไม่มีความรู้ด้านศิลปะสักเท่าไร พุดงาย ๆ คือวาดรูปไม่เป็น แถมยังเป็นคนที่ไม่มีหัวเรื่องศิลปะสุด ๆ ฉันมองว่าเธอวาดรูปเก่ง แถมยังมีไอเดีย มีจินตนาการอะไรที่คาดไม่ถึง ความคิดเห็นของเธอจึงเป็นอะไรที่แปลกใหม่สำหรับฉันมากที่สุด

ไม่แน่ใจว่าฉันควรจะพูดใหม่ จำเป็นต้องพูดหรือเปล่า มันน่าจะฟังดูแปลก ๆ โดยเฉพาะกับคนที่คุยกันธรรมดาที่เหมือนทะเลาะอย่างพวกเรา แต่การรู้สึกชื่นชมใครไม่ใช่สิ่งที่แย่ ได้บอกออกไปให้เจ้าตัวรับรู้บ้างมันคงจะดี

“พรอนท์ วาดรูปเก่งนะ”

“บรื้อ อยู่ดี ๆ ก็มาชมกัน ผีเข้าหรือไง ขนลุกของจริงเลยนะเนี่ย”
ไม่ว่าเปล่า เธอยังยื่นแขนออกมาให้ฉันดูเพื่อยืนยันคำพูดของเธอ ให้ตายเถอะ คิดแล้วก็รู้สึกขนลุกขึ้นมาไม่ต่างกัน ว่าแล้ว มันฟังดูเลียนเกินไปจริง ๆ พุดเองยังรู้สึกจุกจิกเอง ช่างเถอะ ไหน ๆ ก็ตั้งใจจะพูดแล้ว พูด ๆ ออกไปเสียให้หมดเลยแล้วกัน ถือเป็นคำขอบคุณจากฉันที่เธอช่วยรับฟังฉันเมื่อสัปดาห์ก่อน

“เธอเป็นคนเก่งนะ พุดจริง ๆ ถ้าไม่มีเธอ ทั้งหมดนี้ ฉันไม่มีทางทำได้ด้วย
ลำพังตัวคนเดียวแน่ ๆ”

“ธรรมดาเถอะ ไม่ได้มีอะไรพิเศษ อย่างวาดรูปใครก็วาดได้ไม่ใช่เหรอ
มันออกจะเป็นอะไรที่...ทั่วไป และเราก็ไม่ได้เก่งอะไรเลย” พรอนท์ลดเสียงลงจาก
การพูดประโยคก่อนหน้า ฟังดูแล้วมีอะไรอยู่ในประโยคนั้น ที่เธอพูดมา ฉันรู้สึกว่
มันไม่จริงสักนิด กล้ารับประกันโดยตัวฉันเองที่วาดรูปไม่เป็นเลย ต่อให้ตัวฉันเอง
ไม่มีความรู้อะไรเกี่ยวกับการวาดรูป และการทำงานสร้างสรรค์ ฉันก็รู้ว่าทักษะนี้
เป็นสิ่งพิเศษ ต้องผ่านประสบการณ์ ใช้เวลาฝึกฝนมากมายกว่าจะพัฒนาตัวเอง
สามารถสร้างงานที่มีเอกลักษณ์เฉพาะได้ อย่างไรก็ตามแล้วก็เป็นที่น่าชื่นชมอยู่ดี

“ไม่ใช่ใครก็ทำได้ เราคนหนึ่งที่ทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นมันพิเศษจริง ๆ”

เก่ง หรือไม่เก่ง ใครเป็นคนกำหนดไว้ล่ะว่าคนแบบไหนเรียกว่าคนเก่ง
ใคร ๆ ก็ล้วนแล้วแต่มีเรื่องที่ทำได้ดี มีความถนัดที่เฉพาะตัวแตกต่างกันไป บางคน
อาจจะเรียนเก่ง เชี่ยวชาญด้านวิชาการ มีความรู้รอบตัว บางคนอาจจะถนัดงาน
สร้างสรรค์ ชอบวาดรูป ออกไอดี ยบางคนชอบดนตรี บางคนชอบกีฬา ไม่มีใคร
ด้อยไปกว่าใคร ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อยขนาดไหน ต่างคนต่างมีเรื่องที่ทำได้ดี
และทุกคนสมควรได้รับคำชื่นชมกันทั้งนั้น

“ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมอยู่ดี ๆ พุดขึ้นมา แต่ก็ขอบคุณแล้วกัน”

พรอนท์ยิ้มกว้าง ฉันรู้สึกดีที่ตัดสินใจบอกเรื่องนี้กับเธอ

ย้อนกลับไปวันแรกที่เจอกัน ฉันยังตั้งแง่อคติกับเธอ มองว่าเธอเป็น
คนไร้สาระ เลื่อนลอย ไม่จริงจัง อยู่แบบไม่มีเป้าหมายไปวัน ๆ ช่างเป็นคนที่ไม่ม
ความกระตือรือร้นในตัวเองเอาเสียเลย คิดหนักเหมือนกันแหละตอนที่ได้เธอเป็น
เพื่อนร่วมทีมในการประกวดครั้งนี้

ที่ไหนได้ เธอทุ่มเทกับการประกวดนี้ไม่น้อยไปกว่าฉันเลย ฉันยอมรับเลยล่ะว่าถ้าไม่มีเธอ การแสดงของเราไม่มีทางสำเร็จได้แน่นอน ให้ฉันคิดเองมันก็คงจะเป็นการแสดงตาด ๆ ไม่สนุก และมีสีสันมากมายขนาดนี้ เธอยังเป็นคนหนึ่งที่ทำให้สถานการณ์ได้ดี ถ้าไม่ได้เธอช่วยไว้แล้วละก็การแสดงนี้จะต้องล่มไม่เป็นท่า และคงจะเป็นผลติดอยู่ในใจฉันไปอีกแสนนาน แต่เพราะมีเธอ มันเลยไม่เป็นอะไรแท้จริง ๆ เลยล่ะยายคนนี่ เป็นเธอแท้ ๆ ที่ปกป้องการแสดงของพวกเราเอาไว้

พรอนท์ ที่ผ่านมาน่ะ เก่งมาก ๆ เลย

ฉันไม่รู้หรอกว่าเธอผ่านอะไรมาบ้าง ต้องเจอกับอะไร ต้องอดทนกับคำสบประมาทจากผู้คนมากมายขนาดไหน มันคงเป็นความเจ็บปวดในอีกรูปแบบหนึ่งที่ฉันไม่เข้าใจ คงจะบั่นทอนหัวใจจนเธอไม่เชื่อในความเก่งของตัวเองอีกแล้ว แม้แต่ฉันที่เจอเธอในครั้งแรกยังปลั่งปากพูดจาไม่ดีใส่เธอเลย ขอโทษนะ แต่ฉันอยากให้เธอมั่นใจในตัวเองเข้าไว้นะ เธอเองก็มีดีไม่แพ้คนอื่น ๆ ความสามารถของเธอไม่เคยไร้ค่า อย่างน้อยฉันเองก็เป็นอีกคนที่รับรู้ และรู้สึกชื่นชมเธอ

ถ้าเป็นไปได้ล่ะก็ ต่อให้ทั้งโลกจะหันหลังให้กับเธอ ต่อให้จะไม่มีใครเห็นในสิ่งที่เธอทำก็ตาม ฉันอยากให้เธอทำในสิ่งที่เธอรัก ทำในสิ่งที่เธอชอบต่อไปอย่างมีความสุข และอย่าลืมที่จะปรบมือให้ตัวเอง ภูมิใจในตัวเองเข้าไว้

ฉันจะคอยเป็นกำลังใจให้นะ

๑๔

คนละครึ่ง

“โรงเรียนที่เพิ่งเดินทางมาถึงขอเชิญลงทะเบียนด้านนี้ครับ ใครที่ลงทะเบียนเรียบร้อยแล้วนั่งประจำโต๊ะที่จัดเตรียมไว้ได้เลย เชิญครับ”

ห้องที่จัดการประกวดเล็กกว่าที่ฉันคิดเอาไว้ ขึ้นชื่อว่าเป็นการประกวด การแสดงวิทยาศาสตร์สร้างสรรค์ ที่ย่อวอลังการขนาดนี้ลงนี่กว่าจะเป็นเวทีใหญ่ อลังการเหมือนประกวดร้องเพลงในโทรทัศน์ ที่ไหนได้เป็นแค่ห้องประชุมธรรมดา ใช้บริเวณพื้นที่ว่างด้านหน้าเป็นเวที มีโต๊ะตัวยาวสำหรับกรรมการตัดสิน หลังโต๊ะ กรรมการก็เป็นบริเวณที่จัดให้สำหรับผู้เข้าแข่งขัน เป็นโต๊ะตัวยาว พร้อมกับเก้าอี้ พลาสติกสามสี่ตัว จัดชิดกว่าที่คิดไว้หลายขุม

ขอสารภาพจากใจจริงว่าถึงจะเป็นแบบนี้ มันก็อดตื่นเต้นไม่ได้อยู่ดี

ครั้งแรกในชีวิตที่ได้เป็นตัวแทนโรงเรียน ฉันยืนขาสั้นเป็นลูกนกเพิ่งพัก ออกจากไข่ ตื่นเต้นกับทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว ได้มาเยือนโรงเรียนอื่นครั้งแรก เห็นผู้เข้าประกวด เข้าร่วมแข่งขันจากหลายโรงเรียนเต็มไปหมด เพิ่งรู้ว่าวันนี้ นอกจากการประกวดที่ฉันเข้าร่วมก็ยังมีการแข่งขันเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์อีก มากมายหลายรายการ อดคิดไม่ได้เลยว่าจะมีได้กแบบฉันบ้างไหมนะที่มาเข้าแข่ง เป็นปีแรก เป็นเด็กแถวหลังเหมือนกันอะไรแบบนี้ ฉันโชคดีมาก ๆ ที่ได้ครูเพลิน แนะนำจึงได้มาลองทำอะไรที่ไม่เคยทำบ้าง ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะทำให้ทุกคนมี โอกาส ไม่ว่าจะเก่งหรือไม่เก่ง ขอแค่อยากทำ ขอแค่สนใจก็ทำได้ ลูกขึ้นมา ประกาศ ตักดาเลยว่าเด็กอย่างเราที่ใครต่อใครเคยสบประมาทไว้ก็เป็นตัวแทนโรงเรียนได้ เหมือนกัน

ขณะที่รอคูรูเพลินลงทะเลเปียนให้พวกเราอยู่ ฉันหันมองซ้ายที่ขาที่สำรวจสถานที่ไปเรื่อย ๆ มีผู้เข้าร่วมประกวดซึ่งเป็นตัวแทนจากโรงเรียนอื่นกำลังเตรียมพร้อมกันอยู่ บางโรงเรียนมีเครื่องประดับ แต่งเติมเสื้อผ้ามาแบบจัดเต็ม ไหน่ว่าให้แต่งเติมได้ตามสมควรแต่ต้องประหยัดใจ ชุดใหญ่ขนาดนี้งบประมาณเท่าไรกันเนี่ย บางโรงเรียนก็หอบอุปกรณ์ดี ๆ ผ่านความรู้สั่งทำเคลือบพลาสติกเงาแวบเรียกได้ว่าเตรียมตัวกันมาดี ดูเป็นมืออาชีพสุด ๆ หันมองของประกอบฉากกล่องกระดาษกับชุดตามมีตามเกิดของพวกเรานี้ก็กลายเป็นงานประดิษฐ์ก็องแก๊งไปเลย แต่คอยดูเออะ อุปกรณ์ประกอบฉากมันก็แค่เรื่องหนึ่ง ให้พวกเราได้แสดงเสียก่อน ถึงจะไม่มีเสื้อผ้าสวย ๆ หรือฉากยิ่งใหญ่อะไรนัก แต่รับรองว่าการแสดงของพวกเราก็สุดยอดไม่แพ้ใครหรอก เรียกเสียงฮือฮาจากเด็กประถมมาตั้งก็คน

จนถึงตอนนี้เสียงของเด็ก ๆ ตอนนี้ยังดังก้องอยู่ในใจของฉัน ไม่บ่อยนักที่ฉันจะได้รับพลัง และกำลังใจมากมายขนาดนี้ ทั้งโล่งอกโล่งใจ หายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง คุ้มค่าจริง ๆ ที่ได้ลองทำอะไรสักอย่าง ยิ่งพวกเราได้มีโอกาสนั่งวาดรูประบายสีทำงานศิลปะด้วยกันกับเด็ก ๆ ละเลงลงไปบนกระดาษสีขาวตามใจชอบ วันซ้อมใหญ่ของพวกเราจะเป็นอีกความทรงจำดี ๆ ที่ฉันจดจำไปตลอดเลยละ

ผ่านอะไรมาตั้งมากมาย ในที่สุดก็มาถึงวันจริงจนได้

ก่อนหน้านี้อันเคยคิดว่าตัวเองจะสบาย ๆ ไม่เครียด ไม่คาดหวังอะไรทำไปให้พอสนุก ๆ แต่พอเห็นเฟิร์สจริงจังมาก ๆ ปฏิเสธการสอบแข่งขันสองวิชาที่เธอเป็นขาประจำมาทุ่มเทให้กับงานนี้อย่างเดียว เลือกลงการแข่งของพวกเราเป็นโอกาสสุดท้ายเพื่อจะสร้างผลงานในปีนี้อันก็รู้สึกมีไฟขึ้นมา จริงจังขึ้นมากขึ้นด้วย

ฉันไม่อยากจะเป็นตัวถ่วง และอยากจะทำให้เต็มที่เหมือนกัน ยิ่งเมื่อวานเราอยู่โรงเรียนซ้อมแล้วซ้อมอีกกันจนมืดค่ำ แทบลืมกินข้าว แฮ่ ฉันอยู่กับยายนี่เยอะไปจนติดนิสัยพวกนี้มาแล้วแน่นอน ขนาดนี้แล้ว หวังว่าการแสดงของพวกเราจะออกมาดีแล้วกัน

ยิ่งจริงจัง ยิ่งทำเต็มที่ มันยิ่งคาดหวัง
ยิ่งคิดว่าพวกเราน่าจะมีโอกาสชนะกับเขาบ้างแหละ

ความรู้สึกที่อยากจะเอาชนะ กระตือรือร้นอยากจะไปให้ถึงเป้าหมาย
เป็นแบบนี้เนี่ย

ความรู้สึกตื่นเต้นในวันนี้มีมากยิ่งกว่าวันซ้อมอีกเป็นเท่าตัว ทั้งตื่นสถานที่
ตื่นผู้คน บรรยากาศต่าง ๆ แต่ในสถานการณ์นี้ความตื่นเต้นนี้แหละเจ้าตัวร้าย
อยู่กับความตื่นเต้นนาน ๆ ฉันจะได้เป็นบ้างจริง ๆ ละ ต้องรีบกำจัดความรู้สึกนี้ไปให้
เร็วที่สุด ฉันอยากจะร้องอ้อออกมาแบบวันซ้อม แต่ให้ทำตอนนี้มันน่าอายไป
หน่อย เลยได้แต่สะบัดข้อมือสะบัดข้อเท้าตัวเองเงียบ ๆ วอร์มร่างกายเหมือนจะไป
แข่งกีฬา วิธีนี้ได้ผลอยู่เหมือนกัน อย่างน้อยก็ทำให้ร่างกายตื่นตัว เลือดสูบฉีด
คลายกล้ามเนื้อที่ยังเกร็ง ๆ ตึง ๆ อยู่ วอร์มสักพักก็รู้สึกว่าคุณตื่นเต้นค่อย ๆ
หายไปแต่พอหันไปมองคนข้าง ๆ นี่สิ รู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาอีกแล้ว

“ตื่นเต้นเหวอ” ฉันสะกิดไหล่คนที่กำลังนั่งเหม่อลอย เธอสะดุ้งเอือกิ้น
หันามองฉันแบบงง ๆ นั่งเกร็งตัวแข็งทื่อ สาหัสเสียยิ่งกว่าวันซ้อม ฉันคิดว่าผ่าน
เมื่อวานมา เธอจะลดความกดดันในตัวเองลงได้ และวันนี้คงจะไม่เครียดแล้ว
แต่มันก็ไม่แปลกหรอก ที่ผ่านมาเธอคงรู้สึกกดดันมาตลอด จะให้ติดนิ้วแล้ว
หายปุบปับ ไม่กังวล ไม่คาดหวังแบบปัจจุบันทันด่วนเลยก็ไม่ได้

“นิดหน่อย ไม่เท่าเธอเมื่อวันซ้อมหรอก” พอพูดถึงวันซ้อมแล้วก็น่าอายนิด
หน่อย เก็บอาการตื่นเต้นไว้ไม่อยู่เลยเรา แต่ฉันรับรองได้เลยนะถึงแม้ว่าวันนี้ตื่นเต้น
มากกว่าเดิม แต่ไม่มีทางจะทำตัวบ้า ๆ เป๋อ ๆ ร้องอ้อใส่เธอแบบนั้นอีกแล้ว

“เฮ้อ ตื่นเต้นจริง ๆ นั่นแหละ เพราะเธอตื่นเต้นแท้ ๆ เราตื่นเต้นไปด้วย
เลย”

ฉันไม่ยอมให้เธอจิกกัดอยู่ฝ่ายเดียวหรอก คุณก็รู้ว่าทางนั้นก็ตื่นเต้นไม่ต่างกัน คิดว่าตั้งหน้าตั้งแล้วจะไม่รู้หรือไง ไม่มีทางจะเชื่อเธอหรอก แบบที่เฟิร์สเป็นนี้เรียกว่าตื่นเต้นมากเลยต่างหาก ส่วนอีกนิตจะเข้าใจว่าอองคฺลงแล้ว

“เกี้ยวหรือ เธอตื่นเต้นเองเออะ”

“เกี้ยวสิ ตื่นเต้นน้อยลงไหมนะ มีเราตื่นเต้นเป็นเพื่อนด้วย”

“เรื่องแบบนี้มันแบ่งกันได้ทีไหน”

“ได้ที่ไหนแหละ ”

เหมือนจะพูดออกย่อนกวนอารมณ์เธอไปอย่างนั้น แต่ฉันคิดจริง ๆ นะ เวลาเราถือของหนัก ถ้ามีคนมาช่วยถือมันก็จะเบาลง เวลาที่เราดูหนังสนุก ๆ แล้วได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความเห็นกับเพื่อน ๆ ก็ยิ่งสนุกขึ้น ยามเรารู้สึกนึกคิดอะไร ถ้ามีคนนั่งอยู่ข้าง ๆ แล้วร่วมแบ่งปันความรู้สึกเหล่านั้นไปด้วยกัน ย่อมดีกว่าผ่านมันไปเพียงลำพังอยู่แล้ว

ว่ากันว่าความทุกข์เมื่อมีคนมาแบ่งออกก็จะแบ่งเบา

ส่วนความสุข ถ้าเราได้แบ่งปันหรือหยิบยื่นให้กับคนอื่นก็จะยิ่งแบ่งบาน

ต่อให้ความสุขของฉัน คือ ขนมปังไส้ครีมของโปรดที่รู้สึกว่าการกินเท่าไรก็ไม่เคยพอ ถ้าได้แบ่งให้ทุก ๆ คนได้กินด้วยกันมันคงจะดีกว่ากินคนเดียว อร่อยอยู่คนเดียวแต่ต้องไม่เหมาเอาไปหมดแบบที่ไอ้ปอนด์ทำนะ อันนั้นไม่ได้ยินยอมจะแบ่งปันให้สักหน่อย!

ว่าแล้วก็อยากจะทำให้ถึงตอนเย็นเร็ว ๆ จัง

พวกเราจะกลับโรงเรียนไปทันแย่งชิงขนมปังไส้ครีมไหมนะ

ระหว่างที่พยายามเบี่ยงเบนความสนใจตัวเอง ลดความตื่นเต้นด้วยการนั่งคิดถึงขนมปังไส้ครีมของโปรดจนน้ำลายเกือบจะไหล เฟิร์สเหมือนจะเงยหน้ามาพูดอะไรสักอย่างกับฉันแต่ก็ไม่พูด อ้าอึ้งอยู่นานสองนานจนฉันหลุดเข้าไปทำทางตลก ๆ ของเธอ ไม่ใช่เธอเลย ไม่ใช่เฟิร์สคนที่ปากไวปากร้ายใส่ฉันอยู่ได้ทุกวัน ดูอึดอัดเป็นกังวลเหมือนครั้งแรกที่เราเจอกันไม่มีผิด โอ้ กลัวอะไรกันเล่า พูดกันมาหมดแทบทุกเรื่องแล้ว ทั้งพูดประโยคแรง ๆ ที่ทำให้ฉันหงุดหงิด ระบายความรู้สึกอึดอัดในใจ หรือแม้แต่ประโยคขอบคุณเล็กน้อย ๆ เมื่อวันก่อน ไม่น่าจะต้องมาอ้าอึ้งใส่กันแล้วนะ

“มีอะไรจะพูดกับเราก็พูด”

“ถ้าเราพลาดแบบเมื่อวาน เธอจะโกรธไหม” คิดว่าเรื่องอะไรเสียอีก ความผิดพลาดเมื่อวันก่อนแม้จะเล็กน้อย แต่สำหรับคนอย่างเฟิร์สมันเป็นเรื่องใหญ่สินะ เธอคงจะรู้สึกแยะ เพราะตั้งใจมาก ๆ มั่นใจว่าเตรียมการมาดีแล้ว แต่สุดท้ายก็ยังมีข้อผิดพลาดจนได้ ในฐานะคู่หูจำเป็นที่ใช้เวลากับเธอแทบทุกวันตอนเย็น ฉันรู้ว่าเธอคาดหวังไว้สูงมากขนาดไหน ช่วงซ่อมก่อนมาประกวดจริง บางครั้งเธอยังเผลอพูดออกมาว่าถ้าเธอไม่พลาดมันน่าจะดีกว่านี้ ฉันฉันต้องย้ากับเธอซ้ำแล้วซ้ำอีกว่ามันเป็นแค่การซ่อมใหญ่ พวกเราแก้ไขสถานการณ์ไปได้ด้วยดี ไม่ต้องเก็บมาคิดเล็กคิดน้อยให้รู้สึกเสียตายแล้ว

การรับมือกับความผิดพลาดก็คงเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ต้องใช้เวลาในการเรียนรู้ และค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงเช่นกัน

“ไม่โกรธ ไม่รู้จะโกรธทำไม”

“ถ้าเราทำของตก เบลอไปหมด พูดจาไม่รู้เรื่อง จำบทไม่ได้สักคำ แะยิ่งกว่ารอบซ่อม เธอจะโกรธเราไหม”

“ถ้าจะโกรธก็โกรธไปตั้งแต่วันนั้นแล้วไหมละ”

“ใครจะไปรู้เล่า เกิดว่ารอบนี้โกรธขึ้นมาจะทำไง”

“บอกแล้วว่าไม่โกรธ แล้วถ้าพลาดขึ้นมาจริง ๆ เดี๋ยวเราช่วยແเอง”

ไม่รู้จะโกรธไปทำไม รู้กันอยู่แล้วว่าเธอไม่ได้ตั้งใจ อีกอย่างเราเป็นทีมเดียวกันไม่ใช่เหรอ ไม่ว่าจะอย่างไรแล้วการเชื่อใจกันมันก็เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด เชื่อว่าอีกฝ่ายจะทำได้ และเชื่อมั่นในตัวเองว่าจะทำได้ ต่อให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้นมาจริงก็ไม่มีใครมาโทษกันหรอก เพราะรู้ว่าทุกคนทำดีที่สุดแล้ว

อีกอย่าง ถ้าการแสดงของเรามีข้อผิดพลาดอีก
คนที่จะโกรธเธอที่สุดไม่ใช่ฉันหรอก

เป็นตัวเธอเองต่างหาก

“นี่ เราไม่โกรธเธอ เธอก็ห้ามโกรธตัวเองนะรู้ไหม”

“มันห้ามกันได้ด้วยเหรอ”

“เฮ้อ รู้ว่าไม่ได้ แต่พูดเผื่อไว้ก่อน”

ฉันรีบพูดตักคอเอาไว้ก่อน เรื่องโทษตัวเองนี่เก่งนัก เก่งเป็นอันดับหนึ่ง ต่อให้ไม่มีใครอะไรเธอเลย เธอก็จะเก็บเอาไปคิดมากจนได้ และรู้สึกทราบดีว่า มันเป็นเรื่องบาปยิ่งใหญ่ในชีวิต และฉันรู้สึกว่ามันเศร้า ถ้าเธอจะเห็นแต่ข้อผิดพลาด จนลืมเรื่องดี ๆ ที่เกิดขึ้นไปเสียหมด

พวกเรานั่งคุยกันต่อ แต่แล้วเสียงประกาศดังขึ้นชัดเจน หวะ ดูเหมือนว่าการแข่งขันจะเริ่มต้นขึ้นในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า ผู้ดำเนินรายการเข้าประจำที่ คณะกรรมการก็เดินทางมาถึงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

รอบตัวที่เคยวุ่นวาย ตอนนี้เริ่มสงบ ผู้เข้าร่วมประกวดจากทุกโรงเรียนนั่งประจำที่เรียบร้อย ฉันทกลืนน้ำลายลงคอ มือไม่เริ่มเย็น ความตื่นเต้นใจมตีฉันอีกครั้งเมื่อสัมผัสได้ว่าสิ่งที่ตั้งใจทำมาตลอดหนึ่งเดือนจะเกิดขึ้น และจบลงในวันนี้

“พร้อมไหม” เฟิร์สหันมาถามฉันก่อนที่ประตูห้องประชุมจะปิดลง

“พร้อมแล้ว พร้อมแล้ว ตื่นเต้น ตื่นเต้น!”

ช่างมัน ไม่คิดอะไรให้วุ่นวายแล้ว ตื่นเต้นก็ตื่นเต้นไปให้สุด เปลี่ยนมันเป็นพลัง พร้อมลุยเต็มที่เลยแล้วกัน ทีมไหนว่าเจ๋ง ทีมไหนว่าแน่ ไม่กลัวหรวอก เพราะพวกเราเองก็เจ๋งไม่แพ้ใครเหมือนกัน

“พรอนท์” เฟิร์สเรียกชื่อฉัน ฟังดูเหมือนครั้งแรกที่เธอเคยเรียกในวันนั้น วันที่ฉันเอ่ยปากขอโทษเธอ วันที่สัญญาสงบศึกชั่วคราวเกิดขึ้น วันที่พวกเรายังไม่รู้เลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง

ไม่รู้หรือกว่าจนวันที่ต้องแสดงต่อหน้าคณะกรรมการจริง ๆ แล้ว พวกเราใกล้เคียงคำว่า ‘เข้ากันได้’ มากขึ้นหรือยัง

“มาคิดดูดี ๆ แล้ว จริง ๆ ต่อให้วันนี้ไม่ชนะ ต่อให้ไม่ได้ที่หนึ่ง ต่อให้มันไม่ได้เป็นแบบนั้น เราว่าเราก็ไม่เป็นไร”

อย่างไรก็ตาม ได้ร่วมงานกับเธอมันสนุกกว่าที่คิดมากทีเดียว

“วันซ้อมใหญ่...เราว่าพวกเขาชนะไปแล้วละ”

นั่นสินะ ฉันก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน

๑๕

การเปลี่ยนแปลง

อันดับที่ ๕ จากทีมที่เข้าร่วมการประกวด ๘ ทีม

การประกาศผลเกิดขึ้นหลังจากการประกวดจบลงประมาณครึ่งชั่วโมง พวกเราได้รางวัลชมเชยมาครอบครอง ส่วนรางวัลที่หนึ่งตกเป็นของโรงเรียนที่เคยได้ทีหนึ่งเมื่อปีที่แล้ว ฉันยืนปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะอยู่หนึ่ง ๆ คนที่ดูเหมือนจะติดเล่น ไม่เคยจริงจังเลยตลอดการซ้อมที่ผ่านมาก็ยืนปรบมือไปบนไป ปากว่าเสียดายไม่หยุด เจ็บใจแทนฉันไปหมดจนฉันไม่จำเป็นจะต้องพูดหรือรู้สึกอะไรอีก ความรู้สึกแบ่งกันได้จริง ๆ ลินะ พอมิเธอยืนอยู่ข้างแบบนี้ ฉันหัวเราะอยู่กับท่าทางเสียดายเสียดายของเธอมากกว่าจะสนใจอันดับที่เราได้รับมาเสียอีก

ถึงจะไม่ได้ไปถึงอันดับสูงสุดอย่างที่หวัง แปลกที่ครั้งนี้ฉันไม่ได้รู้สึกผิดหวังกับตัวเองอย่างที่ผ่านมา ไม่ได้รู้สึกว่าคุณผลัดตกจากที่สูง มันไม่ได้เจ็บมากขนาดนั้นอีกแล้ว ในทางตรงกันข้าม ฉันเข้าใจดีว่าพวกเรายังขาดประสบการณ์บนเวทีนี้มาก สามารถแสดงได้ดีที่สุดเท่าที่เราพอจะทำได้แล้ว ถามว่าฉันเสียใจไหมก็ไม่เชิง มีความรู้สึกเสียดายนิด ๆ อยู่ในใจ ประมาณว่าอีกนิดเดียวเอง ก็จบจะทำได้แล้ว แต่ก็ไม่ได้รู้สึกแยขนาดที่ว่าโลกจะถล่มลงมาหลังจากการประกาศอันดับ พวกเราได้รับเสียงปรบมือ และคำชื่นชมจากคณะกรรมการ รวมถึงคุณครูจากโรงเรียนอื่น ๆ เมื่อรู้ว่าเราเพิ่งเข้าร่วมการประกวดเป็นครั้งแรก และเหนือสิ่งอื่นใด แวดตาเป็นประกาย และเสียงปรบมือของเด็ก ๆ ที่โรงเรียนประถมศึกษายังคงติดตรึงอยู่ในหัวใจของฉัน แค่คิดถึงภาพนั้น ฉันก็รู้สึกถึงความท่วมท้นทั้งหมดสัมผัสถึงผลฉันพูดได้เต็มปากเต็มคำว่าคุณประสบความสำเร็จ

ระยะเวลาหนึ่งเดือนจะว่าสั้นก็สั้นแต่เป็นช่วงเวลาที่สั้น ๆ ที่เกิดอะไรขึ้นมากมายจริง ๆ ฉันนึกขอบคุณอะไรก็ตามที่ทำให้ฉันตัดสินใจเข้าร่วมประกวดครั้งนี้ ถึงแม้ว่ามันจะเริ่มต้นอย่างทุลักทุเล เริ่มด้วยคำว่า 'ไม่น่าเลย' เป็นร้อยคำที่ผุดขึ้นมาในหัวแต่หลังจากที่ทุกอย่างสิ้นสุดลง ฉันไม่นึกถึงคำนั้นอีกต่อไป ไม่มีอีกแล้ว

'วันนี้มีการบ้านวิชาภาษาอังกฤษ แบบฝึกหัดในหนังสือหน้า ๕๘ ส่วนวิชาภาษาไทย ถอดคำประพันธ์บทที่ ๖ เป็นงานกลุ่มนะ เตียวคอยมาคุยกันอีกที'

ฉันกลับบ้านในช่วงเวลาไล่เลี่ยกับทุก ๆ วัน ขณะกำลังเดินเข้าบ้าน เสียงแฉ่งเตือนข้อความก็ดังขึ้น ฉันปิดประตูให้เรียบร้อยแล้วยืนอ่านอยู่บริเวณชั้นรองเท้า เมย์ส่งมาบอกฉันเรื่องการบ้านวันนี้ หลังจากการประกวดจบลงฉัน ฟรอนท์ และครูเพลินก็อยู่ที่สนามแข่งชันจนกระทั่งพิธีปิด ครูเพลินเห็นว่าเป็นเวลาเย็นแล้วเลยมาส่งพวกเราที่บ้าน ไม่ได้วากกลับไปโรงเรียนก่อน ฉันตอบขอบคุณเมย์ก็กลับไป

'วันนี้เป็นไงบ้าง'

'รางวัลชมเชย เสียขายนิดหน่อย แต่เราว่าเราโอเคนะ'

'สุดยอด!'

ฉันสงสัยตึกเกอร์หน้ายิ้มตอบกลับ ตั้งแต่วันที่ได้ออกให้ และพูดระบายความในใจออกไปก็เหมือนได้ปลดล๊อคอะไรบางอย่างในใจ จากที่เคยเป็นกังวลกับสายตาของคนรอบข้าง แม้แต่เพื่อน ๆ ที่อยู่ใกล้ตัว จากที่ไม่เคยกล้าพูดกล้าบอกอะไรกับใคร ฉันก็ค่อย ๆ ปรับตัวเองทีละนิด เรียนรู้ที่รับมือกับสิ่งที่ควบคุมไม่ได้ไว้วางใจให้เพื่อน ๆ ช่วยเหลือ และยอมบอกเล่าสิ่งที่ตัวเองคิด หรือรู้สึกอยู่ออกไปบ้าง ยิ่งยากอยู่สักหน่อย เพราะที่ผ่านมามีอะไรก็เก็บไว้กับตัวตลอด ฉันคงต้องใช้เวลาอีกสักพักถึงจะพูดออกไปได้อย่างสบายใจ

คุยกับแม่เสร็จเรียบร้อยฉันก็เก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋า ทำจุกพุดพิดเมื่อได้กลิ่นอาหาร ท้องของฉันส่งเสียงประท้วงทันที จะว่าไปแล้ววันนี้แทบจะไม่มีอะไรตกถึงท้องเลย มัวแต่ตื่นตื่นกับการประกาศผล กินข้าวเที่ยงไปได้นิดเดียว ได้แต่หิวท้องหิวมาจนตอนนี้ เต็มว่าแม่น่าจะกำลังเตรียมอาหารอยู่ ฉันควรจะรีบไปช่วยแม่ดีกว่า คิดได้ดังนั้นก็ถอดรองเท้าเตรียมจะวางไว้บนชั้น แต่แล้วก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นรองเท้าหนังของพ่อวางอยู่บนนั้นด้วย

พอกลับมาถึงก่อนฉันหरोเนี่ย

“เฟิร์ส กลับมาแล้วหโรลูก” ฉันเดินตรงไปที่โต๊ะอาหาร และพบว่าพ่อนั่งอยู่ตรงนั้นด้วย พ่อเป็นคนทักฉันขึ้นมาก่อน ฉันยกมือขึ้นสวัสดีพ่อก่อนเลื่อนเก้าอี้แล้วนั่งลงข้าง ๆ โฟกัสที่ยังคงง่วนกับการเล่นโทรศัพท์มือถือ ตอนนั้นเองแม่เดินออกมาจากห้องครัวพร้อมเอ่ยปากทักฉันแล้ววางกับข้าวลงบนโต๊ะ แม่ตักข้าวส่งมาให้ฉัน ฉันรับจานข้าวมาพาลงมองไปรอบโต๊ะอาหาร แทบจะไม่เชื่อสายตาตัวเอง ฉันกลับยิ้มเอาไว้ไม่อยู่ ดีใจเหลือเกินที่ทั้งสี่ที่นั่งมีคนจับจองที่จนหมด

ไม่ได้รู้สึกแบบนี้มานานแค่ไหนแล้วนะ

“นาน ๆ ที่จะได้กินข้าวกันพร้อมหน้าพร้อมตานะเนี่ย อะ มาเถอะ กินข้าวกัน” พ่อยิ้มกว้าง เดาได้เลยว่าคงจะรู้สึกดีใจไม่ต่างกับฉัน ว่าแล้วพ่อก็เป็นผู้ประเดิมเริ่มตักอาหารใส่จาน ฉันเองก็เริ่มลงมือเช่นกัน

“ตกลงดีเนอะ นัดกันกินข้าวที่ไรไม่เคยได้กิน วันนี้มันวันอะไรเนี่ย”

“นั่นสิคะคุณ”

วันนี้แม่ดูมีความสุขมากเป็นพิเศษ ยิ้มไม่หยุดมาตั้งแต่เมื่อครู่ พอถามว่าวันนี้มีอะไรพิเศษหรือเปล่า ทำไมถึงได้กลับบ้านกันรวดเร็วขนาดนี้ ฉันก็ได้คำตอบว่าวันนี้แม่สามารถเคลียร์งานเสร็จได้ตามเวลา ประจวบเหมาะๆกับที่การประชุมงานของพ่อถูกเลื่อนออกไป ส่วนไฟท์สก็่นึกครึ้มอะไรไม่รู้วันนี้ก็อยากกลับมวกินข้าวที่บ้าน ส่งผลให้วันนี้เราได้กินข้าวพร้อมกันเป็นครั้งแรกในรอบหนึ่งเดือน

ฉันนึกขอบคุณความบังเอิญ

“วันนี้ที่โรงเรียนเป็นไงบ้างลูก” ขณะที่เรากำลังกินข้าวเย็นกันอย่างเอร็ดอร่อย แม่ก็ถามขึ้นมา ฉันลืมนึกเลยว่าจะไม่ได้บอกพ่อกับแม่เรื่องการประกวดไม่ได้บอกเรื่องสอบแข่งขันที่ถอนตัวไปแล้วด้วย ตอนเช้าวันนี้ก็ออกจากบ้านเหมือนจะไปเรียนตามปกติ เพราะเกรงว่าถ้าออกไป พ่อกับแม่จะต้องพากันให้กำลังใจ และฉันกลัวว่าตัวเองจะกังวลมากกว่าเดิม เลยคิดว่าไม่บอกเสียดีกว่า

“ก็ดีคะ ราบรื่นดี ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง”

ที่แรกฉันก็ว่าจะเล่าเรื่องการประกวดให้พวกท่านฟัง แต่แล้วก็ชะงักตอบแบบเลียงๆ ไปเสียอย่างนั้น คิดไว้แล้วแท้ๆ ว่าครั้งนี้ตัวเองจะกล้าพูดออกไปไม่ว่าเรื่องอะไรก็ตาม เขาเข้าใจจริง มันกลับยากกว่าที่คิด พอถูกถามเข้าใจจริงๆ ก็รู้สึกกลัวขึ้นมา ยังไม่หายขาดจากความรู้สึกวิตกแบบเดิมๆ ขอเวลาฉันทำใจอีกสักหน่อยแล้วกัน

“ดีแล้วละจ๊ะ ไฟท์สละ วันนี้ที่โรงเรียนเป็นไงบ้าง” แม่หันไปถามไฟท์สบ้าง รายนั้นมือหนึ่งก็จับโทรศัพท์มือถือ อีกมือหนึ่งก็ถือช้อนไปด้วยแล้วใช้ช้อนกินมือเดียวอยู่อย่างนั้น พอแม่ถามก็เหลือบตามามองก่อนจะส่ายหน้าไปมา

“ปกติดีค่ะ” โฟกัสพูดจบ ฉันเห็นพอกับแม่หันหน้ามองกัน เหมือนจะอยากพูดอะไรกันแต่ก็ไม่ยอมพูดเสียที คล้ายว่ากำลังเก็งกันไปกันมา สุดท้ายก็เป็นพ่อที่เป็นฝ่ายพูด ฉันคิดว่าแม่คงมีเรื่องอยากจะพูดกับโฟกัส แต่คิดไว้แล้วว่าคุยกันที่ไร ต้องลงเอยด้วยการทะเลาะทุกที คงจะดีกว่าถ้าพ่อพูดแทน

“เออ วันก่อนนะ พ่อบังเอิญเจอคุณบ้านุชเขาเข้า โฟกัสจำพินิวได้ไหม บ้านุชเล่าให้ฟังว่าพี่เขาไปเรียนพิเศษที่หนึ่งมา ค่ะแนนคณิตศาสตร์จากที่น้อย ๆ อยู่นี่สูงลิ่วเลยนะ โฟกัสอยากลองเรียนบ้างไหม ถ้าโฟกัสสนใจ พ่อกับแม่สนับสนุนเต็มที่เลย”

ดูที่ว่าแม่จะไม่ยอมแพ้เรื่องการเรียนพิเศษของโฟกัส ฉันพอจะเข้าใจอยู่ หรือกว่าผลการศึกษาของโฟกัสมันน่าเป็นห่วงจริง ๆ ถึงอย่างนั้นแล้วการบังคับไม่ใช่วิธีที่ดีเท่าไร ฉันเองที่ได้คุยกับโฟกัสวันนั้นแล้วก็พอจะเข้าใจความรู้สึกของเธออยู่

“โฟกัสจะพูดอีกครั้งนะคะ โฟบอกแล้วว่าโฟไม่อยากเรียนพิเศษเลข โฟจะไม่เข้าสายวิทย์ ไม่เข้าสายคานวณอะไรทั้งนั้น เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นต้องสอบเลขเพื่อให้เรียนต่อที่เดิมก็ได้ ค่ะแนนวิชาอื่นโฟก็พอใช้ได้อยู่แล้ว”

“แล้วอย่างนั้นโฟจะเรียนอะไรละ ไม่เรียนวิทย์ ไม่เรียนคานวณ เหลืออะไรอีก แล้วมันจะเอาไปใช้ได้หรือเปล่า”

โฟกัสยังเป็นโฟกัส แม่ก็ยังเป็นแม่ และสถานการณ์ที่ฉันไม่ชอบมันกำลังจะเริ่มต้นอีกแล้ว พ่อเองก็รับรู้ได้เช่นเดียวกัน นั่งกุมขมับไว้รอก่อนแล้ว โฟกัสปล่อยมือจากข้อนิ้วที่ถืออยู่ วางโทรศัพท์มือถือลงกับโต๊ะ กระแทกตัวกับพนักเก้าอี้ เธอถอดอกก่อนจะพูดต่อ

“โฟตัดสินใจแล้วว่าอยากจะเรียนศิลป์ภาษา”

“อะไรนะ จะเรียนภาษาอะไร ชอบตั้งแต่เมื่อไร แม่ไม่เห็นจะรู้อะไรเรื่องนี้ เลือกรเรียนตามเพื่อนหรือเปล่า”

“ไฟจะเรียนญี่ปุ่น ไม่ได้เลือกตามเพื่อน และไฟไม่เปลี่ยนใจแล้วด้วย”

ฉันเชื่อไฟกัส หนังสือภาษาญี่ปุ่นในห้องของไฟกัสยืนย่นได้เป็นอย่างดี ไฟกัสไม่เคยสนใจจะอ่านหนังสืออะไรมาก่อนนอกจากหนังสือการ์ตูน คิดได้ดังนั้น ฉันเองก็ไม่อยากจะทำอะไรอยู่เฉย ๆ อีกต่อไป ไม่อยากให้เห็นภาพนี้แล้ว ที่ผ่านมามีอะไรที่เป็นความผิดของไฟกัสอย่างเดียว เอาแต่โทษเธอว่าเป็นต้นเหตุของบรรยากาศแย่ ๆ ในบ้าน เป็นคนที่ทำให้แม่ไม่มีความสุข ฉันรู้แล้วว่ามันไม่ใช่แบบนั้น พวกเราทุกคนในบ้านมีส่วนทั้งหมด แม้แต่ตัวฉันเองที่เรียกร้องอยากจะได้ความสุขกลับมาก็ไม่เคยพยายามทำอะไรให้มันดีขึ้น

ฉันควรจะทำอะไรสักอย่าง อะไรที่ฉันพอจะทำได้

“เฟิร์สว่า เรียนสายภาษากี่ทีนะคะ” พ่อแม่ดูตกใจที่ฉันพูดออกมา เพราะฉันไม่เคยออกตัวพูดอะไรเรื่องไฟกัสมาก่อน เวลาไฟกัสโดนพ่อแม่ว่าก็เลือกที่จะเงิบ และปล่อยให้อับ ๆ ไป คนที่ตกใจไม่แพ้กันท่าจะเป็นไฟกัส เธอถึงขั้นกดปิดหน้าจอโทรศัพท์มือถือ หันมามองหน้าฉันแบบไม่เชื่อหูตัวเอง

“ไม่บ่อยนะคะที่ไฟกัสจะพูดออกมาตรง ๆ ว่าชอบอะไร ไม่ชอบอะไร เฟิร์สว่าน้องน่าจะสนใจจริง ๆ คะ”

แม่เหมือนจะไม่แน่ใจ คำพูดของฉันไม่ต่างอะไรกับการบอกแม่ว่าให้ปล่อยไฟกัสไป ยอมให้ไฟกัสทำอะไรตามใจตัวเองซึ่งในสายตาแม่ที่รู้ว่าไฟกัสเป็นอย่างไร คงอดจะเป็นห่วงไม่ได้ ความจริง ฉันเองก็เป็นห่วง แต่คงจะดีกว่า ถ้าหากว่าให้ไฟกัสได้เลือกเส้นทางของตัวเอง ยิ่งบังคับก็ยิ่งต่อต้าน อาจจะทำให้เธอปิดกั้นตัวเองมากขึ้นไปอีก เราทำได้มากที่สุดเพียงคอยให้คำแนะนำเธอเท่านั้น

“เฟิร์สเองก็ไม่ค่อยรู้อะไรเกี่ยวกับสายภาษาเท่าไร ช่วงนี้ก็ยังมีเวลาอยู่
มากจนกว่าจะถึงเวลาเลิกสวดภาวนาเรียน ลองให้น้องหาข้อมูลมาก่อน มาคุยกัน
ถ้าเราได้ช่วยกันตัดสินใจ เฟิร์สว่า...มันน่าจะดีแน่ ๆ ค่ะ”

ฉันพูดต่อ ใจหนึ่งก็คิดว่าแม่จะไม่เข้าใจหรือเปล่า ฉันไม่ได้อยากจะถูก
ขึ้นมอดด้านแม่ แต่ครั้งนี้ฉันอยากยื่นข้างไฟกัส และช่วยเหลือเธอบ้าง แม้สิ่งที่ฉัน
ทำจะไม่อาจปล้ำแรงเรื่องแยะ ๆ ที่เคยทำกับน้องได้ หรือแม้กระทั่งซ่อมแซม
ความสัมพันธ์ผู้ฟังของเราสองพี่น้องให้กลับมาดีเหมือนเดิม อย่างน้อย ๆ ฉันก็
อยากจะให้ไฟกัสรู้ว่าเธอไม่ได้อยู่คนเดียว

แม้กับพ่อหันหน้ามองกันก่อนจะถอนหายใจแล้วเริ่มลงมือกินข้าวต่อ
ไม่มีใครพูดอะไร วินาทีนั้นฉันใจเสีย หันไปมองไฟกัสที่นั่งข้าง ๆ เธอเองก็ดูเหมือน
จะสิ้นหวังเช่นเดียวกัน ฉันเกือบจะคิดไปก่อนแล้วว่าฉันทำอะไร ๆ มันแย่ไป
กว่าเดิม แต่แล้วเมื่อแม่เริ่มพูด ฉันก็ยิ้มออก

“ไฟกัส ลูกอยากเรียนอะไร อยากทำอะไรก็ไปหาข้อมูลมา แล้วเราค่อยมา
คุยกันอีกทีนะ” น้ำเสียงของแม่อ่อนลง แม้ฉันจะรู้ว่าแม่ยังไม่ยอมรับเรื่องไฟกัสจะ
เรียนสายศิลป์ปุ่ในตอนนี้ แต่แม่ก็ไม่ได้ปิดกั้นอีกต่อไปแล้ว

“ขอบคุณนะค่ะ” ตอนนี้ไฟกัสคงรู้สึกผิดไม่น้อยที่แสดงท่าทีต่อต้าน
แม่แบบหัวชนฝามาตลอด เธอกล่าวขอบคุณเบา ๆ แล้วกินข้าวต่อเช่นกัน ต่างแค่
ครั้งนี้เธอวางโทรศัพท์มือถือไว้บนโต๊ะอาหารเฉย ๆ คำว่าหน้าจอลงแล้วจับช้อนล้อม
สองมือกินข้าวอย่างที่เราจะเป็น

“ฟีเฟิร์ส ขอบคุณนะ” ไฟกัสกระซิบ ฉันพยักหน้าเบา ๆ ยิ้มโล่งออก

ฉันไม่รู้หรือกว่าจากวันนี้ไป แม่กับไฟกัสจะทะเลาะกันน้อยลงหรือเปล่า
บรรยากาศในครอบครัวของเราจะดีขึ้นจากแต่ก่อนหรือไม่ ความสัมพันธ์ของฉันกับ
ไฟกัสต่อจากนี้จะเป็นอย่างไร แล้วตัวฉันเองล่ะ ฉันจะปล่อยวางจากความคาดหวัง
ให้อภัย และยอมรับด้านที่ไม่สมบูรณ์แบบของตัวเองได้เมื่อไร

อย่างที่ฉันบอก การเปลี่ยนแปลงต้องใช้เวลา สิ่งที่ทำมาแล้วเนิ่นนานจน
กลายเป็นเรื่องธรรมดา นิสัยไม่ดีที่เคยชิน ความคิดที่ฝังรากลึก ทักษะคติ หรือมุมมอง
ที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ไม่มีอะไรเลยที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ในทันที ทุกสิ่งทุกอย่างล้วน
แล้วต้องใช้เวลา ต้องผ่านกระบวนการคิด พิจารณา ทดลองและเรียนรู้ แล้วเราคง
จะได้พบคำตอบ พบหนทางที่จะนำพาเราหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมาน
พบหนทางที่จะเอาตัวรอดจากปัญหาที่เผชิญอยู่ทุกวัน

ทีละเล็กทีละน้อย ค่อยเป็นค่อยไป

ทุกสิ่งทุกอย่างคงจะเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้นได้ในสักวันหนึ่ง

“จริง ๆ แล้ว...เฟิร์สมีอะไรอยากจะทำให้ฟังด้วยค่ะ”

๑๖

ลินซัท

พูดทำเทไปงั้นแหละว่าจะทำเต็มที่ ไม่รู้สึกเสียดายอะไรอีก พูดทำเทไปอย่างนั้นเอง พอเอาเข้าจริงมันเจ็บใจอยู่นะ ความพ่ายแพ้มันเจ็บจี๊ด ๆ แบบนี้ ได้รู้แล้ววันนี้แหละ มันอีกแค่นิดเดียว นิดเดียวเท่านั้น คะแนนเขื่อนกันสองสามคะแนน ได้รางวัลชมเชยมาแบบหายใจรอดต้นคออันดับสาม คิดว่าเราทำได้ดีมากแล้ว การแสดงวันนี้ไม่ผิดพลาดเลยสักนิด แต่ก็ยังมีคนทำได้ดีกว่าเราอีก ดูการแสดงของพวกเขาแล้วก็พอจะเข้าใจ คนที่มีประสบการณ์ ผ่านเวทีมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนเป็นอย่างนี้เอง

ฉันบ่นกระปอดกระแปดไปเรื่อยระหว่างที่พิธีมอบรางวัล วุบหนึ่งที่ภาพความทรงจำสมัยเด็กปรากฏขึ้นซ้อนทับ นั่นไง มีคนยืนอยู่ตรงนั้น รับรางวัลชนะเลิศอันดับที่หนึ่ง และฉันยืนปรบมืออยู่ด้านล่าง ยืนอยู่ที่เดิม ไม่ต่างอะไรกับหลายปีก่อน ต่างกันแค่ครั้งนี้ เมื่อหันมองข้างตัว ฉันเจอสมาชิกในทีมของฉัน เฟอร์ส และครูเพลินยืนอยู่ตรงนี้ด้วย

ครูเพลินจับไหล่ของพวกเราก่อนจะเปิบเบา ๆ

‘วันนี้ทำได้ดีมาก ครูภูมิใจในตัวทั้งสองคนมาก ๆ เลยจ๊ะ’

ภาพในวันวานค่อย ๆ เลือนหายไป เรื่องราวที่ผ่านมามาตลอดหนึ่งเดือนเข้ามาแทนที่ รวมถึงภาพวันซ้อมที่ไหลกลับเข้ามาในหัวอย่างรวดเร็ว ทุกสิ่งทุกอย่างมันพุ่งตัวฉันเอาไว้ เป็นเหมือนห่วงยางชูชีพที่ถูกส่งลงน้ำมาช่วยฉันได้ทันเวลา ก่อนที่ตัวฉันเองจะจมไปในห้วงเวลาแห่งความเจ็บปวด

เสียงประกาศชื่อโรงเรียนของเราดังขึ้น ถึงคิวของรางวัลชมเชย พวกเราเดินออกไปหน้าห้องประชุมรับเกียรติบัตรจากคณะกรรมการพร้อม ๆ กัน ฉันได้ยินเสียงปรบมือ แม้จะไม่ดังกระหึ่ม มีเสียงกรีดกรีดประกอบแบบอันดับที่หนึ่งถึงสาม แต่ฉันได้ยินอีกเสียงหนึ่ง เสียงที่ดังที่สุด ดังมาจากข้างในใจของ ฉันเอง ปรบมือให้ตัวเองหน่อย ไปถึงจุดสูงสุดไม่ได้ก็ข้างมันปะไร ที่ผ่านมาแม้จะไม่ มีใครเห็น ไม่มีใครรับรู้ แต่ฉันมองเห็นตัวเองเสมอ เห็นตัวเองตอนที่กล้าออกมาจาก เขตปลอดภัย ลองทำสิ่งใหม่ ๆ ที่ไม่เคยทำมาก่อน เห็นตัวเองพยายามอย่างเต็มที่ ลงมือทำเท่าที่ตัวเองจะทำได้ สิ่งที่ฉันทำอาจจะไม่ดีที่สุด แต่ที่แน่ ๆ ฉันสนุกที่ได้ลงมือทำ เท่านั้นก็น่าจะเพียงพอแล้ว

อันที่จริงมันก็ไม่ได้น่าเสียดายอะไรขนาดนั้น

“นั่งยิ้มอะไรคนเดียววะ ก่อนหน้านี้ยังบ่นเสียดายไม่ขาดปากเลยนี่จ๊ะ” ครูเพลินถามขณะที่กำลังขับรถกลับไปส่งฉันที่บ้านหลังจากที่ส่งเฟิร์สกลับบ้านเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ฉันไม่รู้ตัวเลยว่าเธอลอยยิ้มออกมาจนครูเพลินทักนั่นแหละ

“เฮ้อ บ่นออกไปจนหมดแล้วค๊ะ ถึงจะเสียดายนิด ๆ แต่โดยรวมแล้วพรอนท์ก็คิดว่าที่ผ่านมาก็สนุกดี”

“ได้ยินแบบนี้ฉันเองก็ดีใจนะ”

เป็นเพราะครูเพลินนั้นแหละ ถ้าไม่ได้ครูเพลินก็คงไม่มีโอกาสมาทำอะไรแบบนี้แน่นอน ไม่มีทางมาถึงตรงนี้ได้เลย จะว่าไปแล้วจนการประกวดสิ้นสุดลงฉันก็ยังไม่ได้ถามเลยว่าทำไมถึงชวนฉันเข้าร่วมการประกวดนี้

“ครูเพลินคะ ทำไมตอนนั้นถึงชวนหนูมาประกวดล่ะคะ”

“อืม อย่างที่เราู้กัน จุดหมายเชิญเข้าร่วมประกวดมันมาในเวลาที่ยี่สิบก่อนข้างกระชั้นชิด นักเรียนหลายคนที่เป็นขาประจำเข้าแข่งขันรายการต่าง ๆ ถูกจองตัวกันหมดแล้ว ลองถามหลาย ๆ คนดูก็ไม่มีใครสนใจ ครูไม่แปลกใจหรอก ชีวิตเด็กมอปลายยุ่งจะตาย ตอนนั้นครูถึงขั้นคิดไว้แล้วว่าไม่ทันแน่ คงต้องปฏิเสธครูใหญ่ไป แต่พอคิดว่าจะยอมแพ้ก็ดันเจอกระดาษหัดของพรอนท์พอดีเลย ไปถามครูยุภาว่าเด็กคนนี้เป็นใครกันนะ”

ครูเพลินนั่งคิดสักพักก่อนจะเล่าต่อ

“คิดว่าน่าสนใจดี แล้วก็ทำให้นึกถึงตัวเองตอนเด็ก ๆ ด้วยล่ะมั้ง”

“เหมือนแบบไหนหะอ๊ะ เอ๊ะ หรือว่า ตอนเด็ก ๆ ครูเพลินก็ชอบวาดกระดาษหัดหะอ๊ะ”

“ก็นะ รู้กันอยู่ว่ากระดาษที่ทำให้เราวาดรูปได้สวยแบบนี้หาซื้อเขาก็คือ...”

“กระดาษหัด!”

ฉันกับครูเพลินพูดแล้วหัวเราะพร้อมกัน ออดสงสัยไม่ได้เลยว่าตอนเด็ก ๆ ครูเพลินเป็นเด็กแบบไหน จะเป็นเด็กที่ชอบวาดรูปเล่นนั่งอยู่หลังห้องเหมือนกันไหม เคยโดดเรียนไปวาดรูปเล่นที่ห้องพยาบาลเหมือนฉันหรือเปล่า ใ้มีโอกาสจะลองถามครูเพลินดูอีก น่าสนุกดีเหมือนกันที่ได้ฟังเรื่องของคุณครู ตอนที่ยังเป็นเด็ก ถึงตอนนี้จะไม่รู้ว่าตอนเด็ก ๆ ครูเพลินเป็นอย่างไร ถ้าตัวฉันทำให้ครูเพลินนึกถึงตอนคุณครูยังเด็กแล้วละก็ ฉันก็แอบหวังนิด ๆ นะว่าในที่สุดแล้วฉันจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่แบบครูเพลิน

“ขอบคุณครูนะคะครูเพลิน”

ขอบคุณที่มอบโอกาสดี ๆ ให้หนู

ขอบคุณที่เชื่อในตัวหนูแบบที่ไม่มีใครคนไหนเคยเชื่อมาก่อน

“ด้วยความยินดีเลยจ้ะ ว่าแต่...การประกวดนี้ทำให้พรอนท์เจอสิ่งที่ตามหาอยู่หรือเปล่านะ”

ฉันนึกขึ้นมาได้ตอนที่ครูเพลินพูด จริงด้วย ลืมไปเสียสนิท มัวแต่นั่งเตรียมการประกวดง ๆ ฉันโยนเรื่องการตามหาเส้นทางอนาคตไปไว้ตรงไหนแล้วก็ไม่รู้ ยังหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้เหมือนเดิม ทั้งที่ผ่านไปตั้งหนึ่งเดือนแล้ว ฉันตบหน้าผากตัวเองเบา ๆ หนึ่งที่จับพลันทันได้นั้น ฉันก็นึกถึงลิ้นชักใต้เตียงนอนของตัวเองขึ้นมา

อยากจะลองเปิดดู

ถ้าหากว่าได้ลองเปิดดูอีกสักครั้ง

ครั้งนี้จะไม่ยอมบิทมันไปเฉย ๆ เหมือนที่เคยเป็นมา

“ยังคะ แต่คิดว่าคงจะหาเจอเร็ว ๆ นี้มั้งคะ”

“แต๊นแต๊น!”

ฉันชูเกียรติบัตรรางวัลชมเชย กิจกรรมการแข่งขันวิชาการ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หมวดวิทยาศาสตร์ ประกวดการแสดงวิทยาศาสตร์ สร้างสรรค์ ในหัวข้อ ‘วิทยาศาสตร์มหัศจรรย์’ ที่ได้เอาอาหารให้ครอบครัวอันเป็นที่รักยิ่งดู ชื่อการประกวดยาวชะมัด ยาวพอ ๆ กับชื่อเต็ม ๆ กรุงเทพมหานคร ช่างเถอะ ชื่อยาวเป็นหางว่าวแบบนี้ก็ดูยิ่งใหญ่อลังการดี

“โห” คณะประสานเสียงรูดวานันท์กลับมาแล้วพร้อมกับเพลงใหม่ พร้อมกับแม่ส่งเสียง และปรบมืออย่างพร้อมเพรียง ว่าแต่เสียงต่ำสองหายไปนะคะ ไม่ไพเราะเพราะพริ้งเลย นักร้องปอนต์หายไปไหน รายงานตัวด้วย

“ແ่รงวัลชมเชยเอง พี่พรอนท์ทำเวอร์ไปได้”

ตายยากจริง ๆ แค่นึกถึงก็โผล่มาเลย ปอนด์หรีตาอ่านข้อความบน
เกียรติบัตรของฉันแล้วสายหน้าไปมา มีหรือที่ฉันจะยอม ต่อให้มันเป็นรางวัลชมเชย
แต่ฉันก็ได้มาอย่างภาคภูมิใจสุด ๆ เกียรติบัตรใบแรกในรอบหลายปีเชียวนะ

“ไม่ใช่แค่ รางวัลชมเชยเลยต่างหาก รางวัลชมเชย”

“ชมเชยมันไม่ติดอันดับเลยไม่ใช่หรือ”

“ใช่ปอนด์ พูดให้มันดี ๆ หน่อย อย่างน้อยก็เป็นรางวัลชมเชยที่ได้มาด้วยความ
ภาคภูมิใจนะ รวย คนที่วัน ๆ เอาแต่เล่นเกมอย่างแกไม่มีสิทธิ์พูดนะ”

“เดี๋ยว ๆ ใครเขาว่าเอาแต่เล่นเกม ๆ ปอนด์ก็จริงจังเถอะ รอดูเลย ปีหน้า
เดี่ยวปอนด์จะฟอร์มทีมไปแข่ง รับรองว่าพาทีมเป็นแชมป์แน่นอน ไม่เอาหรอก
รางวัลชมเชย”

“อ้าว ๆ พูดแบบนี้ต้องแลกกันสักหมัดแล้วไหมครับน้องชาย”

“พอเลย ๆ หยุดเลยทั้งคู่แหละ” แมรีห้ามก่อนที่เราสองพี่น้องจะได้
ต่อยกันจริง ๆ ปอนด์เฉไฉพูดไปเรื่อย สุดท้ายแล้วก็แสดงความยินดีกับฉัน ด้วย
ความเป็นพี่สาวที่ดี ฉันเลยให้กำลังใจปอนด์เรื่องการแข่งเกม ถ้าจะเอาดีด้านนี้ก็ไป
ให้สุดเลย ขอรับรองแค่ลดเสียเวลาเล่นหน่อยเป็นพอ ปวดหูจะแย่ ส่วนปอนด์ก็เถียง
มาว่ามันเป็นการเล่นปกติ ไม่เสียงดังก็เล่นไม่สนุก

ฉันตื่นเต้นกับเกียรติบัตรรางวัลชมเชยของตัวเองมาก

ส่วนปอนด์เองก็พยายามจะบอกว่าตัวเองจริงจังกับเรื่องเกมขนาดไหน

พวกเราต่างคนต่างเล่าเรื่องของตัวเองอย่างออกรสออกชาติ ฉันเล่าเรื่อง การประกวดวันนี้ให้กับทุกคนฟัง ในขณะที่ปอนด์เองก็พูดถึงเรื่องเกมของปอนด์ จิกกัดกันบ้างตามประสา โดยมีแม่คอยห้ามปรามไม่ให้เราพูดจากรุนแรงใส่กัน จนเกินไป

“สุดท้ายอดกันจริงๆ แต่ละคน มา ๆ พ่อเล่าให้ฟังบ้าง สมัยพ่ออยู่มัธยม พ่อเคยทำวงดนตรีไปแข่งกับเพื่อน ๆ ด้วยนะ” สักพักพ่อที่เอาแต่นั่งหัวเราะอยู่นาน สองนานพูดขึ้นพร้อมกับยี้ดอกด้วยความภาคภูมิใจ พวกเราสองพี่น้องที่นั่งเคียงกัน อยู่ก็หัวขยับ ตาวาวด้วยความตื่นเต้น รู้มาก่อนว่าพ่อเคยเล่นกีตาร์แต่ไม่รู้มาก่อนว่า พ่อเคยไปแข่งมาก่อน ได้ยินดังนั้นก็กระชั้นกระຍอให้พ่อเล่าให้ฟังไม่หยุด

บทสนทนาของพวกเราสนุกสนานต่อเนื่องไปจนมือเย็นลื่นสุด
ฉันยิ้มกว้างจนเมื่อแถม ครอบครวัรวุฉวนันท์ของฉันนี้สุดท้ายอดจริง ๆ

หลังจากกินข้าวเสร็จเรียบร้อย ฉันก็ตรงไปที่ห้องน้ำ อาบน้ำชำระร่างกาย ให้เรียบร้อย ก่อนกลับไปห้องนอน ฉันทรุดตัวลงนั่งอยู่ต่อหน้าลิ้นชักได้เตียง จ้องอยู่นานสองนาน แล้วค่อย ๆ ดิ่งออกมา ฉันกวาดสายตามองไปที่ตู้ ทุกสิ่งทุกอย่างในนั้นยังอยู่ที่เดิมเหมือนครั้งล่าสุดที่เปิดดู กองกระดาษกับสมุดวาด รูปใช้แล้วของฉัน กล่องดินสอสี พู่กัน สีน้ำ สีเทียน สีอะคริลิกที่อยู่ในสภาพใหม่ เยี่ยมเหมือนเพิ่งซื้อจากร้านขายเครื่องเขียน

สวัสดิ์ ไม่ได้เจอกันตั้งนาน

ฉันเลือกหยิบกล่องสีน้ำขึ้นมา แกะพลาสติกที่ห่ออยู่ออกช้า ๆ รู้สึกตื่นเต้น เหมือนกำลังแกะห่อของขวัญ จำไม่ได้แล้วด้วยซ้ำว่ากล่องนี้ซื้อมาตั้งแต่ตอนไหน สามหรือสี่ปีที่ที่แล้วหรือเปล่า ยังใช้ได้อยู่ไหมก็ไม่รู้ สักพักก็เริ่มความหาพุงกัน รือดู ในกองกระดาษหาแผ่นที่ยังไม่ได้ใช้ หัวใจฉันเต้นแรง ความรู้สึกที่หลงลืมไปค่อย ๆ กลับมา

ไม่อยากจะสนใจแล้วละ ใครจะว่าอย่างไรก็ช่าง เพื่อจะวิ่งหนีแล้ว ช่วงเวลาที่ผิดพลาดไป ความรู้สึกเสียดายที่เกิดขึ้น จากนั้นจะลองก้าวข้ามผ่านมันไปให้ได้ จะปล่อยให้ตามหัวใจ จะไม่มีคำว่าเสียดายที่หลัง ไม่เป็นแล้วละ หนึ่งในร้อยอะไรนั่น ฉันยืนยันขอเป็นพรอนท์ที่เป็นพรอนท์แบบนี้

ถึงท่าทางที่ยังดูไม่เข้าที่ ฝีมือยังอ่อนหัด จะถูก จะผิด ยุ่งเหยิง หรือ หลุกหลุย ต่อให้เป็นแบบนี้ ฉันก็ยังอยากจะทำมันอยู่ดี อยากจะละเลงสีเต็มที สาดทุกความ รู้สึกลงไปบนหน้ากระดาษ ถึงจะไม่สวยงามในสายตาใคร แต่มันจะเป็นสิ่งที่มีแค่ฉัน แค่นั้นเท่านั้นที่ทำได้

หลังนี้มาตลอดความเป็นทางตัน สิ้นหวังเพราะคิดว่าไม่มีทางไปต่ออีกแล้ว ที่ไหนได้ เพียงแค่หันหลังออกจากจุดเดิมเท่านั้น ฉันก็ค้นพบเส้นทางอีกมากมายที่จะเดินต่อไปได้เช่นกัน ยังหรรอก ยังไม่รู้หรือกว่าปลายทางจะไปสิ้นสุดที่ใด แต่นับจากนี้ไป ฉันจะเดินหน้าต่อไปอย่างเต็มกำลัง ไม่ว่าจะเดินไปชนกำแพงหรือ อุปสรรคอะไร ฉันจะซุด จะคู้ย จะแหวกทาง จะถ่างหญ้า จะหาทางไปต่อให้ได้ในที่สุด สักวันจะต้องไปถึงให้ได้

จนกว่าจะถึงตอนนั้น

คืนนี้วาดรูปก่อนนอนสักหน่อยแล้วกัน

บทส่งท้าย

Perfect (adj.) ซึ่งสมบูรณ์แบบ

เสียงกระดิ่งหน้าร้านเบเกอรี่ดังขึ้นทุกครั้งที่มีคนเข้าออก

ตรอกหน้าของเด็กสาวสองคนมีแต่ถนนคอนกรีต รถราที่วิ่งผ่านไปมา เสาไฟฟ้าที่มีสารพัดสายระโยงระยางพันกันยุ่งกับฝูงนกเกาะอยู่บนนั้น ต้องขอบคุณดวงอาทิตย์ที่ทอแสงอ่อน ๆ รังสรรค์ให้บรรยากาศยามเย็นนี้ดีขึ้นมาสักหน่อย

ทั้งที่ไม่ได้มีอะไรมากมายเป็นพิเศษ แค่วิวทิวทัศน์คุ้นเคย เส้นทางที่เคยเดินผ่านทุกวันเมื่อมาโรงเรียนในตอนเช้า และกลับบ้านในตอนเย็น แต่พอมานั่งคิดดูดี ๆ ว่าอีกไม่นานก็จะไม่ได้เห็นภาพคุ้นตานี้ทุกวัน ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเดินทางไปกลับบนเส้นทางนี้อีก มันก็เป็นความรู้สึกที่น่าใจหายพอดู

“เฮ้อ ไม่น่าเชื่อเลยว่าขนมปังไส้ครีมที่อร่อยสุดเคยอดอยู่แล้ว วันนี้จะอร่อยขึ้นอีก มหัศจรรย์จริง ๆ”

“เพราะเป็นของฟรีละสิ”

“แน่นอนอยู่แล้ว ยังมีคนเลี้ยงก็ยิ่งอร่อย”

“แต่ครั้งนี้เท่านั้นแหละ ติดค้างกันมาตั้งแต่ปีที่แล้ว ไม่ได้เลี้ยงกลัวว่าจะตามไปหลอกไปหลอนกันจนเข้ามาหาวิทยาลัยนะสิ”

ช่วงเวลาหนึ่งปีของเด็กมอปลายผ่านไปอย่างรวดเร็ว จากเด็กนักเรียน
ชั้นม. ๕ กลายเป็นพี่ใหญ่สุดในรั้วโรงเรียนมัธยม และการเปลี่ยนแปลงก็กำลังจะ
เกิดขึ้นอีกครั้ง เหลือเวลาเพียงไม่ถึงเดือน จากเคยเป็นนักเรียนปัจจุบันอีกเดี๋ยวก
ก็ต้องกลายเป็นศิษย์เก่า เครื่องแบบที่เคยใส่ ห้องเรียนที่เคยอยู่ โต๊ะเขียนหนังสือที่
เคยใช้ ล็อกเกอร์ที่เคยติดชื่อแสดงความเป็นเจ้าของเอาไว้ และทุกเรื่องราวที่เคย
เกิดขึ้นในสถานที่แห่งนี้กำลังจะกลายเป็นเรื่องเก่า เหลือเอาไว้แค่ในความทรงจำให้
หวนย้อนกลับมาคิดถึงเท่านั้น

“ของแก่ประกาศผลเมื่อไหร่ อาทิตย์หน้าหรือเปล่า”

“ใช่”

“บอกทำความเข้าใจมาตลอด อีกหน่อยมีนักเรียนมาบอกทำความเข้าใจ
บ้างนี่คงเป็นความรู้สึกแปลกพิลึกเลยนะ”

“เพื่อเจ๊อ คิดไปไกลอะไรขนาดนั้น ยังไม่ทันรู้เลยว่าจะได้เรียนหรือเปล่า”

“กังวลหรือ”

“ถ้าตอบว่าไม่ก็คงโกหก”

ทำทุกอย่างที่ทำได้แล้ว หากแต่ไม่มั่นใจเลยว่าผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร
ทำได้แค่วันที่จะตัดสินใจเส้นทางเป็นครั้งสุดท้าย คิดเป็นกังวล คาดเดาผลไปเรื่อย
เปื่อย ไม่รู้เลยว่าสุดท้ายจะได้ร้องออกมาสุดเสียงด้วยความดีใจ หรือต้องพบกับ
ความผิดหวังอีกครั้งจนต้องเสียน้ำตา จนกว่าจะถึงวันนั้น ไม่มีทางรู้ได้เลย

“โอ! ไม่เป็นไรนะ พี่เตรียมไหล้ไว้ให้น้องซบน้ำตาเสมอ มาร้องให้ใส่ได้เลย”

“กะแข่งกันให้ไม่ติดเลยว่างั้น”

“หมายถึงร้องให้ดีใจ!!”

ความพยายามไม่ได้หมายถึงความสำเร็จเสมอไป ต่อให้เต็มที่สุดชีวิตแล้ว ก็ไม่สามารถรับประกันได้ว่าจะไม่ผิดหวัง ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ในเมื่อหัวใจยังเต้นอยู่ มีลมหายใจเข้าออกเป็นปกติก็ต้องเดินหน้าต่อไป มีแต่ต้องใช้ชีวิตต่อไปเท่านั้น

“เอาไว้ตอนล้นผลเราก็จะอยู่กับแกนะ เหมือนวันที่แกอยู่กับเรา”

“ได้ สัญญาว่าเราจะไม่รู้จิตจนโดนไล่ออกจากร้านเน็ตแบบแก”

“โหย ก็คนมันดีใจนี่นา”

ถ้าหากว่าดีใจก็ขอให้ได้รู้เรื่องสุดเสียง ถ้าหากว่าจะต้องร้องไห้ออกมา ก็ขอให้ร้องไห้เต็มที่ ยอมให้ตัวเองเสียใจ เสียหน้าตาจนกว่าจะพอ หยุดพักสักครู่ แล้วค่อยลุกขึ้นมาใหม่ จะช้าจะเร็วก็ไม่เป็นไร ถ้าหากยังไม่พร้อมที่จะลุกขึ้นมาใหม่ ก็ให้เวลาตัวเองสักหน่อย

ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรเลย

“รู้่น่า กรีดลั่นขนาดนั้น ยินดีด้วยอีกครั้งนะว่าที่นักศึกษา”

“ขอบคุณ พอดคิดว่าปีหน้าจะเป็นนักศึกษาแล้วก็ใจหายเหมือนกันนะ”

เดียวเดียวก็จะต้องเติบโตขึ้นอีกชั้น จากวันวานที่เคยคิดกังวลเกี่ยวกับอนาคต พยายามอย่างเพื่อเป้าหมายอันแสนสำคัญพร้อมกับใช้ชีวิตมัธยมปลาย ปีสุดท้ายให้เต็มที่สู่การเริ่มต้นครั้งใหม่อีกครั้งที่เหมือนจะชัดเจน แต่ก็เลือนราง ต่อให้รู้แล้วว่าจะต้องไปทางไหนก็ไม่รู้ว่าบนเส้นทางนั้นจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง เคยได้ยินมาจากคำบอกเล่าของใครต่อใครแต่ไม่เคยสัมผัสด้วยตัวเอง

“แกว่าหลังจากนี่จะเป็นไง”

“ไม่รู้ ใครมันจะไปรู้อนาคตได้ล่ะ”

หลังจากนี้คงมีเรื่องราวเกิดขึ้นอีกมากมาย มีวันที่ดี วันที่ร้ายปะปนกันไป เรียนรู้เรื่องราวใหม่ ๆ ในทุกวัน พบเจอกับความท้าทายอีกนับไม่ถ้วน สัมผัสประสบการณ์ที่ไม่เคยมีมาก่อน ต่อกู้กับอุปสรรคที่จะผ่านเข้ามา ตั้งคำถามและค้นหาคำตอบ เผชิญหน้ากับความผิดหวังอีกไม่รู้กี่ครั้ง ตัวตน ความคิด ความหวัง ความฝัน อาจเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ความสุข ความเศร้า เสียงหัวเราะ และน้ำตา วนไปเวียนมาเป็นวัฏจักร

ใครมันจะไปรู้อนาคตได้ล่ะ

ทำได้เพียงมีชีวิตอยู่ ใช้ชีวิตต่อเพื่อไปให้ถึงวันนั้นด้วยตัวเอง

“ขอให้ทุกสิ่งทุกอย่างผ่านไปด้วยดีก็แล้วกัน”

เตรียมตัวเตรียมใจรับทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านเข้ามา ก้าวข้ามผ่านทุกเรื่องราวไปได้ด้วยดี เรียนรู้ที่จะอยู่กับความผิดพลาด และความไม่แน่นอนรอบเอวมาไว้ทั้งหมด ทั้งความสุข และความเศร้า ในขณะที่วิ่งตามไขว่คว้าความสมบูรณ์แบบ จงอย่าลืมที่จะโอบกอดความไม่สมบูรณ์แบบเอาไว้ในเวลาเดียวกัน เพราะไม่ว่าจะอย่างไรแล้ว ทั้งหมดทั้งมวลที่วามานี้คือชีวิต

คือชีวิตของเราเอง

“ขอบคุณสำหรับที่ผ่านมานะ”

“ด้วยความยินดี ขอขอบคุณมาก ๆ เหมือนกันนะ”

ดวงอาทิตย์กำลังจะลับขอบฟ้า วันนี้กำลังจะสิ้นสุดลง

ส่วนพวงนี้ที่ไม่มีทางรู้ได้เลยว่าจะเป็นอย่างไ

ถัดจากนี้ไปคืออนาคตของพวกเขา

เรียนรู้จากเรื่องราวในวันวาน

เก็บรักษาความทรงจำล้ำค่า และมุ่งหน้าไปสู่อนาคต

เห็นอกเห็นใจคนรอบข้างแต่ไม่ลืมให้ความสำคัญกับตัวเอง

ขอให้เธอเติบโตอย่างมีความสุข แข็งแรงทั้งร่างกาย และจิตใจ

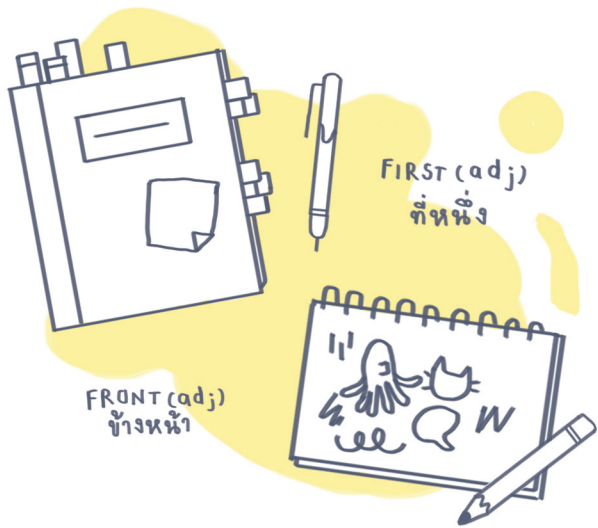
มีพลังงานเต็มเปี่ยมเพื่อลงมือทำทุกสิ่งทุกอย่างที่อยากทำ

เป็นตัวเองได้อย่างเต็มที่

ฉันจะคอยเป็นกำลังใจ และเฝ้ามองเธอเติบโตจากตรงนี้เสมอ

ด้วยรัก

จาก ฉันเอง

THURSDAY

พ บ กั น วั น พ ฤ ห์ ส ๙

*Thursday's Child
has Far to Go.*

ปากกากับสีไม้
ตำราเล่มหนาข้างสมุดวาดเล่น
เสียงหัวเราะและคราบน้ำตา

เรื่องของฉัน เรื่องของเธอ
เรื่องของเราในวันพฤหัสบดีเดียวกัน